

Kasr-1

Arifan

ISSN 1307-7902

9 771307 790000

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

MAHMUD EFENDİ (Kuddise Sirruhu)'NUN ANLATIMIYLA ALİ HAYDAR EFENDİ (Kuddise Sirruhu) İLE SULTAN ABDÜLHAMİD'İN BULUŞMASI

**RESÛLÛLLAH ALLAH'IN BİLDİRMESİYLE GAYBI BİLMİŞTİR
YOKSA KENDİSİNE KARİZMA KAZANDIRMAK İÇİN
KİMSE HADİS UYDURMAMIŞTIR.** Ahmet Mahmut Ünlü (Cübbeli Hoca)

- * KUR'AN-I KERİM AHLÂKİ
- * SÜNNET'İN İSLÂM'DAKİ YERİ ve ÖNEMİ
- * KÂİNÂT'IN EFENDİSİNE "HAZRET" DEMEYENLER

Editörden

I'tikad çok önemlidir. Kişinin yaptığı amellerde eksikler, noksanlar olabilir; bunun affi vardır, tövbe istiğfar edilince Mevlâ Teâlâ af edecektir. Fakat îmânî noktada, i'tikâdi meselede bir eksiklik veya bozukluk olursa işte bunun affi yoktur. Neden?

Çünkü i'tikâdî bozukluk içinde olan bir kimse, kendi inandığı şeyi doğru zannettiği için, yanlış yolda olduğunu kabul etmez ki tövbe etsin...

Bu tehlikeye düşer olmamak için bozuk akîdeli, Ehli Sünnet dışı görüşe mensup kimselerden son derece uzak durmalı, Ehli Sünnet ulemâsının sözlerine kulak vermeliyiz.

Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) bir hadîsi şeriflerinde: **“Yakında Benim ümmetim yetmiş üç fırkaya bölünecektir, bunlardan biri dışında hepsi ateştedir.”** buyurmuştur. Bunun üzerine “O bir hangisidir?” diye sorulunca, Resulüallah (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*): **“Benim ve Ashâbımın yolunda olanlardır.”** buyurdu.

Hadisi şerifte geçen “ateştedir.” ifadesinin anlamı; “bir”i dışındaki diğer fırkalar inançlarındaki bozukluktan ötürü ateşe girmeyi hak ederler, demektir. O “bir fırka”yı da Efendimiz: “Benim ve Ashâb’ımın üzerinde bulunduğu yoldan gidenlerdir.” şeklinde açıklıyor.

Hadîs-i Şerifteki “Benim yolum” ifadesiyle **Ehli Sünnet**, “Ashâbım’ın yolu” ile de **Cemaat** kastedilmiştir. Dolayısıyla Peygamberimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)’in ve Ashâbının yoluna uyanlara **Ehli Sünnet ve'l-Cemaat** denmiştir. İşte **Fırkayı Naciye**/kurtuluşu eren, ahiretteki her türlü azaptan beraat ederek necat bulacak/kurtulacak topluluk bunlardır.

Tabi her topluluk, bu kurtulan fırkanın kendisi olduğunu söylüyor. Nitekim Rum sûresinin 32. ayetinde bu duruma işaret edilerek: **“Her bir fırka (kendi doğruluğuna inanarak) yanlarında bulunan (din ve inanç)la sevinicidirler.”** buyurulmuştur. Yani her topluluk “kendilerinin doğru, diğerlerinin yanlış” olduğunu iddia etmektedir. Aynı temel fıkrasındaki gibi;

Temel İngiltere’ye gitmiş, gezip göreceği yerleri dolaşmak için bir araba kiralamış ve başlamış gezmeye... Malum İngiltere’deki yolların trafik akışı Türkiye yollarına göre ters istikamette olduğundan, bizim Temel Türkiye trafiğinden kalma bir alışkanlıkla otoban yola çıkmış ve ters istikamette ilerlemeye başlamış.

O esnada radyodan, spikerin heyecan içinde yaptığı haber anonsunu duymuş: “Otoyolda ters istikamette giden bir deli var, aman dikkat edin büyük bir kazaya sebep olabilir.” Temel bunu duyunca başını iki yana sallayarak söylenmiş, “Ne biri be” demiş “ne biri, bunların hepsi ters istikamette gidiyor!”

Peki kim doğru?

Efendi Babamız Ali Haydar Efendi’ye bir gün şeytan gelip mezheplerden sordu. O’da cevap verdi. Şeytan: “hak olduğuna delilin nedir?” dedi. Efendi Babamız: “Kur’an-ı Kerim’dir.” buyurdu. Şeytan: “Her mezhep sahibi haklı olduğuna dair Kur’an’ı delil getiriyor. Onların haksız, senin haklı olduğun ne malum?” deyince, Efendi Babamız ona nice âyet ve hadisler okudu. Şeytan ikna olmadı ve hepsine karşılık verdi. Neticede şu ayetle şeytanı susturdu: **“Eğer onlar, Senin ve Ashâbımın inandığı gibi inanırlarsa, muhakkak (ancak o zaman) hidâyete ermiş olurlar. Eğer yüz çevirirlerse, ancak onlar haktan büyük bir ayrılık içindedirler.”** (Bakara Sûresi 137) Efendi Babamız bu âyeti okuyup buyurdu ki: İşte bu âyet-i celile nâzil olduğu zaman ne Mutezile ne Şia ne Cebriye ne de Kaderiye gibi batıl mezhepler mevcut değildi. Ancak Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) ve Ashâbı mevcuttular ve hak üzere olanlar da ancak bunlardır.

Öyle ise onlar gibi inanıp onlar gibi amel edenler, onlara hakkıyla tabi olmuş ve hidâyet üzere bulunmuş olur. “Ehl-i Sünnet Ve'l-Cemaat” işte bunlardır.

Rabbim bizleri de bu yol üzere daim eylesin.

Maalesef günümüzde **Ehli Sünnet** dışı i'tikad sahipleri, doğru yolda oldukları iddiasıyla batıl fikirlerini en yüksek perdeden seslendirip, bu bozuk fikirleriyle milleti ifsad ediyorlar.

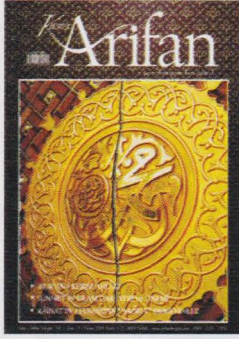
Pek çok naylon müctehidin prim yapmak için asırlar öncesinin batıl fikirlerini, yeniymiş gibi fırınlayıp tekrar ortaya sürdükleri günümüzde, inşallah Arifan dergisi olarak sonuna kadar Ehli Sünnetin savunucusu olacağız. Ehli Sünnet dışı görüş ve akımlara da, ilmî platformda gereken cevabı vermeye devam edeceğiz.

Önce Rabbimizin inâyeti, sonra siz değerli Ârifân okurlarımızın desteğiyle, **Ehli Sünnetin** sesini daha gur bir şekilde duyurabilmek temennisi ve niyazıyla...

M. Özsimsekler

mustafaozsimekler@arifandergisi.com

Nisan - 2009

Sayı: 19

Yıl: 2

ISSN NO: 1307-7902

İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu

Yazı İşleri Müdürü

Bekir ÇALI

Genel Yayın Yönetmeni

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Pazarlama - Dağıtım

Hakan SELÇUK

Grafik Uygulama

Selçuk ESER

Reklam

Hakan SELÇUK

Abone Sorumlusu

Fatih CAN

Yurtiçi Abonelik Bedeli (yıllık)

60 TL.

Yurtdışı Abonelik Bedeli (yıllık)

65 Euro / 90 \$

Abonelik için Banka Hesap No

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-1 No. Hes.

Kuveyt Türk (Bahçelievler Şubesi) 734218-2 No. Hes.

Albaraka Türk (Bağcılar Şubesi) 465001-1 No. Hes.

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-101 (\$) No. Hes.

Iban No: TR08 0020 6000 6000 5321 0501 01

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-102 (Euro) No. Hes.

Iban No: TR78 0020 6000 6000 5321 0501 02

Posta Çeki

Posta Çeki 5496163 Bekir ÇALI

Adres

Fevzi Çakmak Mahallesi Dağyolu Caddesi

2/1 Sokak Yılmaz İş Merkezi No: 1/5

Bağcılar / İSTANBUL

Telefon: 0212 634 01 71

Faks: 0212 634 01 90

www.arifandergisi.com

bilgi@arifandergisi.com

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

MİLSAN

Cemal Ulusoy Cd. No: 38/A

Bahçelievler / İSTANBUL

Tel: 0212 471 71 50

* Dergimizde yayınlanan yazı, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam verenine aittir.

MUSTAFA İSLAMOĞLU 'KÂİNATIN EFENDİSİ'NİN
ŞEREFİNİ DÜŞÜRMEYE UĞRAŞIRKEN O SEVGİLİYİ
SAVUNMAYANLARIN KABİRDE VE MAHŞERDE O'NUN
YÜZÜNE BAKACAK YÜZLERİ OLMAZ

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

08

KABİRLERE GİDİLİP ŞİFÂ
BULUNABİLİR Mİ?

Hüseyin AVNÎ

18

Sünnet İnkârcılarına Cevap
SÜNNET'İN İSLÂM'DAKİ
YERİ ve ÖNEMİ

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

24

İSTİKÂMET ÜZERE OLMAK

Adem ŞENER

28

EFENDİ HAZRETLERİYLE
GÖRÜŞMELERİM
Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

04

KUR'AN-I KERİM AHLÂKİ

Mehmet TALÛ

14

RABBİMİZE ve KUR'AN'A
BAĞLI OLMAK

Ali Ulvi UZUNLAR

22

İSTİKÂMET ÜZERE OLMAK

Adem ŞENER

28

EFENDİ HAZRETLERİYLE GÖRÜŞMELERİM

“Allâh’ın dostlarına hiçbir korku yoktur ve ancak onlar mahzun olmayacaktır” buyuran Allâh-u Te’âlâ’ya

hamd-ü senâdan, “Bana en yakın olan dostlarım takvâ sahipleridir” buyuran Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ve âl-i ashâbına salât-ü selâmdan sonra! Yine bir ay geçti ve bu esnâda biz Üstâdımız, Pîrimiz, Merciiimiz, Melâzımız ve Müceddidimiz olan Hacı Mahmud Efendi (Kuddise Sirruhu) Hazretlerini müteaddid defâlar ziyârete gittik ve kendisinin nurlu cemâlini müşâhede eder-

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
www.cubbeliahmethoca.tv

ken, dünyanın hiçbir nîmetine değışilmeyecek olan bu devlete nâil olduğumuz için ne kadar bahtiyâr olduğumuzu

düşünmeden edemedik. Gerçekten bu böyledir, nitekim Yavuz Sultan Selim Hazretlerinden nakledilen: “Pâdişâh-ı âlem olmak bir kuru kavga imiş. Bir veliye bende olmak cümleden âlâ imiş” dizeleri, bu hakikatı bize çok vecîz bir üslûpla ifâde etmektedir. Yine böylece Belh sultanlığını bırakarak mânevî yola girmeyi tercih etmiş olan İbrâhim ibni Edhem (Kuddise Sirruhu): “Krallar bizim

çinde bulunduğumuz mânevî hâlin hazzını bilselerdi, elbette kılıç zoruyla onu bizden almak isterlerdi” sözü de, velîlik makâmının üstünlüğünü ortaya koymaktadır.

Bu fakir defaatle şunu tecrübe etmişimdir ki, Efendi Hazretlerimin huzûruna ne kadar dertli, gamlı-kederli ve hasta halde girecek olsam, onun huzûr-u saadetlerinden çıkarken mutlaka neşeli, sağlıklı ve mutmeim olurum. Nitekim: “**Onlar görüldüğünde Allâh akla gelir**” hadîs-i şerîfi, bu velîleri görmenin zikre vesîle olduğunu bildirmektedir ki: “**Kalpler ancak Allâh’ın zikriyle tatmin olur**” âyet-i kerîmesi de, Üstâdımız Hazretlerini ziyâretimiz esnâsında kendimizde hissettiğimiz bu huzûr hâlinin sahîh olduğunun büyük bir delîlidir.

Şimdi son görüşmelerimizde Üstâdımız Hazretleriyle aramızda geçen muhâvereleri sizlerle paylaşacak olursak; kendileri ilk olarak: “Tefsir ne yapıyor, nereden gidiyorsunuz?” diye sorunca, fakir: “Arâf Sûresi’nde Mûsâ (Aleyhisselâm)ın, kavmini buzağıya taparken görünce Tevrat levhalarını elinden bırakarak Hârun (Aleyhisselâm)ın sakalına yapışmasını beyân eden âyet-i kerîmenin tefsirine çalışıyoruz” dedim. O zaman:

“Tefsirde çok mânâlar var, **Allâh-u Te’âlâ Mûsâ (Aleyhisselâm)a Tur’daki münâcâtı esnâsında, onun ardından Sâmirî’nin onun ümmetini saptırdığını ve onları buzağıya taptırdığını bildirmişti ama o Mevlâ ile münâcâtın lezzetinden dolayı bundan fazla tesirlenmemişti. Fakat Tur’dan inip onların şirke düştüğünü görünce çok hiddetlenerek levhaları bıraktı ve kardeşinin sakalına sarıldı. Onun için Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): “Duymak görmek gibi olmaz”** buyurdu. Efendi Babam (Kuddise Sirruhu) bu âyet-i kerîmenin hâmişinde bu hadîs-i şerîfi kendi mushafına yazmıştı. Bu (Rûhu’l-Furkan) tefsir(i) kıyâmete kadar tarikat ehlinin ellerin-

den düşmeyecek diye bize bildirilmişti. Onun için diğer tarikatlar da bunu çok okuyorlar, bunu yazmamızı bize **Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)** emretmişti, onun için her harfi O’na arzediliyor ve tasdikinden geçtikten sonra yazdırılıyor. Keşke insanlar televizyonları ve gazeteleri bıraksalar da bu tefsirden istifâde etmeye baksalar. Yarın âhirette çok pişman olacaklar var. O gün, Kur’ân ehlinin ve bugün tefsir ilmiyle meşgul olanların yüzü ak olacak, Kur’ân’ın tarafına bakmayanların suratları kapkara olacak. Ah ne olaydı Rabbimizin bize verdiği vakitleri O’nun kıymetli mektûbunu okuyup muktezâsıyla amel ederek geçiresek. **Allâh-u Te’âlâ Âdem (Aleyhisselâm)ı cennetten indirirken ona: “Size Benden bir hidâyet mutlaka gelecek, işte benim hidâyetime uyana korku ve üzüntü olmayacak, ama zikrimden yüz çevirenin geçimi dar olacak, hayâtı zor olacak, kıyâmet günü de âmâ olarak haşrolacak”** buyurdu. İşte Kur’ân-ı Kerîm o hidâyettir ki, bize gelmiştir. Koyunları bile başıboş bırakmıyorlar, **Allâh-u Te’âlâ** insanı hiç ihmal eder mi? Sen bu Âdem (Aleyhisselâm)ın cennetten indirilme kisasını vaazlarda çok anlat, bunda çok dersler var” buyurdu.

Sonra bana: “Şimdi nereye gideceksin?” diye sorunca, ben: “Bursa’ya, bir emriniz var mı?” dedim. O vakit: “Duâ, duâ! Orada kimlere uğruyorsunuz?” diye sorunca ben “Pek kimseye uğrayamıyorum, sizden sonra vapura anca yetişiyorum, sohbete gidip hemen dönüyorum. Şimdi yollar kısaldı; köprüler, yollar, vapurlar çoğaldı. Eskiden Bursa’ya gidince kalmak lâzım gelirdi. Geçenlerde açıkladılar ki, bu köprüleri zamanında Sultan Abdülhamid cennet mekan düşünmüş” dedim. O zaman kendileri: “Bir de padişahlara gülerler, Efendi Babamız Sultan Hamid’i çok severdi ve: ‘Evelce bize onu kötü tanıttılar, sonra anladık ki veliymiş, ben onun huzur hocasıy-

ken onun etrâfının kötü insanlarla sarılı olduğunu henüz bilmiyordum, o derslere perde arkasından iştirâk ediyordu, bir kere onun aleyhine olanların sû-i telkinlerine kapılarak, ahkâm-ı şeriyenin tatbikindeki gevşekliğin ondan neşet ettiğini zannederek: **“Allâh’ın indirdikleriyle hükmetmeyenler, kâfirlerdir, zâlimlerdir, fâsıklardır”** âyet-i kerîmelerini okuyarak ona târizde bulundum. Dersin akabinde Fatih Camii’ne gittim, hünkâr mahfilinin altında cam kenarına oturdum, Kur’ân okuyordum, bir de baktım ki bahçeden kırmızı fayton geçiyor, o, sarayın arabasıydı, onunla götürülen kolay kolay sağ dönemezdi. Ben de: ‘Acaba bu sefer kime gidiyor?’ diye düşündüm, bir müddet sonra omuzuma biri vurdu da: ‘Kalk saraya kadar gideceğiz’ dedi. O zaman ben: ‘Meğer fayton bana geliyor muş’ dedim ve kalkıp gittim. Beni padişahın huzûruna soktuklarında, o muhafızlara: ‘Siz çıkın’ dedi. Sonra bana: ‘Yaklaş’ dedi. Kendisi perde arkasında bulunuyordu, beni de perdenin önüne yaklaştırdı, sonra birden perdeyi kaldırdırca burun buruna geldik. Ben onun bana kızacağına düşünüyorken : ‘Evlâdım! Benim etrâfımda senin gibi şeriat ehli âlimler olsaydı, hiç bu devlet-i aliyye bu hâle gelirmiydi?’ diyerek benim tâvîzsiz tavrımı takdir etti ve bana bir kese altın hediye etti diye anlatırdı. Efendi Babam da o altınlarla çok câmileri tâmir ettirdi, bizim İsmâil Ağa Câmiî’ni de kendi parasıyla yaptırdı. Kumrulu Mescidin imam meşrutâsına da yardım etti.

Sonra Sultan Hamid’i tahttan indirdiler, vefât ettikten sonra türbesini ziyârete kapatmıştı. Sonra ihvandan biri Sultan Ahmet Câmiî’nde namaz kılarken Hızır (Aleyhisselâm) gibi biri onu yanına çağırıp: ‘Mahmud Hoca’ya söyle, Sultan Hamid’le bu milletin arasını barıştırın’ dedi. O da gelip bunu bana haber verince, türbesinin ziyârete açılmasının lâzım

geldiğini ve ancak bu sûretle onun âhının milletin üstünden kalkacağını anladım. Arkadaşlara söyledim, onlar da bu işle alâkadar oldular ve onun türbesi böylece ziyârete açıldı. Onun ziyâretini ihmal etmemek lâzım, zîrâ himmet sâhibi velilerdendir. O olmasaydı Ehl-i Sünnet kitapları bize ulaşmayacaktı. Onun zamanında çok kitap neşredildi” buyurdu. Kendisi bâzı bilgileri mücmel olarak ifâde etmekteyse de, bu fakir zât-ı âflilerine takrîben otuz beş senelik refâkatim bereketiyle, elde ettiğim önceki mâlûmâtımdan da istifâde ederek sizlere bu konuları tafsîlatlı bir şekilde nakledebilmekteyim, bunun için de Rabbime çok şükretmekteyim.

Diğer bir mülâkâtımızda nezâket timsâli olan Üstâdımız Hazretleri: “Kusura bakma kalamadım” buyurarak beni mahcup edince: “Estağfirullâh! Duâ edin de sizi sevmekle kurtulalım” dediğimde: “Mevlâ kurtarsın hepimizi” buyurarak, gavslik mâkamı gereği korkuyu elden bırakmadığına işâretle bizleri **Allâh-u Te’âlâ**’nın azâbından emîn olmamız gerektiğine irşâd etmiş oldu. Daha sonra: “Şimdi ne yapıyor ortalık?” diye sorduklarında: “Efendi Hazretleri! İslâmiyete tam bir dönüş yok. Müslümanların çoğu da şer’i şerîfi istemiyor fakat siz çığır açtınız, inşâallâh sizin tarîkatınızla parlar bu iş. Duâ ediniz de kaymayalım, çocuklarımız da kaymasın” deyince: “Sorma, büyük imtihan dayız, korkma inşâallâh kaymazsın, çocukların da sâlih olur, senin bana karşı işlediğin bir suçun yok. Şerîatı muhâfaza husûsunda gayretin ve derdin de çok, ne yapalım tarîkatlerin çoğunun ismi kaldı, Ehl-i Sünnet hassâsiyeti kalmadı. Nakşibend Hazretleri (Kuddise Sirruhu): ‘Bizim tarîkatımızdan yüz çeviren kişi dîni husûsunda tehlikededir’ buyururdu. Şimdi bu söz daha iyi anlaşıldı, ama Büyük Şeyh Efendi (Kuddise Sirruhu)nun buyurduğu gibi; her nakşiyim diyen de bir olmaz. Tarîkat ehli geçinenler bile îtikâdî meselelerde tâviz vermeye başladılar,

onun için **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): “Ümmetim bozulduğu zaman sünnetime sarılana yüz şehid sevâbı vardır” buyurdu, iş zorlaştı ama sevap arttı. Efendi Babam: ‘Nûru nübüvvet uzaklaştıkça millet dinden tecerrüd ediyor yâni yılan deri değiştirir gibi soyulup çıkıyor, bir rivâyet teberrüd ediyor yâni **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in vefâtından sonra O’nun nûrunun kayboluşu üzerinden zaman geçtikçe, güneş kaybolduktan sonra yavaş yavaş serinlik arttığı gibi milletin de dinden soğuması artıyor’ buyurdu. Göreyim sizi, bu işi sıcak tutalım” buyurdu.

Sonra Efendi Hazretlerimiz: “Şimdi en çok nelerle uğraşıyorsun?” diye sorunca: “Reddiyelerle” dediğimde: “Kime reddiye yapıyorsun?” diye sordu. Ben de: “Bâzı hocalar, recmi inkâr ediyorlar, kimi Ömer (Radiyallâhu Anh)in dinde huccet olmadığını söylüyor, kimisi **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in gaybdan haber vermesi gibi fazîletlerini inkâr ediyor, hepsine cevap vermekle uğraşıyorum, sağa sola sohbetlere de gidip konuşuyorum. Hepsi sizin himmetlerinle oluyor, ama gitme dersiniz gitmem, konuşma dersiniz konuşmam” deyince: “Yok yok, git git, gidilen yerler yeşeriyor, hocalar tebliğsiz durmaz. Vâz-u nasîhatin çok tesiri var, biz millete acırsak **Allâh-u Te’âlâ** da bize acır, bu reddiyelere çalışmak hep ibâdete sayılır, bu hocalar nereden başımıza belâ oldu. Boş kalınca vâdi, tilki olur vâli! Ortalığı boş bırakmamak lâzım. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) recm cezâsını tatbik etti, bunu kim inkâr edebilir. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): “Benim sünnetime de, dört halîfemin sünne-

tine de sımsıkı sarılın, onları azı dişlerinle ısırın” buyurmuşken Ömer (Radiyallâhu Anh) nasıl delil kabûl edilmez. **Allâh-u Te’âlâ**: “Ben gaybımı rasûllerime bildiririm” buyuruyor. Bu asâlet tarîkiyledir, onlara tebe’iyyet yoluyla velîlerine de bildireceğini Âlûsi (Rahimehullâh) söylüyor. Siz bunları anlatın, **Allâh-u Te’âlâ** tesir yaratacak. Sana anlatma diyenlerin lafına bakma, acı da olsa hakkı söyle, bunlar köpük gibi atar, tutturamazlar. Bak Hâkime Teyze vefât etti, yaşı yüzü geçmişti, çoklarına çarşaf giydirdi, hep vaaz ederdi, şimdi rahat etti, **Allâh** ondan râzî olsun. Değirmen öğütüyor, yaşlı genç bakmıyor, bir köpek yal yediği kapıyı hoşça beklediği gibi biz de **Allâh**’ın kapısını bekleyelim. En azından hırsıza havlayan bir köpek kadar olalım da, din hırsızları olan bu kötü hocalara reddiye yapalım. **Allâh-u Te’âlâ** kullarının kalplerini Ehl-i Sünnet îtikâdını anlatanlara çevirsin” buyurdu.

Daha bir çok konu maalesef bir sonraki yazıya kaldıysa da, akli olanlara bu veciz ifâdeler fazla bile gelir. **Allâh-u Te’âlâ** Üstâdımız Hazretlerini başımızdan eksik etmesin, yokluğunu göstermesin, himmetlerini üzerimizde dâim, âhirette de şefaathine nâil eylesin.

MUSTAFA İSLAMOĞLU 'KÂİNATIN EFENDİSİ'NİN ŞEREFİNİ DÜŞÜRMEYE UĞRAŞIRKEN O SEVGİLİYİ SAVUNMAYANLARIN KABİRDE VE MAHŞERDE O'NUN YÜZÜNE BAKACAK YÜZLERİ OLMAZ

Benim ve mensubu bulunmakla iftihâr ettiğim cemaatin, kimsenin şahsına hakaret ve iftirâ ile veya herhangi bir kimseye yapılan bir iftirâyı nakletmekle işimiz olmaz. Zaten bu tür davranışlar İslâmiyetin yasak ettiği hareketlerdir. Bizim tek derdimiz Ehl-i Sünnet akîdesini muhâfaza etmek ve bunu bozmaya çalışanlara karşı ilmî reddiyelerde bulunmaktır.

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
www.cubbeliahmethoca.tv

Üzüntüler içinde uğurladığımız Rebî'u'l-ewel ayında bizlere Rahmeten li'l-âlemîn olan **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in sonsuz himmetlerini ulaştıran Allâh-u Te'âlâ'ya nihâyetsiz hamd-ü senâlardan, kendisi hakkında: **"Ben bir kişiye anasından babasından, çoluk çocuğundan ve bütün insanlardan hattâ canından daha sevgili gelmediğim sürece o kişi (kâmil mânâda) iman etmiş olamaz"** buyuran **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'e ve âl-i ashâbına sınırsız salât-ü selâmlardan sonra!

Geçen yazımızda sizlere söz verdiğimiz başlıkları tâkib etmek suretiyle, bu yazımızda Mustafa İslamoğlu'nun, "Üç Muhammed" kitabında Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in şânını tenkis ve Kâinatın Efendisinin şânına tâzim edenleri tahkîr içeren bâtil fikirlerini redde-

derek Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) in dünyada himmetlerini, âhirette şefaatlerini talep etmeye devam edeceğiz.

Ancak şunu tekrar tekrar belirtmekte yarar görüyorum ki; benim ve mensubu bulunmakla iftihâr ettiğim cemaatin, kimsenin şahsına hakaret ve iftirâ ile veya herhangi bir kimseye yapılan bir iftirâyı nakletmekle işimiz olmaz. Zaten bu tür davranışlar İslâmiyetin yasak ettiği hareketlerdir. Bizim tek derdimiz Ehl-i Sünnet akîdesini muhâfaza etmek ve bunu bozmaya çalışanlara karşı ilmî reddiyelerde bulunmaktır. Nitekim aylardır Ârifân Dergisi'ndeki yazılarımızı tâkib edenler ve toplantılarımıza iştirâk ederek ya da internetten bizi izleyerek sohbetlerimizi dinleyenler, bunun böyle olduğunu bilmektedirler. Bu konuda şüphesi olanlar da yayınlarımızı tâkib etme imkânına her dâim sahiptirler. Dolayısıyla geçen ay bâzı haber ajanslarında kasıtlı bir iftirâ olarak yazılıp çizilen: "Cübbeli Ahmet Hoca'yla Mustafa İslamoğlu belden aş-

ği kapıştılar, Cübbeli Ahmet Hoca'nın konuşmasından sonra İslamoğlu'nun hapis yatmasına neden olan mahkeme kararı dağıtıldı" şeklindeki haberler tamamen asılsızdır, bunun hiçbir isbâtı ve şâhidi olamaz. Benim hiçbir konuşmamın peşinden İslamoğlu hakkında belge dağıtılmamıştır. Hele benim gibi iftirâyâ mâruz kalarak haksız yere iki sene yedi ay üç gün hüküm giymiş birinin, başka biri hakkında verilen karâra dayanarak yorum yapmam veya bu konuda yorum yapanlara katılmam ya da menşei belli olmayan böyle bir yazının dağıtılmasına seyirci kalmam asla düşünülecek bir şey değildir. Bu tür sokak hareketlerinden hiçbir şekilde haberdar edilmediğim halde, bâzı haber ajanslarının sitelerinde ve yeni çıkardıkları gazetelerinde hemen ilk hafta reyting kaygısıyla düzdükleri bu iftirâları okumam beni son derece üzmüştür.

Siz okurlarıma vasiyetim odur ki, fasıklar yoluyla gelen hiçbir habere îtibar etmeyesiniz, Müslümanlar arasında müstehcen haberlerin yayılmasını gönülünden bile geçirmeyesiniz. Çünkü Allâh-u Te'âlâ: **"İman edenler içerisinde fuhşî konuların yayılmasını sevenler için dünyada da âhirette de çok acı verici büyük bir azab vardır"** (Nûr Sûresi, 19) kavli-i şerîfiyle, aslı olan konuların yayılmasını arzulayanları bile büyük bir azabla tehdit etmişken, ya aslı astarı olmayan bu gibi iftirâları yayanları nasıl cezalandıracaktır?!

Bu vesîleyle sizleri tekrar bu yalanlara inanmanız husûsunda uyardıktan sonra reddiyelerime devam edebilirim. Sizlerden ricam, canınızdan çok sevmeniz gereken, gece gündüz sizlerin affı için göz yaşı döken ve doğarken de yaşarken de, mahşerde de sizleri kurtarma derdine düşen Muhammed Mustafa (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) gibi Yüce bir Peygamberin şânını takdire çalışan Kâdî İyâz, Suyûtî ve Nebhânî gibi büyüklere cephe açan, üstelik İmam-ı Buhârî ve Ahmed ibni Hanbel gibi muhaddis ve müctehidlere: *"Peygamberin karizmasını artırmak için hadis uydurdular"* diye iftirâ atma cesâretini gösteren bu İslamoğlu'nun fikirlerinden, hiç değilse tuttuğunuz takımın aleyhine konuşanlardan yâhut hayranı olduğunuz bir sanatçı hakkında ileri geri sözler sarfedenlerden rahatsız olduğunuz kadar rahatsız olmanız ve bu reddiyelerimizi insafla okuyup herkese ulaştırmanızdır. Rabbim, Habîbinin müdâfaasını ihtiva

eden bu reddiyeleri O'nun ümmetine ulaştıranları, O'nun şefaatine nâil eylesin. Âmîn!

ÜMMET-İ MUHAMMED PEYGAMBERE SAYGI GÖSTERİRKEN VAHYE SIRT DÖNMÜŞ DEĞİLDİR

İslamoğlu: *"Bugün, Ümmet-i Muhammed, kendinden önceki Nuh, Ad, Semud ve Firavun toplumları gibi bir melek peygamber isteme imkanından 'mahrum'dur. Fakat bu mahrumiyetin açığını, kendilerine örnek insan olarak gönderilen bir peygamberi melekleştirerek kapatmaya çalışmakla, aslında Kur'an'da geçen vahye sırt dönmüş toplumların suçuna ortak olmaktadır"* (Mustafa İslamoğlu, Üç Muhammed, sh:33) derken, Kur'an'ın nassıyla en hayırlı ümmet olan bu ümmetin fertleri arasında hiçbir ayırım yapmaksızın tümünü, kendilerine melek bir peygamber gönderilmesini isteyen müşrik toplumlara nasıl kıyas edebilmiş ve bu ümmeti, vahye sırt dönmüş toplumların şirk suçuna nasıl ortak edebilmiştir?

Oysa bugün bu ümmet içerisinde "Keşke Peygamberimiz melek olsaydı" diyen yâhut "Peygamber beşer olması hasebiyle yiyip-içtiği ve evlendiği için meleklerden aşağıdır" diye düşünen veyâ Peygamberin çarşılarında alışveriş için gezip dolaşmasını yadırgayarak O'nu hayattan dışlamak isteyen bir fert bile bulunmazken, İslamoğlu'nun, âyet ve hadislerde bildirilen fazîletlerle Peygamberlerini methetmekten başka bir suçları bulunmayan bu şerefli ümmeti müşriklerle suç ortağı olarak îlan etmesi, bir bakıma: **"Siz en hayırlı ümmetsiniz"** (Âl-i İmrân Sûresi, 110) buyuran Allâh'ı yalancı çıkarmak, diğer taraftan: **"Ümmetim sapıklıkta birleşmez"** (Tirmizî, no:2166, Hâkim, el-Müstedrek, no:391) buyuran **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) i tekzib etmek, öte yandan da bütün bir ümmete iftirâda bulunmak değilse, dinde inkar ve iftirâ sayılacak hiçbir şey kalmamış demektir.

"RASÛLÜLLÂH ÖRNEKTİR" BUYRULMAYIP, "RASÛLÜLLÂH'DA ÖRNEK VAR"

BUYRULMASI, RASÛLÜLLÂH'A SEÇİCİ YAKLAŞMAMIZ GEREKTİĞİNİ İFÂDE ETMEZ

İslamoğlu: *"Yine 'Doğrusu Allah'ın Elçisi'nde sizin için güzel örneklik vardır"* (33.21) âyeti..... peygamber'in örnekliliğini makul ve mümkünle sınırlandırmış; 'Allah'ın Elçisi örnektir' demek yeri-

ne seçici yaklaşımla 'Allah'ın Elçisi' nde' demiştir. Bu da bir seçiciliktir."..... "Kur'an toptancılık ve tazime dayalı bu akli şiddetle eleştirdi. Onun yerine seçicilik ve tebyine dayalı bir akıl önerdi. Kur'an'ın davet ettiği İslâm akli, toptancı değil seçmeci bir akıldı" (Mustafa İslamoğlu, Üç Muhammed, sh:47-48) hezeyanlarıyla neyi kastetmektedir?

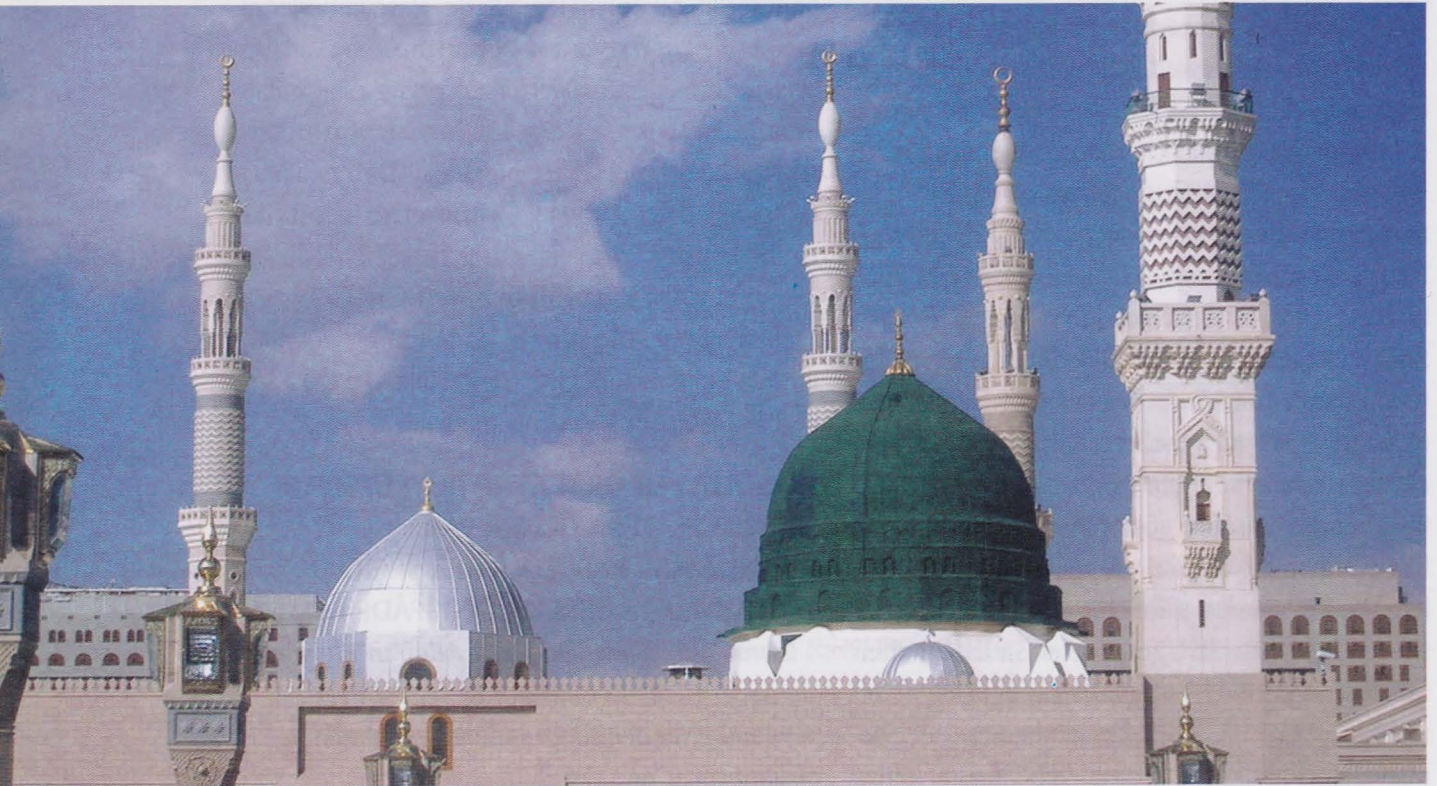
Zâten dörtten fazla kadınla evlenebilmesi ve uykusunun abdestini bozmaması gibi, kendisine has bâzı konularda **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)î örnek alamayacağımız yine kendisi tarafından bize açıklanmışken, biz O'nu örnek alacağımız konularda nasıl seçici olabiliriz ki? Yâni O'nun 'helâldir' veya 'haramdır' dediği her hangi bir mesele hakkında: "Acaba?! Bunu bir **Allâh**'a soralım mı?" diyeceğiz, yoksa "Aklımıza uyanı alırız, uymayanı atarız" gibi bir akılsızlık mı yapacağız, değilse biz bu seçiciliği neye göre yapacağız? Oysa **Allâh-u Te'âlâ** Kur'ân-ı Kerîm'in bir çok âyetinde Kendisine itaattan sonra O'na kayıtsız şartsız itâatı bize emretmiştir (Nur Sûresi, 54), bir âyet-i kermesinde de: "**Rasûle itâat eden muhakkak Allâh'a itâat etmiştir**" (Nisâ Sûresi, 80) buyurarak, Peygambere itâatı, Kendisine itâatın ta kendisi olarak değerlendirmiştir. Bu durumda biz Allâh'a itâat husûsunda da mı seçici olmak durumundayız.

Ayrıca **Allâh-u Te'âlâ**: "O'na uyun ki, hidâyet bu-

lasınız" (Âraf Sûresi, 158) buyurarak, doğru yola erişmeyi mutlak mânâda O'na uymaya bağlamıştır ama aslâ "O'na uyarken seçici olun" buyurmamıştır. Yine böylece: "**O Rasûl size neyi verdiyse onu alın, sizi hangi şeyden nehyettiyse ondan vazgeçin**" (Haşr Sûresi, 7) buyururken de, "O'nun verdiği ve engellediği şeyler husûsunda toptancı olmayın, seçici olun" gibi bir kayıt getirmemiş, tam tersine bu konuda seçici davranarak, umûmî mânâ ifâde etmeye vaz edilmiş olan 'Mâ' lafzını tercih etmek suretiyle genelleme yapmıştır.

Burada benim anlayamadığım husus şudur; **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e uymamamız gereken birkaç özel konu Kitab ve Sünnet'te bize bildirilmişken, artık bizim seçici olmamız gereken ne kalmıştır? Böyle bir mânâyı ortaya atan kişinin kastı olsa olsa "Allâh ve Rasûlü'nün hükümleri size ulaştığında onları toptan bir kabülle karşılamayın bilakis mantığınıza vurun" şeklinde olur ki, bunun îman şartlarından olan gayba îmanla bağdaşmaya çağı âşikardır. Nitekim **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bâzı şeyleri emrederken veyâ yasaklarken hikmetini açıklamış, bâzı konularda da mücerred bir beyân ile yetinmiştir. Burada bize düşen seçici olmak değil, teslim olmaktır.

Her vesîleyle **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in üstünlüklerinden bir kısmını kısıtlamaya özen gös-

teren İslamoğlu'na karşı, uğurladığımız Mevlid ayı münâsebetiyle başlatmış olduğum reddiyeler yer darlığı nedeniyle maalesef geçen sayıda eksik kaldığından, bu konudaki diğer reddiyelerim **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in medediyle ve bu reddiyeleri hazırlamam için özel teşvikleri bulunan Sevgili Efendi Hazretlerimizin himmetiyle bu ayda da, gelecek aylarda da inşaallâh devam edecektir.

Özellikle **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) in diğer peygamberlerden üstün olduğunu sahil hadislerde vârid olan bâzı fazîletlerle ispat etmeye çalışanlar hakkında İslamoğlu'nun: "Peygamberler arasında üstünlük yarışı çıkarmak Yahudi işidir" (Mustafa İslamoğlu, Üç Muhammed, sh:78-79) diyerek **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in diğer peygamberlerden üstün oluşunu reddeden sapık görüşüne bir reddiye olmak üzere, müstakil kısa bir risâle yazmak niyetindeyim. Ama beni en çok müteessir eden şey, bu kişinin, Buhârî, Müslim, Ahmed ibni Hanbel, Kâdı İyâz ve Suyûtî gibi en büyük muhaddis ve müctehidler hakkında bile pervâsızca: "Peygamberin karizmasını artırmak için hadisler uydurdular" demiş olmasıdır. Çünkü onun bu babta örnek olarak açıklayıp reddettiği hadisler, bu büyüklerin kitaplarında mevcuttur.

RASÛLÛLLÂH ALLÂH'IN BİLDİRMESİYLE GAYIPLARI BİLMİŞTİR YOKSA KENDİSİNE KARİZMA KAZANDIRMAK İÇİN KİMSE HADİS UYDURMAMIŞTIR

İlk önce şunu ifâde edelim ki **Allâh-u Te'âlâ**: "O bütün gayıpları bilendir, râzı olduğu rasuller dışında gaybına kimseyi vâkıf etmez...." (Cin Sûresi, 26) buyurarak, peygamberlerine dilediği gayb ilimlerini bildirdiğini haber vermiştir. Sahâbe-i Kirâm da **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in kendilerine kıyâmete kadar olacakları, tüm fitneci önderleri ve bütün ilimleri bildirdiğini söylemişlerdir. Nitekim Huzeyfe (Radiyallâhu Anh): "**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) kıyâmete kadar olacak her şeyi bize anlattı" (Buhârî, no:6604, Müslim, no:2891, Ebû Dâvud, no:4240) buyurmuştur.

Gel gör ki; İslamoğlu Hz. Âişe (Radiyallâhu Anhâ)'nın: "Kim Muhammed yarın ne olacağını bilir sanıyorsa, şüphesiz o, Allâh'a büyük bir iftirâda bulunmuş olur" sözünü delil göstererek, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in kendisinden sonra kıyâmete kadar meydana gelecek olan

hâdiselerle ilgili on binleri aşkın Hadîs-i Şerîf'ini inkâr etmiştir. Oysa Âişe (Radiyallâhu Anhâ)'nın bu sözü: "Allâh bildirmeden bilir sanıyorsa" kaydıyla mukayyedir. Zira Âişe (Radiyallâhu Anhâ) gibi ilim sahibi birinin, Cin Sûresi'nin âyetini yâni **Allâh-u Te'âlâ**'nın, rasullerine gayp ilmini öğrettiğini bilmemesi düşünülemez.

Ama İslamoğlu bu mânâyı bildiği halde hükmü genelleştirmiş, bununla da kalmayıp, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in gaybî konuları bildiğini rivâyet eden tüm sahabe ve tâbiini, müctehid ve muhaddisleri karalamak için: "Hz.Peygamber'in yüceliğini yeterli bulmayıp ona bir parça daha karizma kazandırmak isteyen yüceltmeci gelenek, hiçbir tevile sığmayan bir yığın haber üretmekten de geri kalmamıştır. Mesela Suyuti'nin el-Hasaisu'l-kübra'sına bakılırsa, Hz. Peygamber, Hz. Ömer'in, Hz. Osman'ın öldürüleceklerini haber vermiştir" (Mustafa İslamoğlu, Üç Muhammed, sh:81) diyerek Buhârî, Tirmizî, Nesâî, Darekutnî, İbni Ebî Âsım, Ahmed ibni Hanbel, Taberanî ve Heysemî gibi saymakla bitiremeyeceğimiz kadar çok sayıda muhaddisi, ayrıca onların **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'e varıncaya kadar bu hadisleri birbirinden rivâyet ettikleri tüm râvileri ve bu hadisleri bizzat **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'den duymuş olan Ebû Hureyre, Enes ibni Mâlik, Ammar bin Yâsir, Suheyb ve Cabir ibni Semure (Radiyallâhu Anhüm) gibi sahabeyi, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'e karizma kazandırmak için haber üreten kişiler olarak nitelemiştir. Zira **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in, Ömer ve Osman (Radiyallâhu Anhümâ)'nın şehid olacağını haber verdiğini, adını verdiğim tüm kaynaklar nakletmiştir.

Nitekim bu kaynaklarda zikredilen rivâyetlere göre; **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bir kere, yanında Ebû Bekr, Ömer ve Osman (Radiyallâhu Anhüm) bulunduğu halde Uhud Dağı'na çıktığında dağ sallanmaya başlamış, o zaman **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): "**Uhud yerinde dur! Zira senin üzerinde bir Nebî, bir Sıddık, iki de şehid bulunmaktadır**" buyurmuştur. (Buhârî, no:3675, Tirmizî, no:3696, Nesâî, no:3608, Ahmed ibni Hanbel, no:12127)

Ayrıca **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): "**Bu ümmetin en kötüsü Ali'nin sakalını kana boyayacak olandır**" buyurmuştur. (Taberanî, Heysemî, Mecma'u'z-zevâid, 9/137)

Yine İslamoğlu: "Hz.Peygamber hepsi de ve-

fatından yıllarca sonra ortaya çıkacak olan Hariciler'i, Rafiziler'i, Kaderiyye'yi, Mürcie'yi, Zenadika'yı haber vermiştir. Tabi ki mezhep ve fırkalarla ilgili bu tür sahih olmayan rivayetlerde, fırkalar arası mücadelede kullanılmak üzere üretilmiş birer lojistik destek unsuruydu." (Mustafa İslamoğlu, Üç Muhammed, sh:82) diyerek, bu konuda hadîs-i şerîf rivâyet eden binlerce sahâbe, tâbî'in, müctehid ve muhaddisten oluşan zevât-ı kirâmı, kendi mezheplerine lojistik destek sağlamak için paket tasarlamak gibi bayağı ve aşağı bir ifâdeyle karalamaktan hiç çekinmemiştir.

Oysa bu konudaki hadîs-i şerifler "Kütüb-ü sitte" gibi sahih kaynaklarda mezkurdur. Nitekim İbni Ebî Evfâ (Radiyallâhu Anh)dan rivâyete göre **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Hazreti Ali'yi kafir sayarak ona karşı çıkacak olan Hâricîler hakkında: "Hâricîler cehennem köpekleridir" buyurmuştur. (İbni Mâce, no:173, Tirmizî, no:3000)

Ali ve İbni Abbas (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivâyet edilen hadîs-i şeriflerinde: "**Âhir zamanda Ehl-i Beyti sevdiğini iddia ederek Ali'yi kendisinde bulunmayan** (ilahlık yâhut peygamberlik veya Ebû Bekr ile Ömer'den üstünlük gibi) **vasıflarla metheden Râfiziler olacak, onlar Ebû Bekr ve Ömer'e sövecekler**" diye haber vermiştir. (Ahmed ibni Hanbel, no:1377, Ebû Nu'aym, 4/95-96).

Huzeyfe ve İbni Abbas (Radiyallâhu Anhümâ)nın rivâyet ettiği hadîs-i şeriflerde ise: "**Her ümmetin bir mecûsîsi vardır, bu ümmetin mecûsîleri de kaderi inkâr edenlerdir, ümmetimin iki sınıfı için İslâm'da hiçbir nasip yoktur, onlar da** ("İman sâde bir sözdür, amele lüzum yoktur" diyen) **Mürcie ve** ("Alın yazısı yoktur" diyen) **Kaderiye fırkalarıdır**" buyurmuştur. (Ebû Dâvud, no:4692, Ahmed ibni Hanbel, no:5588, Tirmizî, no:2149)

İbni Ömer (Radiyallâhu Anhümâ)nın rivâyet ettiği hadîs-i şerifte ise: "**Kaderiye bu ümmetin mecûsîleridir, hasta olurlarsa ziyaretlerine gitmeyin, ölürlerse de cenazelerinde bulunmayın**" buyurmuştur. (Ebû Dâvud, no:4691)

Ebû Ümame (Radiyallâhu Anh)dan rivâyete göre ise Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): "**Mürcie fırkası yetmiş peygamberin diliyle lânetlendi**" buyurmuştur. (Hâkim, et-Târîh, Rûyânî, no:1180, Suyûtî, el-Câmi'u'l-kebîr, no:265, Taberî, Tehzibu'l-âsâr, no:1970)

Bu konudaki râvileri ve rivâyetleri müstakil bir

kitap halinde toplayacak olsak, İslamoğlu'nun mezhep taassubuyla karaladığı kimselerin sayısının binleri aşkın olduğu görülür. Şimdi inşafı düşünecek olursak, bunca sahâbenin, müctehid ve muhaddislerin kendi mezheplerine lojistik destek sağlamak için bu hadisleri uydurdukları, kabullenilebilecek bir şey midir? Farz-ı muhal böyle bir şeyi aklımızdan geçirecek olsak, o zaman helal, haram, emir ve yasak konularında bütün müctehidlerin kendilerinden hadis rivâyet ettiği bu zatların ve onların rivâyetleriyle hüküm tesbit eden bütün müctehidlerin fetvaları, töhmet altında kalmış olmaz mı? Bu durumda ortada din namına bir şey kalır mı? Ama babasının da isâbetli tesbitine göre kendisi de "Kaderiye"den olan İslamoğlu'nun, bu fırkanın aleyhinde vârid olan hadîs-i şerifleri inkâra kalkışması yadırganacak bir şey değildir.

İslamoğlu hezeyanlarına devam ederken sarf ettiği: "Biz, Hz.Peygamber'in daha Mekke'deyken, müminlerin fetih ufkunu Bizans ve Pers imparatorluklarını içine alacak kadar genişlettiğini biliyoruz.....Fakat, bu insanlara bu perspektifin kazandırılması Hz.Peygamber'in büyüklüğü için kafi gelmezmiş gibi, yine mevzu olanın zayıf, zayıfın da sahihe karıştığı bir paket tasarlanır. Bu paket içinde, Hire'nin fethinden Şam ve Irak'ın fethine, Kudüs'ün fethinden Mısır'ın....fethine varana dek haberler yer alır." (Mustafa İslamoğlu, Üç Muhammed, sh:82) sözleriyle **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in haber verdiği bazı fütühâtı kabul etmiş gibi görünüp, diğerlerini inkâr ederken bu tercihi neye göre yapmaktadır?

Oysa onun, muhaddisleri paket tasarlamakla suçladığı bütün fetihler sahih kaynaklarda zikredilmiştir. Hire'nin fethini Buhârî (no:3595), Şam ve Irak'ın fethini Buhârî ve Müslim (no:1875, no:1388), Kudüs'ün fethini Buhârî (no:3176) rivâyet etmiştir. **Kur'ân-ı Kerîm**'den sonra en müteber kaynak sayılan "Sahîhâyn"de geçen bu haberler hakkında "mevzû, zayıf ve sahihin birbirine karıştığı bir paket" diyebilmek ve bu yüce muhaddisleri böyle bir paketi tasarlamakla suçlamak, cehaletten kaynaklanan bir cesâret eseri değilse, mutlaka sû-i niyete mebnî bir hiyânet olsa gerektir.

Bütün bu ithamların altında yatan tek gerçek, Cin Sûresi'nin âyetine ve birçok sahih hadîs-i şerife rağmen İslamoğlu'nun, hâlâ **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e gayıpların bildirildiği hakikatini

kabullenememiş olmasıdır. Halbuki İslamoğlu **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in **Allâh**'in bildirdiğini bileceğini mecbûren itirâf etmektedir. Peki biz **Allâh-u Te'âlâ**'nın Rasûlüne neleri bildirdiğini nasıl bilebiliriz? **Allâh-u Te'âlâ**'nın kendisiyle görüşemeyeceğimize göre, elbette ki bunu **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in bildirmesiyle bilebiliriz. **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in hadîs-i şeriflerini ise bize sahâbe, tâbi'în ve muhaddisler nakletmişlerdir.

Bu nakillere göre **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) "Medîne'nin muhâsara edileceği" (Buhârî, no:1874, Müslim, no:1389), "Hayber'in Hazreti Ali'nin eliyle fethedileceği" (Buhârî, no:3701, Müslim, no:2406), "Bu ümmete dünyanın bollaştırılacağı" (Buhârî, no:1465, Müslim, no:1052), "Kisrâ ve Kayser'in hazînelerinin İslâm hazînesine intikal edeceği" (Buhârî, no:3121, Müslim, no:2919), "Bu ümmetin arasında bidat fırkalarının, fitne ve ihtilafların baş göstereceği" (bu konuda kütübü sittede geçen tüm hadisleri İbnü'l-Esir Câmiu'l-usûl'de cem etmiştir, 10/3), "Bu ümmetin bir kısmının Yahudi ve Hristiyanların yoluna gireceği" (Buhârî, no:3456, Müslim no:2669), "Bu ümmetin yetmiş üç fırkaya ayrılacağı ve bir tek Ehl-i Sünnet'in kurtulacağı" (Ahmed ibni Hanbel, no:2/332, Ebû Dâvud, no:4596, Tirmizî, no:2640, İbni Mâce, no:3991), "Bu ümmetin Moğollarla ve Rumlarla savaşıacağı" (Buhârî, no:2928, 3590, Müslim, no:2912), "Acem ve Rum imparatorluklarının ortadan kalkmasından sonra bu imparatorlukların bir daha kurulamayacağı" (Buhârî, no:3120, Müslim no:2018), "Bu ümmetin mülkünün meşrik ve mağribe yani doğunun en uzak memleketi olan Hindistan'dan, batının bittiği yer olan Tanca Denizi'ne kadar ulaşacağı" (Müslim, no:2889), "Emevîlerin yönetimi ele alacağı ve lâkin adâletli olamayacağı" (Hâkim, Tirmizî, Beyhakî, Ebû Ya'lâ, no:7380, 6523), "Kızı Fâtîme'nin âilesi içerisinde ilk önce kendisine kavuşan olacağı" (Buhârî, no:3626, Müslim no:2450), "Kendisinden sonra kâmil halifelüğün otuz sene süreceği" (Ebû Dâvud, no:4646, Tirmizî no:2226), "Üveys el-Karanî adındaki zâtın fazîletli hâli" (Müslim, no:2542), "Her gelen zamanın geçenden şerli olacağı" (Buhârî 7068), "Koyun çobanlarının şehre inip büyük binalar yaparak birbirlerine hava atacacağı" (Buhârî, no:50, Müslim, no:9) ve "İstanbul'un fethedileceği" (Ahmed ibni Hanbel, no:18478, Ebû Dâvud,

no:4294) gibi, değil bu birkaç sayfalık yazımın, cildler dolusu kitapların dahi ihâta edemeyeceği kadar fazlaca gaybî konuyu bize bildirmiştir.

Artık kararı siz okurlarımın îman ve insâfına havâle ediyorum. Siz müminler: "**Bugün bana ne sorarsanız, mutlaka onu size açıklarım**" (Buhârî, no:6001) hadisiyle, hiçbir peygamberin söyleyemeyeceği bir sözü hiç çekinmeden sarfedilen ve: "**Ben göklerde ve yerde olan herşeyi bildim**" (Tirmizî, no:3233) hadîs-i şerifiyle, gaybî konular dahil bütün ilimleri bildiğini beyân eden **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e ve Huzeyfe (*Radyallâhu Anh*) gibi "**Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) kıyâmete kadar olacak her şeyi bize anlattı" (Buhârî, no:6604, Müslim, no:2891, Ebû Dâvud, no:4240) diyen sahâbîlere mi inanacaksınız yoksa bu konudaki binlerce hadîs-i şerîfi bize ulaştıran on binlerce sahâbe, tâbi'în, tebe'i tâbi'în, etbâ'i tebe'i t-tâbi'în ve muhaddisîn hakkında: "**Hz.Peygamber'in yüceliğini yeterli bulmayıp ona bir parça daha karizma kazandırmak isteyen yüceltmeci gelenek, hiçbir tevile sığmayan bir yığın haber üretmekten de geri kalmamıştır**" (Mustafa İslamoğlu, Üç Muhammed, sh:81) diyen bir şahsa mı inanacaksınız?!

Bugün tercih sizin, ama yarın âhirette **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in sancağı altında mı, yoksa O'nun havzından kovulanlar arasında mı bulunma tercihi sizin elinizde değil. Elbette ki **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)i müdâfaa edenler O'nun ikrâmına mazhar olacak, ama O'na "Sen de kendini methettiğin kadar büyük değilsin, seni methedenler de amma abartmış" diyenler ve böyle diyenleri dinlemeye hâlâ devam edenler ise, hiç şüphesiz ki O'nun havzından kovulacaklardır. Gerçi O yine onlara acıyarak: "**Ey Rabbim! Onlar da benim arkadaşlarım, (müsâade buyur da kendilerine havzımdan içireyim)**" diyecekse de, **Allâh-u Te'âlâ**: "**Ama onlar senin ardından din adına neler uydurdular**" buyurarak yabancı develerin havuz başından kovulması gibi onları kovacaktır. (Buhârî, no:6205)

Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in ümmetinden olma şerefine eriştirildikten sonra, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemâ'at inancından bir karış bile ayrılarak İslam ipini boynumuzdan çıkarmaktan Allah'a sığınır ve cümlelerinizi **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in faziletlerini inkâr ederek, bu ipi boynundan çıkaranların şerrinden Rabbime sığdırırım.

KUR'AN-I KERİM AHLÂKÎ

Bugün İslâm dünyası Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)e gereği gibi uymakta mıdır? Bu soruya “evet” cevabını vermek mümkün değildir. Çünkü Müslümanlar O'na gereği gibi uymuş, dinini ve sünnetini hakkıyla anlamış ve hayata tatbik etmiş olsalardı şu perişan, zelil ve feci durumda bulunmazlardı.

Mehmet TALÛ
bilgi@arifandergisi.com

Kur'an-ı Kerim'de Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)in yüksek bir ahlâka sahip bulunduğuna ve O'nun insanlar için güzel bir örnek ve model olduğu beyan ediliyor. ALLAH Teâlâ şöyle buyuruyor:

“Şüphesiz sen, yüce bir ahlak üzeresin.”¹

“Âdolsun ki ALLAH Teâlâ'nın Resûlünde, sizin için, ALLAH'a ve âhiret gününe kavuşmayı umanlar ve ALLAH'ı çokca zikredenler için güzel bir numûne vardır.”²

Âyet-i kerimede Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)in, ALLAH Teâlâ'nın rızasını kazandıracak davranışlarda bulunmak isteyenler için mükemmel ve canlı bir örnek, en büyük fazilet numûnesi olduğu anlatılmaktadır.

Bugün İslâm dünyası başta olmak üzere insanlık âlemi dehşetli krizler içindedir. Bundan kurtulmanın tek çaresi ALLAH Teâlâ'ya itaat etmek, O'nun emir ve yasaklarını hayata uygulamaktır. ALLAH Teâlâ'ya itaat etmek de Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)e itaatle olur.

Said b. Hişam, Hz. Aişe (Radiyallâhü Anhâ)ya diyor ki::

- Ey Mü'minlerin annesi! Bana, Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)in ahlâkını anlat! dedim. Hz. Aişe (Radiyallâhü Anha):

- Sen, Kur'an-ı Kerim okuyorsun değil mi? dedi.

- Evet okuyorum! dedim.

- İşte Peygamber Efendimiz'in ahlâkı, Kur'an-ı Kerim idi, dedi.

Sevgili Peygamberimiz yaşayan bir Kur'an-ı Kerim idi. İslâm'ın nasıl yaşanacağını gösteren canlı bir örnekti. Kur'an-ı Kerim'de anlatılan bütün ahlâkî değerlerin hepsi O'nda vardı.

Bugünkü İslâm dünyası Peygamber

Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)e gereği gibi uymakta mıdır? Bu soruya evet cevabını vermek mümkün değildir. Çünkü Müslümanlar O'na gereği gibi uymuş, dinini ve Sünnetini hakkıyla anlamış ve hayata tatbik etmiş olsalardı şu perişan, zelil, feci durumda bulunmazlardı.

İslâm Dini; ahlâka pek büyük bir kıymet ve ehemmiyet vermiştir. Zaten İslâm Dini; bir ahlâk, bir fazilet, bir hikmet dinidir. Ebû Hureyre (Radiyallâhü Anh)dan rivâyete göre Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem):

“Ben ancak güzel ahlâkı, ahlâkî faziletleri tamamlamak için gönderildim”³ buyurmuştur.

İslam dininde insanların manevî kıymetleri, sahip oldukları ahlâk ile ölçülüdür. Ebû Hüreyre (Radiyallâhü anh) dan rivâyete göre Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem):

“Mü'minlerin imanca en mükemmel olanı, ahlâkça en güzel olanıdır.”⁴ buyurmuştur.

İnsan, kendisini batıl inançlardan temizlemeye çalışmalı, ahlâkını da düzeltmeye gayret göstermelidir. Kimi insanlar: “Ahlâk denilen rûhi melekeler yaratılıştan gelmektedir; bunları değiştirmek mümkün değildir.” derler, fakat bu fikir doğru değildir. Ahlâk; ister yaratılıştan gelsin ve ister kimilerin dediği gibi insandaki gelişimin neticesi veya kabiliyetinin bir eseri olsun, herhalde düzeltilmesi mümkündür.

Bilindiği üzere bir meyve çekirdeğinin büyük bir kabiliyeti vardır. Bu çekirdek, nice ağaç ve meyve verme gücüne sahiptir. Bu çekirdek yetiştirildiği takdirde nice ağaçlar elde edilir, o ağaçlar yeşil yapraklar, rengârenk çiçeklerle bezenir ve çeşit çeşit meyveler verir. İşte insanda da tohum halinde ahlâk kabiliyeti vardır. İnsan çalışır, nefisle mücadelede bulunursa kendisindeki bu kabiliyet açığa çıkar, güzel ahlaklar meydana gelir ve kötü ahlaklar yok olup gider veya pasif halde kalıp aktif hale geçmez.

Düşünmelidir ki, bir takım vahşi hayvanlar bile terbiyenin tesiriyle adeta tabiatlarını değiştiriyorlar ve evcil hayvanlar arasına giriyorlar. Bir takım yabancı bitkiler dahi terbiye sayesinde başka bir renk ve canlılık ile bahçelerimizi süslüyorlar.

Yine bazı adi taş parçaları da kapkara bir halde iken, yapılan işlemler sayesinde parlıyor. Birer pırlanta ve elmas olarak gözlerimizi kamaştırıyor. Öyleyse en seçkin varlık olan insanın ahlâkı, niçin düzelmeye müsait olmasın?

İnsanların ahlâkı değişebilir. Çirkin huyları güzel huylara değiştirmeye **“tehzibi ahlâk”** denir. Bu de-

ğiştirme mümkündür. Mümkün olmasaydı Nebiyyi Zîşan Efendimiz: **“Ahlâkınızı güzelleştiriniz.”** diye emretmezdi.

Nefisleriyle mücadele eden bir nice zatların ne güzel huylar kazandıkları daima görülmektedir. Riyâzet, terbiye; hayvanlara, otlara, çiçeklere, hatta taşlara tesir edip dururken insanlara tesir etmez mi?. **“Huy canın altındadır, can çıkmadıkça huy çıkmaz”** sözü her yönüyle doğru değildir. Gerçi bazı huyları değiştirmek güçtür, fakat imkansız değildir. Tedavi sayesinde bazı hastalıklar tesirsiz bir hale geldiği gibi, terbiye ve mücadele sayesinde de bazı huylar, hiç olmazsa tesirini gösteremez bir hale gelir, güzel huyların karşısında siner kalır.

Ebu Zer (Radiyallâhü Anh) der ki: Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) bana şöyle buyurdu:

“Nerede ve nasıl olursan ol, ALLAH Teâlâ'dan kork, takva sahibi ol! İşlediğin kötülüğün, haramın hemen arkasından iyilik yap, tevbe-istiğfar et ki, o kötülüğü yok etsin, silip süpürsün! İnsanlarla da güzel geçin, insanlara iyi ahlakla muamele et.”⁵

Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)in özlü sözlerinden biri olan bu hadis-i şerifte üç önemli hususa tenbih ve ikaz buyrulmaktadır.

1- Her yerde ve her halde takva üzere olmak: ALLAH Teâlâ'nın azabından korkup, bütün emirlerini yapıp yasaklarından kaçınmak suretiyle kişi, ancak muttaki olabilir.

2- İşlenen haramların ardından hemen tevbe-istiğfar etmek, iyilik yapmak: Takva, günah işlemeye, günah işlemek takva sahibi olmaya engel olmadığı için, insanlık gereği işlenecek günahların peşinden iyilik yapmak, o hata ve günahın sonuçlarını ve hatta bizzat günahın kendisini ortadan kaldırmak gerekmektedir.

3- İnsanlarla güzel geçinmek: İnsanlara güzel ahlâkla muamele çok farklı şekillerde olabilir, yerine göre tatlı dil, güler yüz, müsamaha, bağışlama, kusurlarını görmeme, hatasını yüzüne vurmama, aybını teşhir etmeme, eza ve cefasına katlanma, iltifat, hediye vs. Bunu yapabilen, hem dünyada hem ahirette mükafaatını görecektir. Dünyada felah, başarı, sıhhat, takdir ve sevgi, ahirette Cenâb-ı Hakk'ın mağfiretine mazhariyetle necat ve kurtuluş.

Güzel inanç ve güzel ahlâktan mahrum olmak ne büyük bir felakettir!

Beşeriyetin saadeti, güzel inanç ve güzel ahlâkla ayakta durur. Beşeriyetin felaketi de güzel inanç ve güzel ahlaktan mahrum olmanın kaçınılmaz bir neticesidir.

Evet olgun bir Müslüman başkalarının mallarına, canlarına ve namuslarına tecavüz edemez. Herkesin emniyet ve huzur içerisinde yaşamasını ister. Halbuki ALLAH Teâlâ'yı inkâr eden birisi, kendi nefsinin isteklerine uyar, bu sebeple de her türlü kötülüğü mübah görür; insanların malına, canına ve mukaddesatına el uzatmaktan geri kalmaz, kendi alçak duygularını tatmin etmek için her türlü ahlaksızlığı meşrulaştırır. Çevrenin saadet ve selametini düşünmez. Onun yegane gayesi kendisinin hayvanca yaşamıdır.

Böyle bir kimse, dinden ve ahlaktan mahrum olduğu için bütün insanları da kendisi gibi bu mukaddesattan mahrum görmek ister. Bu alçak, hedefi uğrunda insanlık âleminde bir arsızlık devri başlayana, namus ve fazilet kalkıp mukaddesattan eser kalmayana dek didinip durur.

Dünya tarihi gösteriyor ki, hangi millette böyle sapıklar, ahlakî değerlerden mahrum olanlar türediyse o milletin ahlakı ve birliği bozulmuş, kuvveti ve direnci kırılmış ve sonunda da yok olup gitmiştir.

Sonuç olarak, dinsizlik ve ahlaksızlık akımı, bütün beşeriyet için bir felâket ve en büyük beladır. Bu zararlı akımın önü alınmadıkça, insanlık âlemi için kurtuluş ümidi yoktur.

İnsan güzel inanca ve güzel ahlaka sahip olmalıdır ki, hem dünyada hem de ahirette felaha ve kurtuluşa erişebilsin. Bu da kuru laf ile değil, dinin talimatı gereğince ciddi bir şekilde çalışmakla elde edilir. Gerekeni yapmak ve doğru yolu takip etmek lazımdır. Dolayısıyla selamet ve saadet sahiline kavuşmak isteyenler, hak dine, üstün ahlaka sarılmalı ve bunların gösterdiği yoldan ayrılmamalıdır.

İslâm esaslarını ve insanî olgunlukları ihtiva eden âyet-i kerimelerden birinde ALLAH Teâlâ şöyle buyurdu:

“İyilik, yüzlerinizi doğu ve batı tarafına çevirmeniz değildir. Asıl iyilik, o kimsenin yaptığıdır ki; ALLAH Teâlâ'ya, ahiret gününe, meleklerle, kitaplara, peygamberlere inanır. ALLAH Teâlâ'nın rızasını gözeterek yakınlarla, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışlara, dilenenlere ve kölelere sevdiği maldan harcar, namaz kılar, zekât verir. Antlaşma yaptığı zaman sözlerini yerine getirir. Sıkıntı, hastalık ve savaş zaman-

larında sabreder. İşte doğru olanlar, bu vasıfları taşıyanlardır. Müttakiler ancak onlardır.”⁶

Bu âyet-i kerime, İslâm'ın en mühim hakikatlerini öğretmektedir. Âyet-i kerimeden anlaşılıyor ki; bir insan yalnız abdest almak, yalnız şöyle-böyle bir namazı kılmak ve oruç tutmakla imânını kemâle erdirmiş, tam Müslüman olmuş sayılmaz. Tam ve hakikî bir Müslüman olmak, imânın ve insanlığın kemâline ermek için her şeyden önce sahil ve sağlam bir imâna, mükemmel ve sarsılmaz bir i'tikada sahip olacak, bütün itikad esaslarına imân edip inanacak. ALLAH Teâlâ nasıl emretmiş, Resûlullah (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) ne suretle kılmış ise namazını öylece kılacak, orucunu tutacak, varsa malının zekâtını verecek, daha sonra ahlâkî vazifelerini de tamâmıyla yapacak. İşte bu surettir ki, bir insan tam Müslüman sayılır. En büyük İslâm düşmanlarının da itirâf ettikleri gibi bu âyet-i kerime beşeri ve insanî bütün olgunlukları toplayıcıdır. Çünkü insanlığın kemâli, özetle üç şey ile kaimdir: **Sahih ve sağlam bir i'tikad, nefsinin güzel ahlâk ile güzelleştirmek, insanlarla güzel geçinmek.** İşte bu âyet-i kerime sarahatiyle, delâletiyle, işaretiyle bunları ihtiva etmektedir. Bunun içindir ki Ebu Meysere (*Radıyallâhü Anh*)dan rivâyete göre Resûlullah (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*): **“Her kim bu âyet-i kerime ile amel eder, bunun gösterdiği gibi olursa imânını kemâle erdirmiş olur”⁷** buyurmuşlardır.

Kur'an-ı Kerim ahlâkî ile tam ahlâklanmış bir Müslümanın başlıca vasıfları şunlardır:

1- ALLAH Teâlâ'nın birliğine ve O'ndan başka ilah olmadığına, ALLAH Teâlâ'nın Meleklerine, Peygamberlerine, Hz. Muhammed Mustafa (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in ALLAH Teâlâ'nın kulu ve Peygamberi olduğuna, peygamberlere kitap gönderildiğine, ahiret gününe, öldükten sonra tekrar dirilmeye, hayır ve şerrin ALLAH Teâlâ'nın yaratması ile olduğuna şüphesiz surette inanır, kalbi ile tasdik ve dili ile de bunları ikrar eder.

2- ALLAH Teâlâ'nın emrettiği ve Resûlullah (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in gösterdiği şekilde namazını kılar, orucunu tutar, malının zekâtını verir, bundan başka olarak yetimlere, yoksullara, muhtaçlara, hısım ve akrabalarına, yolda kalmışlara mal ile seve seve yardımda bulunur.

3- Mühim ve tehlikeli vaziyetlerde asla sarsılmaz, gevşeklik göstermez. ALLAH Teâlâ'ya tevekkül eder.

4- Felâketleri metanetle karşılar, bunları muvaffakiyetle atlatabilmek için bütün kudretini sarf eder ve nihayet çaresizliğe karşı sabır ve tahammül gösterir.

ALLAH Teâlâ'dan ümidini kesmez.

5- Ana ve babaya itaat eder, onların kalplerini kırarak en ufak sözlerde ve işlerde bulunmaz.

6- Sözünde durur, ahdinde sadık kalır.

7- Her ne suretle olursa olsun emanete hıyanet etmez,

8- Üzerine aldığı her türlü vazifelerini en iyi bir surette yapmaya çalışır.

9- Üstünü, başını, oturup yattığı yeri, kabını-kacağını kirden-pastan, kafasını kötü fikirlerden, kalbini fena huy-lardan, dilini çirkin ve kaba sözlerden temizler. Cismen ve rûhen temizliğiyle herkese örnek olmaya çalışır.

10- ALLAH Teâlâ'nın ve Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in emirlerine itaat eder ve ahlâkî vazifelerini eksiksiz olarak yapar.

11- İnsanlar arasında fitne-fesat çıkarmaz, insanları birbirine düşürecek sözlerden ve işlerden sakınır.

12- Kimsenin ayıplarını, gizli hallerini araştırmaz ve ortaya dökmez.

13- Kumarcı, içkici, düzenci, oyuncu, atlaticı, dalkavuk ve hilekâr değildir.

14- Bilmediği bir şey hakkında hüküm vermez.

15- Başkalarına karşı kibirlenmez, büyüklük satmaz.

16- Kötülüğün, hayâsızlığın her türlüşünden, gizlisinden ve açığından, büyüğünden, küçüğünden sakınır. Halkın iyiliğine çalışır.

17- Özü sözüne, içi dışına uygun ve dosdoğru olur.

18- Her nerede olursa olsun, hatta kendi aleyhinde bile olsa, hak ve adaletten ayrılmaz.

19- Düşmanlarına karşı da adaleti, insafı bırakmaz, onların düşmanlıkları dolayısıyla adaleti çiğnemez.

20- Yalan söylemez, yalan yere yemin etmez, yalan şahitliği yapmaz. Haksızlığa karşı nefret duyar.

21- Alçak ve süfli arzulara uyarak doğru yoldan sapmaz, kötülerle düşüp kalkmaz.

22- İsraftan ve cimrilikten sakınır.

23- Ne eliyle, ne diliyle hiçbir kimseyi incitmez.

24- Komşularını çok sayar ve onları hiçbir suretle gücendirmez.

25- Varlık zamanında da, darlık zamanında da başkalarına elinden geldiği kadar yardımda bulunur.

26- Öfkelerini yenerek kusur ve kabahatleri affeder, intikam sevdasına düşmez.

27- Bir kötülük işlemek ister veya bir haksızlık yapacak olursa, hemen ALLAH Teâlâ'yı hatırlayarak O'ndan af ve mağfiret diler, yaptığına pişman olur.

28- Her iyi işe arka çıkar, maddî ve manevî yardımda bulunur, insanlara iyiliği tavsiye eder, fenalığa ve zul-

me asla yardımcı olmaz, kötülerini korumaz ve herkesi kötülükten çevirmeğe çalışır.

29- Dargınları barıştırmak için çalışmayı vazife bilir, kin gütmmez, kimseye haset etmez, umuma faydalı bir insan olmağa özenir.

30- Kim söylerse söylesin, hakkı kabul eder, ilim ve hüneri, hikmet ve hakikati nerede bulursa alır ve bunda taassup göstermez.

31- Müslümanların derdini kendisine dert edinir ve onların iyiliğine çalışır. Hastalarını arayıp sorar, sıkıntılarını gidermeye özenir, cenazelerine gider, kendisinden büyük olanları, hele ihtiyarları sayar, küçüklere acır ve her canlıya karşı şefkatli olur, azamet ve kibir göstermez.

32- Müminleri ve bütün insanları kardeş bilir ve başkalarının hayatlarını, haklarını kendisinininki gibi muhterem tutar.

33- Kimse ile alay etmez. Başkalarına kötü bir lâkab takmaz. Dilini giybetten, iftira etmekten, yalan söylemekten ve her türlü kaba ve çirkin sözlerden muhafaza eder.

34- Herkesle hoş geçinir, dargınları barıştırmaya çalışır; üç günden fazla dargın durmaz.

35- Sevdiğini ALLAH Teâlâ için yâni bir karşılık beklemeyerek sever, sevmediğini de ALLAH Teâlâ için sevmez.

36- İşlerinde tereddütlü ve evhamlı olmaz, bir işin meydana gelmesi için zaruri olan her türlü sebeplerine yapıştıktan sonra ALLAH Teâlâ'ya tevekkül eder.

37- ALLAH Teâlâ ve Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in sevgisini her şeyden üstün tutar.

Tevfik ALLAH Teâlâ'dandır. ALLAH Teâlâ'nın tevfikini kazanmak için de Kur'an-ı Kerim ahlâkına, Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in Sünnetine, İslâm ilkelerine, neyin iyi neyin kötü olduğunu bildiren şer'î ahkâma tâbi olmak gerekir.

Ya Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'e uyarak ahlâklı ve faziletli olacağız yahut zillet ve rezalet içinde sürünmeye devam edeceğiz. Seçim bize aittir.

- DİPNOTLAR -

1 - Kalem sûresi:4

2 - Ahzab sûresi:21

3 - Beyhakî, es-Sünenü'l-Kübrâ, 15/252 No:21379; Malik, Muvatta, Husnul-Huluk:8, No:1723, 2/404;

4 - Tirmizî, Radâ:11, No:1162, 3/457; Ebu Dâvud, Sünnet:16, No:4682

5 - Tirmizi, Birr: 55, No: 1987

6 - Bakara Suresi:177

7 - Suyutî, Ed-Dürrül-Mensûr, 1/342

Kabirlere Gidilip Şifâ Bulunabilir mi?

Nasıl ki mü'minler şifâyı doktordan, ilaçtan ve tedâvîden değil de sadece Allah (Celle Celâlihû)'dan beklerlerse, bu büyük zâtlar da şifâyı kabre sürünmekten değil de Mevlâ'dan beklerler... Ancak nasıl doktora gitmeyi, tedâvî olmayı ve ilaç yutmayı Allah (Celle Celâlihû)'nun şifâsına sebep sayarlarsa, kendilerini sâlihlerin kabrine sürmeyi de sebeplerden bir sebep görmüşlerdir

Hüseyin AVNÎ
bilgi@arifandergisi.com

Kabirlere giderek hastalıklara şifâ bulanlar var. Bunlar en güvenilir zatların ağızlarından anlatılıyor, ona ne diyeceksin?

İddiâ: Benim bu gibi konularda bir şey söylememe gerek yok. Çünkü okuduğumuz âyetler bunun olamayacağını haykırıyor. (sh: 16)

Cevâb: Allaha yalan iftirâ etmek terbiyesizliği tabîdir ki herkesin harcı değildir!.... Âlûsî'den naklettiğimiz bilgileri bir daha okuyunuz¹. Sâlih bir zâtın kabrine gidilerek düâ edilse ve onun veya ona olan sevginin hâtırına Allah (Celle Celâlihû)'dan şifâ istense şifâ elde edilebilir. Bunda ne Kur'ân ve ne de Sünnet açısından hiçbir mahzûr olmadığı gibi, onlarda buna dâir açık ve işâret yoluyla teşvîk dahî vardır.

İmâm Muhaddis Kevserî şöyle diyor:

Abdülğeni el-Makdisî el-Hanbelî (Rahmetüllâhi Aleyh)'in, doktorları şaşkınlık ve çaresizlikte bırakan yaralardan dolayı şifâ bulmak için Ahmed ibn-i Hanbel'in kabrine kendini sürdüğü, **Hâfız Ziyâ el-Makdisî**² nin, zikredilen şeyhinden (Abdülğeni el-Makdisî'den) işitmek sûretiyle, **el-Hikâyâtü'l-Men-sûre**'sinde anlatılmaktadır. Bu kitâb, **Zâhirîyyetü'd-Dimesk**'de korunmaktadır ki müellifin kendi hattıyladır³.

Biz böyle yapmıyoruz ve böyle yapılmalı da demiyoruz. Ancak, bu iki büyük hadîs İmâmî ve O'lar gibiler sizin kadar âyeti anlayamadı öyle mi?

Nasıl ki mü'minler şifâyı doktordan, ilaçtan ve tedâvîden değil de sadece Allah (Celle Celâlihû)'dan beklerlerse, burada da öyle... Bu büyük zâtlar da şifâyı kabre sürünmekten değil de Mevlâ'dan beklerler... Ancak nasıl doktora gitmeyi, tedâvî olmayı ve hapı yutmayı Allah (Celle Celâlihû)'nun şifâsına sebep sayarlarsa, kendilerini sâlihlerin kabrine sürmeyi de sebeplerden bir sebep

görmüşlerdir. Siz eğer doktoru, hakikatte şifâ veren kabûl ediyorsanız hâpı yuttunuz demektir; artık şifâ bulamazsınız. Tevbe eder îmân ederseniz o başka...

Okuduğunuz âyetlerde sizin iddiâlarınızla alâkalı hiçbir şey yoktur; Allah (Celle Celâluhû)'ya iftirâ ediyorsunuz. Allah'ın âyetlerini hevânıza âlet ediyorsunuz. Bir de ilmi, akli ve idrâki zayıf olanları kandırmış oluyorsunuz; okadar.

Ölüler Diriler İçin Düâ Etmezler mi?

İddiâ: Anlattığınız olayda "Allah'ın izniyle o zatın düâ ve rûhaniyeti şifâ vesîlesi olur" diye bir söz geçti. Ölülerin diriler için düâcı olmaları diye bir şey yoktur. Bu olabilseydi herkes hastasını Hz. Muhammed (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in kabrine götürürdü. Herhâlde onun düâ ve rûhaniyeti daha etkili olurdu. (sh: 17)

Cevâb: Siz zâten sürekli ya Allah (Celle Celâluhû)'ya yada Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e i'tirâz ediyorsunuz. Burada da öyle ... Oysa Nebîmiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Efendimiz şöyle buyurdu:

Bir: "Ben öldükten sonra Amelleriniz bana arzolanacaktır. (Onları) hayırlı (ameller) bulursam Allah (Celle Celâluhû)'ya hamd edeceğim, şer bulursam sizin için mağfiret isteyeceğim (affınız için düâ edeceğim)."⁴

İki: "Bir adam Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in kabrine geldi ve 'Ya Resûlüllah! Ümmet'in için yağmur düâsı et' dedi."⁵

Üç: "Kim bana selâm verirse Allah (Celle Celâluhû) bana rûhumu geri çevirir, tâ ki selâmını alırım (ona ve aleykümüsselâm, derim)."⁶ Yani ona, "selâmet/her türlü âfet ve musîbetten kurtuluş üzerine olsun" diye düâ eder.

İbnü Teymiyye, bu hadîs Muslim'in şartına göre sahihtir, dedi.⁷

Dört: "Hz. Îsâ (Aleyhisselâm) şâyet kabrimin başında dikilir ve "yâ Muhammed!.." derse, elbette ona cevâb vereceğim."⁸

Beş: "Nebîler (Aleyhimüsselâm) kabirlerinde diridirler."⁹

Demek ki kabrinde (bir çeşit) diri olan Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), O'na seslenenlere cevâb verir ve onlara düâ eder. Siz ise, etmez diyorsunuz. Bunu Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) kendisi söylüyor. Cehâletinize ağlayın. Lütfen boyunuzdan büyük laflar etmeyin...

Altı: Ebû Dâvûd et-Tayâlîsî, Müsned'inde, Cabir İbnü Abdillah'dan rivâyet ettiğine göre, Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu: "Şübhesiz amelleriniz kabirlerinizdeki akrabalarınıza bildirilir. (O ameller) hayır ise(ler) sevinirler; hayır değilse(ler), 'Ey Allah'ım!.. O'nlara sana itâat etmeyi ilhâm eyle' diye düâ ederler."¹⁰

Demek, ölü diriye düâ ediyormuş. Veyl olsun edebsiz câhillere...

Allah (Celle Celâluhû)'ya İftirâ Kime Ne Kazandırır?!...

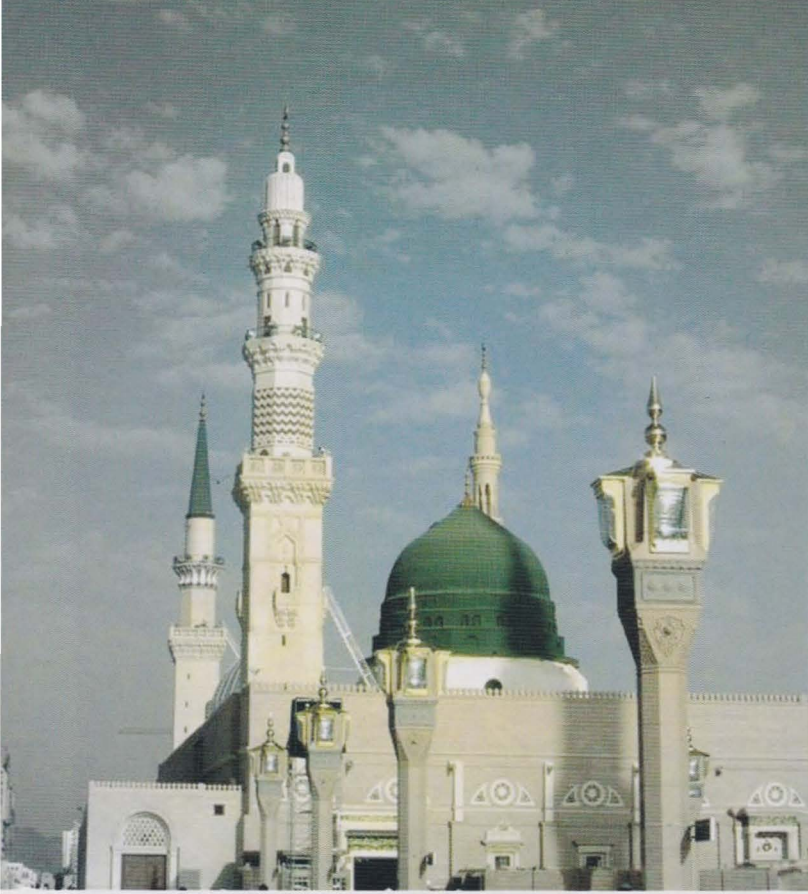
İddiâ: Benimkisi bir iddiâ değildir, âyet ve hadîslerin hükmüdür. (sh: 18)

Cevâb: Bu da iftirâ ve hezeyan... Lütfen Allah (Celle Celâluhû)'nun âyetlerini nefsinizin hevâsına uydurmayınız ve onlarla oynamayınız!..

Vesîle ve Tevessül Ne Demektir, Câiz Değil midir?

XX: Sen vesîleyi kabul etmiyorsun. Vesîleye dâir delilimiz vardır. Bir zatın gözleri âmâ olmuştu. Hz. Muhammed (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) geldi,

ona düâ etmesini söyledi. O da ona, "Abdest al, iki rekat namaz kıl ve 'Ya Rabbi elçini vesîle ederek senden şifâ istiyorum' diye düâ et" buyurdu. O şâhıs bu düâ ile beraber "Ya Rabbi Peygamberini hakkımda şefaâtçi kıl" dedi. Bu sahîh hadîstir. Bu hadîsi kabul etmezsen biz de seni kabul etmeyiz.

İddiâ: Bu hadîs-i Şerîf, hadîs kitâblarından Tirmîzî'de, İbn-i Mâce'de ve Ahmed b. Hanbel'in Müsnedinde geçer.

"Gözleri kör bir adam Hz. Muhammed (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)e gelir ve şöyle der:

- Allah'a düâ et bana şifâ versin. Allah'ın elçisi buyurur ki,

- İstersen düâ ederim, istersen durumuna sabredersin daha iyi olur. Adam der ki,

- Düâ et.

Hz. Muhammed (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) ona, güzelce abdest almasını, iki rekat namaz kılmasını ve şöyle düâ etmesini emreder: "Allah'ım senden istiyorum, rahmet peygamberi Muhammed ile birlikte sana yöneliyorum.

Ya Muhammed, şu ihtiyacımın görülmesi için seninle Allah'a yöneldim. Ya Rabb! Onu benim hakkımda şefaâtçi kıl."

Bu bir düâ isteğidir. Bir mü'min başkası için düâ edebilir. Burada Hz. Muhammed (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) o şâhıs için düâ etmeye söz veriyor ve onun kendisiyle birlikte düâ ederek şöyle

demesini istiyor: "Ya Muhammed, şu ihtiyacımın görülmesi için seninle Allah'a yöneldim. Ya Rabb! Onu benim hakkımda şefaâtçi kıl."

Nebî kelimesinin başındaki bâ harf-i cerr'i yanılıcı olabilir. Bu harf ilsâq anlamı verir. İlsâq yapıtırmak ve birşeyi öbürünün parçası hâline getirmek demektir. Bu sebeple düânın doğru ma'nâsı şudur: "Allah'ım senden istiyorum, rahmet elçisi Muhammed ile birlikte sana yöneliyorum"

Aksini düşünmek şu âyete aykırı olur:

"(Ya Muhammed) De ki: "Allah'ın dilemesi dışında ben kendime bile bir fayda ve zarar verecek durumda değilim." (Araf 7/188) (sh: 19-20-21)

Cevâb: Önümüzdeki sayılarda bu mes'ele (Vesîle ve Tevessül) ile alâkalı olarak başlı başına makâleler neşredeceğiz, fakat burada kısaca şöyle diyoruz:

Bir: Evet, bu aynı zamanda ondan bir düâ isteğidir. Lâkin Nebî (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) ondan yapmasını istediği düâ nedir, şekli nasıldır? Mühim olan nokta işte burasıdır: "**Nebîn Muhammed (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) ile sana yöneliyorum**" ifâdesi ile, **Ey Muhammed! Seninle Rabbime yöneldim** ifâdesini bir tahlîl edelim:

Bu kelâmlar ya **haberdirlir**, ya **inşâ'dırlar**, bir üçüncü ihtimâl örfen mümkün değildir.

"**Bunlar haber cümlesidir**" diyorsanız, Arab'ın en güzel Arabça bileni Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'i câhillikle suçlar, boş konuşmakla ithâm etmiş olursunuz. Zîrâ bu cümlede **haberin faydası**¹¹ yoktur. Zîrâ, Allah tevessül edenlerin tevessülünü bilir. O'na bunu bildirmek abesdir. **Haberin faydasının lâzımı**¹² da yoktur. Zîrâ, Allah (Celle Celâlihü) **tevessül edenlerin, kendilerinin tevessül ettiklerini bildiklerini** de bilir.

Öyleyse, "**Nebîn Muhammed (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) ile sana yöneliyorum**" sözü bir haber değil, (burada düâ olan) bir inşâ'dır. Yani, "**O'nun hâtırına beni bağışla**" demektir. Nitekim, "**Ey Allah'ım onu benim için bir şefaâtçi yap**" sözü ile de bu daha bir açıklık kazanıyor.

Kezâ, "**Ey Muhammed! (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) Seninle Rabbime yöneldim**" sözü, Resûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in ğyâbında sarfedilen bir sözdür. Haber olamaz. Zîrâ burada da ne **haberin faydası**, ne de **haberin faydasının lâzımı** yoktur.. Yani, ne **yaptığı tevessülü**, Resûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'e **bildiriyor**, ne de bunu

kendisinin bildiğini bildiriyor. Öyleyse, bu cümle de bir inşâ cümlesidir. Yani **bu husûsta benim için şefaati ol** demek oluyor ki, bu bir talep ve tevessüldür. O talep bereketiyle de Mevlâ'dan kabûlünü istemiş oluyor.

Hâsılı, bu ifâdeler, haber sûretinde inşa ifâdelerindendir.

Bilmiyorsanız, bakmaya gücünüz varsa geniş bilgi için, meselâ, **Muhtasaru'l-Meânî** ve haşiyesi **Düsûki** gibi eserlere bakabilirsiniz.

İki: Bu rivâyetin başka bir târîki olan İbnü Ebî Hayseme'nin sahîh isnâdlısında **Eğer yine ihtiyacın olursa böyle yap** ilâvesi -ki sikanın ilâvesi olduğu için makbûldür- bu anlattığımızı te'yîd eder.

Üç: Aynı düânın Resûlullah (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)'in ölümünden sonra Sahâbe (*Rıdvanullâhi Teâlâ Aleyhim*) tarafından yapılması ise, mes'elenin sadece, Resûlullah (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)'den düâ istemek olmadığını gösteriyor. Ki, bu rivâyet tevessül delîli olarak zikrettiğimiz hadîslerin tahlîlinde de ifâde ettiğimiz gibi, **Taberânî, Beyhekî ve Ebû Nüaym** tarafından sahîh isnâdlarla gelmiştir. Şu isnâdların sahîhliğini **İbnü Teymiyye** bile **Kâidetün Celîle** isimli eserinde itiraf etmiştir.¹³

Dört: Buna rağmen yine de **düâ istemektir** diyorsanız. Bir an için tenezzül ederek deriz ki, bizce bir zâttan sağ iken de öldükten sonra da düâ istemek zâten **Tevessüldür**. **Merhaben bil vifak...** Ne diyelim?

Beş: Nahivcilerin bir kısmı **bâ** harf-i cerr'inin on dört civarında olan ma'nâlarının hepsinde **ilsâq**¹⁴ ma'nâsının bulunduğunu, bu ma'nânın (**ilsâq**'ın) diğer mânâlarla beraber bulunduğunu¹⁵, (**istiâne**¹⁶ ve **musâhabe**¹⁷ gibi ma'nâlarla birbirinden, ayrıldığı) söylese de, anlaşılıyor ki sizin bundan haberiniz yok. "**İlsâq**" diyor, **istiâne** veya **musâhabe** ma'nâsı veriyorsunuz. Bu ifâde **O düâ ediyor, Onunla ben de düâ ediyorum** veya **ben düâ ederken, onu** (düâ ile istediğimi) **O'nunla beraber, yani O'nun hâtırını ileri sürerek Senden istiyorum** ma'nâsına gelmiş olabilir ki, cümlenin, **Cümle-i Haberiyye** olmayıp **Cümle-i İnşâiyye** olması, ikinci ma'nâda olduğunun karînesi olup birinci ihtimâlî ortadan kaldırır.

Altı: Şu düâyla tevessül etmek ile, buraya aldığınız; "**Allahın dilediği şeyden başka kendim**

için ne bir menfâate ne de bir zarara mâlik değilim."¹⁸ âyeti arasında zıdlık/aykırılık yoktur. Zîrâ, âyetin mes'eyleyle hiçbir alâkası yoktur. Çünkü tevessül bir talebdir. Allah (*Celle Celâluhü*) dilerse gereği olur dilemezse olmaz. **Allah** (*Celle Celâluhü*) **dilemese de yapılacak ve gereği yerine getirilecek olan bir talep değildir.**

Hem şu âyetin burada ne işi var?.. Laf olsun. Âyetle konuşuyor desinler. **Sana hayızdan so-ruyorlar** veya **Hırsız erkek ve hırsız kadının ellerini kesiniz** veya **Zinâ eden kadın ve zina eden erkek...** âyetlerine de zıt olur mu bu, ne dersiniz? Olur ya... **Dime olmaz olmaz, zîrâ olmaz olmaz,** demişler.

Yedi: Hazreti Osman'ın halîfeliği zamanında Osman İbn-i Huneyf'in, zor hâlde olan bir kimseye, Resûlullah (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)'den naklederek öğrettiği, "**Ey Allahım! Rahmet Nebîsi Muhammed** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) **ile beraber sana yöneliyorum**" ifâdesi, düâ yani zikir esnâsında yapılan bir çeşit **RÂBİTA** olmasın?!.. Zîra bu ifâde, gıyâben olan bir **birlikte-lik** ma'nâsı anlatıyor...

- DİPNOTLAR -

1 - Âlûsî, Rûhu'l-Meânî:30/25

2 - El-Muhtâreh isimli Sahîh hadîsleri bulunduran çok değerli bir hadîs kitabının sâhibi büyük muhaddis.

3 - Kevserî, Makâlat:381

4 - [Bezzâr], Mecmauzzevâid: 9/24, Râvileri sağlamdır.

5 - İbnü Ebi Şeybe, el-Musannef, İmâm Beyhekî, (Beyhekî yoluyla) İmâm Sübkî, Ayrıca, Buhârî (kısaltılmış olarak), Târîh'inde, İbnü Ebî Hayseme, -ki bu zât, Hâfız, Hücet ve sika biridir- Ebû Sâlih Zekvân'dan rivâyet etmişlerdir. İbnü Hacer, el-Feth'de, İbnü Ebî Şeybe'nin rivâyetin isnâdının sahîh olduğunu söylemiştir. (El-Feth: 3/183-185 (Dâru'l-Fikir), Kevserî, Mahku't-Tekavul'den kısaltarak ve bir takım tasarruflarla, Makâlat: 388-389

6 - [Ebû Dâvûd, Menâsik:96, Ahmed İbnü Hanbel:2/527 (Ebû Hureyre radiyallahu anhu'dan)]

7 - Mefâhîm: 259

8 - [Ebû Ya'lâ, Ebû Hureyre radiyallahu anhu'dan], İbnü Hacer, el-Metâlibu'l-Âliyye: 4/23

9 - [Ebû Yala, Enes'den radiyallahu anhu. Hâfız Semhûdî râvileri sağlamdır, dedi. Beyhekî, Sahîhtir, dedi.], Et- Teyisîr:1/426

10 - Ebû Dâvûd et-Tayâlsî, Müsned:248 H: 1794, Hadîsi, ayrıca, Ahmed İbnü Hanbel, (10/532, H:12619)

11 - Haberin faydası, o'nu muhâtaba bildirmektir.

12 - Ki o, haber verenin o haberi bildiğini muhâtaba bildirmesidir.

13 - İbnü Teymiyye, Kâidetün Celîle: 98

14 - Başına geldiği isime bitişme, yapışma, ondan ayrılmama

15 - Muğni'l-Lebîb (El-Matbaatü'l-Ezheriyye el-Mısıriyye, 1317):1/88

16 - Başına geldiği isim vâsita ve yardımcı ile

17 - Başına geldiği isim ile beraber olma

18 - A'râ:188

RABBİMİZE ve KUR'ANA BAĞLI OLMAK

Seçim üzeri partilerin, kendi propagandalarını yapmak için sarfettikleri mesâi, gayret ve harcamalara baktığımız zaman, İslâm'ın topluma anlatılması konusunda uhrevî amaçlı bu denli çalışmalar yapılsaydı, belkide idari ve ekonomik anlamda hiçbir problemimiz kalmazdı.

Ali Ulvi UZUNLAR
bilgi@arifandergisi.com

İnsanoğlu yaratılış itibariyle Allah'a kulluk için yaratılmıştır. Yaptığı ve yapmak istediği her şey Allâh-u Teâlâ'nın istediği gibi olmalıdır. İnsanın yaptığı iş ve amelleri biz zahiren görür ve ona göre yorumlarız. Ancak bunun birde batınî yönü vardır ki bu insanın niyetiyle alakalıdır. İnsanın kalbinden geçenler, bir anlamda niyeti, yaptıkları işlerin asıl amacı bize gerçekleri gösterir.

Bir bilgisayarın işlem yapabilmesi için hafızasına verileri kaydetmemiz, bir takım programlar yüklememiz gerekir. Kaydetmediğimiz bilgiyi bilgisayardan isteyemeyiz. İnsan ise, hala bilimin yapısını tespit edemediği müthiş bir bilgisayar özelliğindedir. Ancak ne kadar mükemmel olursa olsun tabiatı gereği verileri, bilgileri girmeden geri bildirim alamazsınız. Bu bilgiler tabî ki bilgisayar gibi duygudan mücerred, bir takım formülize yapıların üzerine bina edilmiş

değil; davranış, duygu, sevgi, aşk gibi farklı girdilerle, matematiksel teori olan bilgiyi farklı bir biçime, pratiğe, yaşayış şekline çevirmiştir.

Toplumlar bu girdilerle kültürlerini sürdürebilmişler veya sürdürememişlerdir. Toplumunu oluşturan da tabî ki insandır. Peki bu bilgiler insana nasıl dahil oluyor? Acaba insanı yaratan, bilimdiklerini öğreten Rabbimiz; insandan beynini, kalbini nasıl doldurmasını, nasıl yönlendirmesini istiyor? İnsanın yapısını o çok iyi bildiği halde neyle daha iyi besleneceğini, nasıl yaşayacağını, nasıl mutlu olacağını, kalbini hangi sevgilerle doldurması gerektiğini en mükemmel şekilde o bilmez mi?

İşte insan bilgisini, işleyeceği verisini Kur'an'dan almalı ki yaratılış amacını idrak edebilsin. Aslında buna biz ilim diyoruz.

"İlim talebesi olmak" ifadesi ise toplumumuzda sanki bir tören gerektiriyor. Şu an genelde ilim dünya için alınmakta ve kalplerin, Allah'ın istediği dünya soğukluğuna ma'kusen ters orantılı

olarak dünyaya yönelmesine vesile olmaktadır. Halbuki Allâh-u Teâlâ dünyaya bir sinek kanadı kadar bile değer vermemektedir. Bununla beraber Zikrullah'ı amaçlamayan, kazanılmasının gayesi Zikrullah olmayan her türlü dünya malını, değersiz ve mel'un ilan etmiştir.

Zikrullah; en genel manada Allâh-u Teâlâ'nın rızası doğrultusunda hayatını programlamak ve kalbinde yalnız onu muhafaza etmektir ki, yegane kurtuluş yolu budur.

Hülâsa ilmin olması ama başarı için sistematik olması güzeldir. Fakat merak oluşturacak şekilde, profesyonel eğitimcilerle ilim tahsilinin gerçekleşmesine ihtiyaç vardır. Bu husus hem müspet, hem de uhrevî ilimler için gereklidir. Bu profesyonellik mü'min kardeşlerimizin daha hevesli ve samimi olarak ilme bağlanmalarına, dolayısıyla rabbimize bağlanmamıza neden olacaktır. Zümer sûresindeki bir Âyet- Kerime'de rabbimiz "bilenlerle bilmeyenlerin bir olmayacağını" buyururken, merhum İstiklal marşı şairimizin de bu âyeti kerimeye atıfla bir şiirinde yaptığı "tabii ki bir olmaz, biri insan biri hayvan" yorumu, Kur'an'a ve ilimlerine bağlı olmanın önemini, takdire şayan bir şekilde ortaya koymuştur.

Kur'an-ı Kerim'i yüzeysel olarak anlayan, belkide maksatlı kaynaklardan beslenen, usûlüne göre ilim sahibi olmayan birisinin, toplumumuz da cahilane bir şekilde Kur'an âyetleri hakkında yanlış yorum yapmalarına maalesef oldukça sık rastlamaktayız.

Nitekim Hz. Aişe (Radıyallahü Anhâ) şöyle anlatır: "Allah Resûlü (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şu âyeti okudu: **Sana kitabı indiren O'dur. Onun bir kısım âyetleri muhkemdir ki bunlar kitabın esasıdır. Diğer bir**

kısım da müteşabihlerdir. İşte kalblerinde eğrilik bulunanlar, sırf fitne çıkarmak ve onu tevil etmek için ondaki müteşabihlerin peşine düşerler. Halbuki onun tevilini Allah'tan başkası bilmez. İlimde yüksek payeye erenler ise: 'Biz ona inandık. Hepsi Rabbimiz katındandır.' derler. (Bunları) akli selim sahiplerinden başkası iyice düşünmez. Hz. Aişe (Radıyallahü Anhâ) devamla: Bundan sonra Allah Resulü: "Kur'an'ın müteşabih ayetlerine uyan kimseleri gördüğünüzde (ki Allah onları Kur'an'da zikretmiştir) onlardan sakınınız!" buyurdu" demiştir.

Cüde b. Abdullah Beceli (Radıyallahü Anh)dan şöyle rivâyet edilmiştir: "Allah Resûlü (Sallallahü Aleyhi ve Sellem): 'Üzerinde gönülleriniz birleştikçe, Kur'an okuyunuz. Kur'an hakkında ihtilaf ettiğinizde de artık kalkıp dağılınız' buyurdu."

Muhterem kardeşlerim; reklamın öneminin biraz daha iyi kavrandığı toplumumuzda, İslâm'ın ve İslâmî değerlerin propagandasını, reklamını yapabilmek için, ilim tahsili konusunda acilen Müslüman toplum olarak önlemler almalı, hangi kaynaklardan beslendiğimizi gözden geçirip iyi muhasebe etmeli, Kur'an ve sünnetin varisçisi olarak mirası boşa harcayan, kıymet bilmeyen varisler gibi olmamalıyız.

Seçim üzeri partilerin, kendi propagandalarını yapmak için sarfettikleri mesâi, gayret ve harcamalara baktığımız zaman, İslâm'ın topluma anlatılması konusunda uhrevî amaçlı bu denli çalışmalar yapılsaydı, belkide idari ve ekonomik anlamda hiçbir problemimiz kalmazdı.

Rabbim insanlarımızı ilim iştiyakıyla donanmış bilinçli, Allâh-u Teâlâ ve Kur'an'la bağlantısını kuvvetli kılmaya çalışan kullarından eylesin.

Selam ve dua ile....

TÂZİYE

Dergimiz Yazarlarından Ali Ulvi UZUNLAR Hocaefendi'nin muhterem Ağabeyi Lokman UZUNLAR Hak'kın rahmetine kavuşmuştur. Kendisine Cenâb-ı Hak'tan rahmet, kederli ailesine sabr-ı cemîl, ecr-i cezîl niyâz ederiz.

Kasr-ı Arifan Ailesi

Sünnet İnkârcılarına Cevap

SÜNNET'İN İSLÂM'DAKİ YERİ VE ÖNEMİ

Günümüzde müctehid geçinen ilâhiyat patentli bir takım zevâtın, televizyon kanallarında arzı endam ederek koltuklarına kurulmuş vaziyette "Bize Kuran yeter" dediklerini görünce, aklıma Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in: "... Karnı tok bir şekilde koltuğuna kurulmuş olan bazı kimselerin 'Bize Kur'an yeter...' diyeceği zamanlar yakındır." Hadîs-i Şerifi geliyor.

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER
www.mustafaozsimssekler.com

Kur'an'daki İslâm, "Kur'an Müslümanlığı" ve "Kur'an'a dönüş" gibi benzer sloganlarla **sünnet** ve **hadis** kabul etmeyip inkar eden, Müslümanların kafasında da bu konuda bir takım şüphe ve istifhamlar oluşturmaya çalışan sünnet inkârcılarına karşı, seneler evvel reddiye mahiyetinde birkaç makale yazmışım. Şimdilerde yine siz kardeşlerimizden bu konuda pek çok sorular alıyor ve sünnetin önemi hakkında, Arifan Dergimizde de bir yazı kaleme almamız husûsunda taleplerinizle karşılaşyoruz.

Bizlerin de âcizâne gayret ve arzusu; Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat i'tikadı doğrultusunda hareket edip, elimizden geldiğince bu sapık fikirlere karşı gerekli ilmî müdafaanın yapılması ve bu yan-

lış görüş sahiplerine aldanılmamasıdır. Dolayısıyla, ehemmiyetine binâen sizlerin bu yöndeki taleplerinize hassâsiyetle yaklaşarak, **sünnet** ve **hadis** münkirlerine reddiye mahiyetindeki yazımı inşallah tekrar kaleme alıyorum.

Muhterem Okurlarım!

Bazı ilimler vardır ilaç gibidir, insanın sıhhat ve âfiyeti için zarûrîdir. Bazı fikirler de vardır ki maalesef zehir gibidir; insanın mânevî hayatına kasteder, öldürür, dünya ve âhiretini berbat eder. Onun için bu gibi fikirlere son derece dikkat etmek, bu tür görüş sahiplerinden de son derece sakınmak lazımdır.

İnsanın mânevî hayatını berbat edecek bu zehirli fikirlerden biride, **Hadis** ve **Sünnet** kabul etmeme hastalığıdır. Bu tehlikeli hastalığa yakalanmış olan grup; "Kur'an Müslümanlığı" ve "Kur'an'daki İslâm" türünden bir ta-

kim sloganik ifadeleri ağızlarına pelesenk edip adeta vird haline getirmişlerdir. Sadece Kur'an'ın yeterli olabileceği fikrini hararetle savunup sünetsiz İslâm arayışı içine giren bu zevat, her konuda bir âyet ararlar ve âyet dışında kendilerini bağlayan başka bir "La raybe fih" delilini bulunmadığını ileri sürerler. Tabi her lafin başında bunların "Kuran" dediklerini duyan da onları Kur'an gönüllüsü, Kur'an sevdalısı zanneder. İyi de, hem Kur'an'da bulunan: **"Peygamber size neyi verdiyse onu alın, size neyi yasakladıysa ondan da sakının."** (Haşr: 7) gibi, sünnete delâlet eden bir takım âyetlere rağmen sünneti inkar edeceksin, hem de Kuran sevdalısı olacaksın bu mümkün olabilir mi?.. Sıradan bir kitabı size hediye eden birine bile teşekkür edip minnet ve şükranlarınızı iletiyorsunuz. Çünkü böyle yapmak bir insanlık icabıdır. Hal böyleyken, Hz. Kur'an gibi dünya ve âhiret saadetinin reçetesi sunan o yüce kitabı bizlere getiren Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)e bırakın teşekkür etmeyi, O'nun sünnetini dahi inkar edip devreden çıkarmaya çalışmak, acaba nasıl bir insanlık icabıdır?

Hadis ve Sünnet kabul etmeyip sadece "Kuran Müslümanlığı"ndan söz etmek, aslında yeni ortaya çıkan bir görüş değildir, bu görüş asırlardan beri vardır ve eksik olmamıştır. Ama bu tür fikirler şimdi olduğu gibi her zaman azınlıkta kalmış, marjinal guruplar tarafından kabul görüp sahiplenilmiş ve ortaya sürülmüştür. Ve tarih yine tekerrür etmektedir.

Öncelikle şunu ifade etmek istiyorum ki; **Sünnetin** delil olduğunu inkar edip, sadece Kur'an'la yetinmek gerektiğini iddia eden bu fâsid görüş sahiplerinin maksadları farklı

farklıdır. Dolayısıyla evvela bu fâsid görüşün ne-reye dayandığı, nereden çıktığı ve bunların kimler olduğu husûsunda bir tasnif yaptıktan sonra, asıl konuya girmek gerektiğini düşünüyorum.

Bu tâifeyi pek çok guruplara ayırmak mümkündür, fakat biz bunları genel olarak iki guruba ayıralım.

Birinci Gurup; Müslüman oldukları veya müslüman olduklarını iddia ettikleri halde, **sünneti** kabul etmeyip aleyhinde olanlardır ki bunlar, Hz. Ali (Radiyallahü Anh)ın hilâfeti döneminde ortaya çıkan "Hâriciler" tâifesidir. Bu tâife **"Hüküm yalnızca Allah'ındır"** (Yusuf: 40) âyetini ele alarak, böylesine doğru bir hükümden, yaptıkları tevillerle yanlış anlamlar çıkardılar ve bu âyeti kerimeyi istismar ederek Hz. Ali (Radiyallahü Anh) ve Hz. Muâviye (Radiyallahü Anh) arasında vukû bulan Siffin savaşında, her iki taraftan da harbe katılan sahâbenin adaletini, dolayısıyla onlardan gelen rivâyetleri bütünüyle reddettiler. Hatta daha da ileri giden bu sapık tâife, Ashâb-ı Kirâm'ı (Hâşa) küfürle itham etme ahmaklığını gösterdiler. Bunun sonucu ola-

rak onların bu bâtil iddialarına göre, hadîsi şerifler (Haşa) kafir olan bir topluluğun rivâyetleri olduğu için, hiçbirini kabul etmediler.

İkinci Gurup ise; Batılı müsteşriklerin bâtil görüşleri ve İslâm dışı cereyanlardır. Bu gurup aslında sadece **sünnete** değil, temelde her şeyiyle İslâm'ın bizâtihi kendisine karşıdır. Bunların esas amacı; Müslümanların zihnine şüphe tohumları atmak, İslâm toplumlarının arasına fitne sokup onların birlik ve beraberliğini yok etmektir. Evet ellerinden gelse bunu hemen yapacaklar, fakat karşılarında en büyük engel olarak bu Dîn'in Bânisi Muhammed Mustafa (*Sallallah Aleyhi ve Sellem*)'i buluyorlar. Öyleyse yapılacak şey, ilk adım olarak bu engeli ortadan kaldırmak ya da en azından O'nun ümmet nezdindeki sarsılmaz otoritesine gölge düşürmek... Fakat, bunu yaparken direk

olarak o yüce şahsiyetin kendisini hedef alsalar foyaları meydana çıkacağından, saldırılarını O'nun şahsı üzerinden değil de, **Sünnet** ve **Hadis** üzerinden yapma yolunu seçmişler. Bu arada, az önce bahsettiğimiz birinci gurubun tavrından da faydalanıp, bir takım sünî tartışmalarla müslümanları **sünnet** hakkında şüpheye düşürme gayreti içine girmişlerdir. Böylece Sünneti Nebevîyye'yi sıfırlayarak, akıllarınca böyle bir yöntemle Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)i devreden çıkaracaklar. Peki sonra ne olacak?

İslâm âlimlerinin Kur'an'ın tefsîri olarak kabûl ettikleri "Sünnet sorununu" güya bu şekilde hallettikten ve bu engeli ortadan kaldırdıktan sonra sıra ikinci adıma, yani Kur'an'a gelecek!..

Tabi Kur'an'ın gerçek yorumu olan sünnet devre dışı bırakılınca da, bu gürûhun işleri artık ko-

laylaşmış olacak. Bundan sonra yapılacak iş; Kur'an'ın kendi arzularına göre yeniden yorumlanması ve tevil edilmesi... Bu dinsizleştirme operasyonunu yaparken de hem foyalarının meydana çıkmaması, hem de gayet samimiymiş havası vermek için gayet şirin bir de isim bulmuşlar; "Kur'an'a dönüş", "Kur'an İslamı"

İşte bu maksatlarla işe başlayan bu gürûh; Kur'an'ı rahatça nefislerine uydurabilecekleri zehâbına kapılarak, İslâm beldelerinde ehl-i îmânın akîdesini bulandırma gayreti içine girmişlerdir. Peki Müslümanlar içinden de bu oyuna alet olanlar yok mu? Elbette var! Bazıları cehâleti, bazıları da bir takım menfaat ve çıkarları sebebiyle, her ne kadar bu zehirli fikrin rüzgarına kapılmış olsalar da, bu Hadis inkarcıları inşallah umduklarını bulamayacak ve avuçlarını yalayacaklardır.

Bu Din, **Kur'an** ve **Sünnet** çerçevesinde asırları aşmış bu güne dek nasıl sapasağlam geldiyse, kıyâmete kadar da öylece devam edecektir...

Hadîs-i Şerifleri, güya sıhhatinden şüp-

he ettikleri için kabul etmeyen ve "Bize Kur'an yeter" diyerek sadece Kur'an'ın delil olduğunu iddia eden bir takım kimseler, her ne kadar hadis kabul etmiyorlarsa da, işlerine gelince zayıf hadisleri bile kabul ederler. Mesela; ağızlarından düşürmeyip bu fikirlerine delil olarak ileri sürdükleri bir Hadîs-i Şerif vardır. Şimdi bu Hadîsin değişik tariklerle gelen bir iki rivâyetini ve Hâdis âlimlerinin, bunların senetleri hakkındaki görüşlerini sizlere arz edeyim.

"Size Benden bir hadis geldiğinde bunu Kur'an'a arzedin. Eğer bu hâdisle ilgili Kur'an'da bir asıl buluyorsanız hadîsi alın, bulamıyorsanız onu reddedin."

Hadis inkarcılarının cankurtaran simidi gibi sarılıp kendilerine delil olarak aldıkları bu hâdis-i Şerif hakkında Ukayli (*Rahimehullah*); "Bu hadîsin sahih isnadı yoktur" der. Sağanî (*Rahimehullah*) ise "mevzûdur" der. (Şevkani, el-Fevaidu'l-Mecmua 278, 291, el-Mekasidu'l-Hasene 36, Keşfu'l-Hafa No: 220, Mecmeu'z-Zevaid I/170)

Yine bu manada zikredilen bir başka Hadîs-i Şerif'te: "Bazı insanlar olacak, benden Hâdis rivâyet edecekler. Size bir kimse hâdis rivâyet ettiğinde bu Kur'an'a muvafiksa onu Ben dedim. Kur'an'a muvafik değilse onu Ben demedim." buyrulmuştur.

İmâm-ı Beyhaki bu hadisle ilgili olarak: "Bu zayıf bir isnaddır, böyle hadislerle delil getirilmez." der.

İbnu Main, bu hadîsi rivâyet eden Hüseyin b. Abdullah b. Dumeyre için "Sika ve güvenilir birisi değildir" demiştir.

İmâm-ı Buhârî de bu kişi için: "Hâdisi münkerdir, kendisi zayıf biridir" der.

Ebû Zura ise "Hadisi kıymet takdir edeceğim hiçbir ölçüde değil" demiştir. (Mizanu'l-İ'tidal: II/302, Buhari, er-Tarihu'l-Kebir:IV/291) Bu hadisin diğer râvisi olan Bişr b.Numeyr içinde "sika değildir." denilmiştir. Bu Hadis başka tariklerle de rivâyet edilmiştir, lakin İmâm-ı Beyhaki bu rivâyetler için: "Bunların hepsi zayıf rivâyetlerdir." demiştir.

İşte muhterem okurlarım; bu hadis inkarcıları işlerine gelince, Hadis âlimlerinin kesinlikle delil kabul etmedikleri zayıf isnadlara bile sıkı sıkıya yapıştılar. Ama işlerine gelmedi mi Hadis sahih de

olsa, en muteber Hâdis kaynaklarında da yer alsınlar inkar ederler. Bundan anlayacağımız üzere, bunların derdi kesinlikle üzüm yemek değil maalesef bağcıyı dövmektir.

Şimdi de sizlere Hâdis âlimlerince sahih kabul edilen ve muteber Hâdis kaynaklarında geçen bir başka rivâyeti nakledeyim. Bakın Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) "Kur'an bize yeter" diyenler hakkında asırlar öncesinden ne buyuruyor:

"Şunu kat-i olarak biliniz ki; Bana Kur'an ile birlikte, onun bir benzeri (sünnet) de verilmiştir. Karnı tok bir şekilde koltuğuna kurulmuş olan bazı kimselerin 'Bize Kur'an yeter! Onda helâl olarak ne görmüşseniz onu helâl, neyi de haram görmüşseniz onu da haram kabul ediniz.' diyeceği zamanlar yakındır. Bilin ki, Allah Resûlü'nün haram kıldığı da Allah'ın haram kıldığı gibidir." (Ebu Davud, Sünnet: 6, Tirmizî, İlim: 10, İbni Mâce, Mukaddime: 2, Dârimî, I, 117)

Muhterem okurlarım;

Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*), bu gibi kimseleri haber verirken özellikle; **"Karnı tok bir şekilde koltuğuna kurulmuş olan bazı kimselerin 'Bize Kur'an yeter!'"** diyeceklerini, tasvir ederek beyan etmesi, ne kadar taaccübe şâyân değil mi? Günümüzde müctehid geçinen ilâhiyat patentli bir takım zevâtın, televizyon kanallarında arzı endam ederek koltuklarına kurulmuş vaziyette "Bize Kuran yeter" dediklerini görünce, inanın aklıma hemen bu Hadîs-i Şerif geliyor.

Fazla söze ne hâcet. Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) asırlar öncesinden, nübüvvet dürbünüyle bakarak bu günleri müşahede edip bizlere haber vermiş ve bu tâifeyi gayet net bir şekilde tasvir ederek gözlerimizin önüne bir tablo gibi sermiştir. Tâ ki bunlar bilinsin ve Ümmeti Muhammed bu fitnelerden sakınsın...

Mevlâ Teâlâ bu tür fitnelerden bizleri muhâfaza buyurup Ehli Sünnet i'tikâdından ayırmasın. Amin!

Fî Emanillah!

Devam Edecek...

İSTİKÂMET ÜZERE OLMAK

“İstikâmet; her şeyin kendisi ile kemâle erdiği ve tamam olduğu bir derecedir. Her çeşit hayrın oluşması ve düzenlenmesi istikâmetin var olmasıyla mümkündür. Halinde istikâmet üzere bulunmayanın çalışması kaybolur, çabası boşa gider. Allah-ü Teâlâ: **‘İpliğini sağlamca büktükten sonra, çözüp bozan (kadın) gibi olmayın’** (Nahl: 92) buyurmuştur.”

Adem ŞENER
bilgi@arifandergisi.com

ahman ve Rahîm olan Allah’ın adı ile... İstikâmet; doğruluk, dürüstlük, meşgul olduğu bütün işlerde itidal üzere bulunma, adalet ve doğruluktan ayrılmayıp din ve akıl dairesinde yürüme olarak tarif edilmektedir.

İstikâmet; imanda ve amelde Allah-ü Teâlâ’nın emrettiği ve razı olduğu gibi davranmaktır. İstikâmet; Allâh-u Teâlâ’nın emrettiği ve razı olduğu kul-luk vazifelerini, yegâne önderimiz ve hayat örneğimiz Rasûlüllah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)’in sünnetinde olduğu gibi yaşamaktır. İstikâmet; gerek inançta ve gerekse yaşantıda tûğutu bütün yönleriyle reddedip, her hâlinde İslâm üzere olmaktır. Şirkten, küfürden, bid’at ve

hurafelerden tamamen tertemiz olmak, böylece tevhide, imana ve İslâm’a sarılmak, emrolunan ibadetleri gösterildiği şekilde yapmak demektir istikâmet...

İmam Hasan-ı Basrî (Rahmetullahi Aleyh) şöyle beyan etmiştir:

“Bir kul, cennet ve cehennemin varlığına kesin olarak inanırsa, mutlaka Allâh-ü Teâlâ’dan korkup solar. İstikâmet üzere olur. Ölünceye kadar da iktisatlı davranır! Cennete yakîni inanç sayesinde cehennem ateşinden kurtulabiliriz. Yakîni inanç ile farizalar en mükemmel şekilde eda edilir. Yakîni inançla hak yolda sabır ve sebat gösterilir. Allâh-u Teâlâ’nın verdiği afiyette çok hayır vardır.”

İmâm-ı Kuşeyrî (Rahmetullahi Aleyh) ise istikâmeti şu şekilde tarif etmiştir:

“İstikâmet; her şeyin kendisi ile kemâle erdiği ve tamam olduğu bir derecedir. Her çeşit hayrın oluşması ve

düzenlenmesi istikâmetin var olmasıyla mümkündür. Halinde istikâmet üzere bulunmayanın çalışması kaybolur, çabası boşa gider. Allâh-u Teâlâ: **‘İpliğini sağlamca büktükten sonra, çözüp bozan (kadın) gibi olmayın’**¹ buyurmuştur.”²

İmâm-ı Gazalî (*Rahmetullahi Aleyh*) şöyle diyor: “Doğru yolda ve ortada istikâmet çok zordur. Fakat insan tam manası ile istikâmet edemezse de, istikâmete yaklaşmaya gayret etmelidir. Felâh ve necatı (kurtuluşu) arzu eden iyi bilmelidir ki, kurtuluş ancak sâlih amellerle mümkündür. Sâlih ameller ise, güzel ahlâktan doğar. Herkes kendi sıfat ve ahlâkını araştırsın ve sıralasın, sonra da teker teker tedavilerine baksın.”

Kur’an-ı Kerim’de bulunan birçok âyet-i kerimede istikâmet kavramı üzerinde durulmakta ve önemi beyan edilmektedir:

“İşte sana! Artık bu (şekilde geçmiş ümmetlerin, dinleri hususunda yanlış yola sapmalarının sebebi olan ihtilafı göz önünde bulundurman) **neden(iy)le sen** (ümmetini daima dosdoğru din olan İslam’da birlik ve beraberliğe) **davet et! Kendin de emrolunduğun gibi dosdoğru**(ca sana vahyedileni tebliğ üzere sabit) **ol! Onların kötü arzularına hiç mi hiç uyma!**

De ki: **‘Ben Allah’ın indirmiş olduğu tüm kitaplara iman ettim ve** (şeriat hükümlerini tebliğ ve tatbik hususunda hiçbir ayırım yapmadan) **aranızda adaletli olmamla emrolundum. Bizim de Rabbimiz, sizin de Rabbiniz ancak Allah’tır! Bizim amellerimiz bize aittir; sizin amelleriniz de size aittir,** (bu nedenle herkesin sevabı da azabı da sadece kendisini alakadar eder)! (Artık gerçek, gün gibi belirlediği için) **bizimle sizin aranızda delil getirme mücadelesi**(ne hacet) **yoktur.**

(Kıyamet günü) **Allah aramızı birleştirecektir. Zaten varış ancak O’nadır!** (Dolayısıyla aramızda son hükmü O verecektir.)”³

“(Habibim!) **Artık Sen** (Kur’an-ı Kerim’de) **emrolunduğun gibi** (inançlarında ve amellerinde) **dosdoğru ol! Seninle birlikte** (şirkten ve inkârdan) **tevbe** (ederek iman) **etmiş olanlar da** (hiçbir batıla meyletmeksizin ve hakları zayi etmeksizin dosdoğru olsunlar)!”⁴

Bu âyet-i kerime nâzil olduğunda Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) “Allâh-a Teâlâ’nın **‘Emrolunduğun gibi dosdoğru ol’** emri beni kocattı, saçlarımı ağarttı” buyurmuşlardır.⁵

Bu son iki âyet-i kerime ile Allâh-u Teâlâ Habibine hitaben şöyle buyuruyordu: “Ey Rasûlüm! Emrolunduğun gibi dosdoğru ol! Allâh-u Teâlâ Senden nasıl olmanı istiyorsa öylece ol! Allâh-u Teâlâ Senden nasıl bir kulluk istiyorsa öylece Rabbine kulluk yap! Kıyamete kadar tüm insanlığa örnek olacak bir şekilde yamulmadan, inhiraf etmeden, eğrilmeden, kaçamak yapmadan, yan çizmeden Rabbinin emirlerini yerine getir! Tüm insanlığa örnek olacak dosdoğru bir Müslümanlık sergile” diyordu. İnsanlığın örnek alıp uyguladıkları zaman cennete, reddettikleri zaman da cehenneme gidecekleri bir örnek kulluk sergile. Bu yolun pratiğini ortaya koy.”

Gerçekten kolay bir şey değildi bu. Ama bu zoru başarmalıydı Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Bu zorda yardımcısı, destekçisi Allâh-u Teâlâ idi ve Rabbimiz yardım etti O’na.

Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) en güzel bir ahlak ile yaratılmış ve bizzat Allâh-u Teâlâ’nın (*Celle Celalühu*) himayesine mazhar olmuşken bu hitap O’nu neden ihtiyarlatmıştı? Bu âyet-i kerimede O’nu ihtiyarlatan asıl sebep, hemen peşinde gelen “Senin yanında bulunan mü’minler de dosdoğru olsunlar” emridir.

Yanındakileri dosdoğru hale getirme derdi Allah Rasûlü (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)’in bile belini bükerken, O’nun mübarek saçını, sakalını ağartırken ya biz ne yapacağız? Ya bizim beraberimizdekiler, çevremizdekiler? Ya bizim hanımlarımız, analarımız, babalarımız, çocuklarımız, komşularımız? Biz de aynen Allah Rasûlü gibi onları da dosdoğru hale getirme derdiyle uykularımızı kaybedecek duruma gelebildik mi? Biz de bunun sorumluluğunu omuzlarımızda hissedebildik mi? Çevremizdekilerin dirilmeleri adına çareler aramaya koşabildik mi? Yoksa ‘Ne yapayım, beceremiyorum’ diyerek yan çizmeye mi kalkıştık? Yoksa onları diriltme konusunda bir kaç gün uğraştık da sonunda usanıp bunlar adam olmuyorlar diye kırıp döktük mü onları? Allah Rasûlü (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)’in elinde de vardı kı-

rıp dökmek imkanı ama Allah Rasûlü (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) bunu asla kullanmamıştır. Taif'ten dönüşünde kan revan içindeyken bile, meleğin kendisine teklifi karşısında onun cevabını çok iyi biliyoruz. "Nesillerinden bir tek kişi bile iman edecekse ya Rabbi onları helâk etme!" diyordu.

Öyleyse biz de ana babalarımızı kaybettiklerimizin çocuklarını kazanmaya çalışalım. Mü'minleri müminleştirmede, kâfirleri İslâmlaştırmada, Allah Rasûlü (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) ne kadar harisse biz de öyle olmaya çalışalım. Allah Rasûlü'nün belini büken sorumluluğu biz de üzerimizde hissedelim. Çoluk çocuğumuzu, hanımlarımızı, komşularımızı, arkadaşlarımızı İslâmlaştırma derdi bizim de belimizi büksün. Biz de hem kendimizi dosdoğru yapmaya, hem de çevremizdekileri dosdoğru hale

getirmeye çalışalım. En büyük derdimiz bu olsun. İstikâmet üzere olanların mükâfatını da yine Rabbimiz âyet-i kerimelerde şu şekilde beyan etmektedir:

"O kimseler ki: 'Rabbimiz ancak Allah'tır!' de(mek suretiyle tüm iman şartlarına şüphesiz inançlarını ifade et)mişlerdir, sonra da (şirke dönmeyip bu ikrarda sebat etmişler ve farzları ihlas üzere eda ederek) istikâmet göstermişlerdir; şüphesiz melekler (dünyada ve ahirette karşılaşacakları tüm tehlikeli geçitlerde, özellikle korku ve üzüntüye kapıldıklarında, ölüm anında, kabirde ve ölüm sırasında) sürekli onlar üzerine inmektedir ki: (Geleceğinizle alakalı herhangi bir şeyden) korkmayın ve (geride bıraktıklarınıza da hiç) üzülmeyin, bir de siz, (peygamberler vasıtasıyla dünyada) vaad olunmakta bulunmuş olduğunuz o cennetle müjdeleni(p sevin)in!"⁶

"Şüphesiz o kimseler ki: 'Rabbimiz ancak Allah'tır!' demişlerdir, sonra da istikâmet göstermişlerdir; artık onlar üzerine hiçbir korku yoktur ve (herkesin üzüleceği kıyamet gününde) ancak onlar mahzun olmayacaklardır!

İşte sana! Ancak onlar, içerisinde ebedi kalıcılar halinde o cennetin arkadaşlarıdır. Yapmakta bulunmuş oldukları şeylere yeterli bir karşılık olarak!"⁷

İstikâmet, esas olarak dört ana sınıfta ele alınabilir:

1- İmanda İstikâmet:

Mü'min, Allâh-ü Teâlâ'ya gereği üzere iman ettikten sonra bu imanda istikâmet etmelidir. İmanda istikâmet üzere olmak, şirkten, küfürden, irtidaddan, ilhaddan, bid'at ve hurafelerden tamamen uzaklaşmak, onlarla her türlü ilişkiyi kesip, bütünüyle reddetmek demektir.

2- Amelde İstikâmet:

İmanda istikâmetten sonra mü'min, ikinci olarak da amelde istikâmete azami

derecede riayet etmelidir. Farz olan Namaz, Oruç, Hac, Zekât gibi ibadetleri yerine getirmeli, Allâh-u Teâlâ'nın nehyettiği yasaklardan kaçınmalı, emirlerini ifaya son derece gayret göstermelidir. Yaptığı ibadetlerde ölçülü ve itidal üzere olmalıdır. Zira Allâh-ü Teâlâ kulunun az da olsa devamlı olarak yaptığı ibadetlerden hoşnut ve razı olmaktadır.

3- Tevbede İstikâmet:

Kul, bazen amelde istikâmeti muhafaza edemeyebilir. Bu durumda yapılması gereken, hemen tevbe ipine sınımsız sarılmak ve tevbede istikâmet göstermektir. Tevbede istikâmet; günaha düşüldüğü an hemen pişmanlık duyarak tevbe etmek ve sonraki hayatını Allâh-u Teâlâ'nın ve Rasûlü'nün istediği şekilde düzeltmek ve geçmişteki günahları işlememek için gayret göstermektir.

Tevbesinde istikâmet üzere olan kimse bir dağa benzer. Dağın dört alameti vardır:

- a) Hararet onu eritmez.
- b) Soğuk onu dondurmaz.
- c) Rüzgâr onu sarsmaz.
- d) Sel onu götüremez.

Kim dağ gibi olursa, dünyada da ahirette de Allâh-u Teâlâ o kimseyi muhafaza eder. Onun için insan daima günahların çirkinliğini ve Allâh-ü Teâlâ'nın bu günahlara karşılık vereceği azabı düşünüp, kendi acizliğini de bilerek günahların üzerine öyle gitmelidir.

4- Tasavvufta İstikâmet:

Tasavvuf ehli, itikat ve amelde istikâmetin yanında tasavvufun gerektirdiği bir istikâmete daha sahip olmalıdır. Mürit, vazifelerinde istikâmet üzere olmazsa makamında yükselmez ve seyr-i sülûkü sağlam bir temele oturmaz. Bundan dolayıdır ki, tasavvufa yeni girenlerin başlangıç hükümleri hususunda istikâmet üzere olması şarttır. Arif olan kimselerin ise nihayetinde edepi üzerine istikâmet göstermeleri elzemdir.

Tasavvufa yeni giren kimsenin istikâmetinin alameti; muâmelelerinde şâibe ve zafiyet olmamasıdır. Yolun ortasında olan kimsenin istikâmetinin alameti, katettiği menzillerde vakfe arkadaşlığı

yapmamak, yani o makama ve menzile bağlanıp kalmamaktır. Nihayet ehlinin istikâmetinin alameti ise, Mevlâ Teâlâ'ya kavuşmaya perdelerin engel olmamasıdır.

Ebu Ali ed-Dekkak (*Kuddise Sirruhu*) şöyle buyurmuştur:

“İstikâmetin üç derecesi vardır: İlki takdim, ikincisi ikâmet ve üçüncüsü de istikâmettir. Nefisleri terbiye etmeye takdim, kalpleri ıslah etmeye ikâmet, sırları yaklaştırmaya da istikâmet denir.”

Tasavvuf ehli için asıl gerekli olan kerâmet değil, istikâmettir. Bir mürit istikâmet sahibi olmadıktan sonra gökte uça da hiçbir mana ifade etmez. Bu hususta Ebu Ali el-Cüzcânî (*Kuddise Sirruhu*) şöyle buyurmuştur:

“İstikâmet sahibi ol, kerâmet isteklisi olma. Çünkü nefsin kerâmet talebinde hareket halindedir. Ama Rabbin senden istikâmet talep eder.”

Din hizmetinde bulunanlar, istikâmet ile ilgili ikazlara herkesten fazla dikkat etmek mecburiyetindedirler. Çünkü bu kimselerin hareketleri, halk tarafından örnek alınır. Şeytan, din hizmetinde bulunan kimselerle çok uğraşır. Çünkü onları şaşırtmakla, pek çok kimseyi de şaşırtması muhtemeldir.

İstikâmeti kaybetme tehlikesine karşı en mühim siper, Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in sünnetine sınımsız sarılmak, iman ve Kur'an hakikatleriyle devamlı meşgul olmak, onları ruhumuza, aklımıza sindirmek, bu hakikatleri anlayıp, yaşamaya çalışmaktır.

Rabbim cümlemizi imanda, amelde, tevbede ve de tasavvufta istikâmet ehli olan, son nefese kadar iman ve İslâm nimetinde sebat eden kullarından eylesin...

Rabbim yar ve yardımcınız olsun...

- DİPNOTLAR -

- 1 - Nahl Suresi: 32
- 2 - Abdülkerim Kuşeyri, Kuşeyri Risalesi: 285
- 3 - Şura Suresi: 15
- 4 - Hud Suresi: 112
- 5 - Tirmizi, Tefsir: 56
- 6 - Fussilet Suresi: 30
- 7 - Ahkaf Suresi: 13, 14

Kâinatın Efendisi'ne “HAZRET” demeyenler

Ali EREN
alieren_vakit@mynet.com

Ahmet Mahmut Ünlü Hocamız, (Cübbeli Ahmet Hoca) dergimizin geçen sayısındaki yazısında Mustafa İslamoğlu'nun yanlışlarıyla ilgili mühim bilgiler verdi. İslamoğlu hakkında benim de söyleyeceklerim var. Hatta vereceğim bilgiler içinde birisi var ki, orijinali sadece bende var, Türkiye'de benden başka da kimse yok...

Bu bilginin ne olduğunu merak edeceğinizi biliyorum. Ama zaten belgesiyle göreceğinize ve nasıl olsa eninde-sonunda öğreneceğinize göre aceleye lüzum yok. Zaten o kadar da mühim bir şey değil.

Bunun ne olduğunu İslamoğlu'nun yakın çevresinin merak edeceğini de biliyorum. Ârifan'ı dikkatle takip ettikleri için yakında onlar da göreceklerdir zaten.

Öyle tahmin ediyorum ki, neyi kastettiğimi İslamoğlu kendisi de bilir. Onun için o da acele etmesin. Kendisi hakkındaki itiraz edemeyeceği o hüküm cümlelerini nasıl olsa bu dergide o da okuyacak. O bilgiye Hilal Televizyonu seyircileri de ulaşınca, kendilerinin kandırıldığını anlayacaklar. İşte o zaman “**Takke düştü kel göründü**” olacak, İslamoğlu'nun saçının ak mı kara

mı olduğunu herkes görecek. Biliyorum, şimdiden “**Kelimiz yok ki gocunalım. Ne biliyorsa söyle-sin**” diyerek etrafını da oyalayacak kendisi de oyalanacaktır ama varsın oyalanadursun. Ben şimdilik kendisine, “**Temetta' bikavlike galilen**” diyorum...

Bu kısa önsözden sonra yavaş yavaş esas konumuza girelim...

İslamoğlu'nun kaleme aldığı kitaplardan birisinin ismi şöyle: **ÜÇ MUHAMMED**.

Muhammed diye kastedtiği de sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)...

Lütfen kitabın ismine dikkat! Peygamberimiz'in isminin yanında “Hazret” kelimesi olmadığı gibi hürmet ifade eden başka bir kelime de yok. İslamoğlu, işte bu isimdeki bir kitapla müslümanlara Peygamberimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) hakkında nizâmât vermeye çalışıyor.

Nizâmât da demiyelim de, Müslümanlara şekil vermeye çalışıyor diyelim. Yani kendine göre bir şekil...

Aşağıda da okuyacağınız gibi, İslamoğlu Peygamberimiz'e “**Hazret**” dememekte yalnız değil. Onunla aynı düşüncede olanların hepsi böyle. Onlar da Allah dostlarını hürmetle anmıyorlar. Gördüğünüz gibi, onların dillerinde Peygamberimiz “**Hazret**”siz, “**Sallallâhü Aleyhi ve Sellem**”siz, sadece Muhammed...

Bunlar, sadece Peygamberimiz hakkında değil bütün

peygamberler (*Salevâtüllâhi Aleyhim Ecmâin*) hakkında da böyleler. Onlara göre meselâ Hazreti Âdem, Hazreti İbrahim, Hazreti Musa, Hazreti İsa yok. Âdem, İbrahim, İsa, Musa var. Peygamberler sanki onların ya asker arkadaşı veya çelik çomak oynadıkları oyun arkadaşı...

Onlar peygamberlerden böyle bahsederken, bu memleketin solcuları bile meselâ Doğu Perinçek bile Peygamberimiz'den bahsederken, "**Hazreti Muhammed**" diyor.

Yukarıda, "**Bu hususta İslamoğlu yalınız değil**" demiştik ya, ona geleyim. Meselâ İslamoğlu'nun sevdiği, beğendiği ve okuyucularına zaman zaman model olarak sunduğu birisi var: **Ali Şeriatî**...

Peygamberimiz hakkında Şeriatî'nin de bir kitabı var. İsmi de şöyle: Muhammed Kimdir.

Bakın! İslamoğlu gibi o da "**Hazret**" dememiş. Hazret demese de onun yerine hürmet ifadesi olarak başka bir ifade kullanıyor mu bari, meselâ aleyhisselam diyor mu? Ne gezer!... Hem demiyor, hem demesi beklenmez de...

Hatta "**Hazret**" dememesi şöyle dursun, Peygamberimiz'e **HAKARET EDİYOR!**

Bunun nasıl bir hakaret olduğunu aşağıda okuyacaksınız. Mustafa İslamoğlu'nun örnek şahsiyet olarak gösterdiği kişi işte böyle birisi. İkisi de Peygamberimiz'e "**Hazret**" dememekte ortak. Birinin yazdığı kitabın ismi **ÜÇ MUHAMMED** diğerinin ki **MUHAMMED KİMDİR?**

Değerli okuyucular! Bu yazıyı aslında Mustafa İslamoğlu'nu tanıtmak için kaleme almıştık. Ama söz onun hayran olduğu Ali Şeriatî'den açıldığı için konu ona kaydı. Ama mühim de değil. Çünkü ikisinden birini anlatınca diğerini de anlatmış oluruz. Nitekim, "Bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim" denilmemiş mi? Hoş İslamoğlu ile Şeriatî de birbirlerinin fikir arkadaşı zaten. Üstelik İslamoğlu böyle bir arkadaşlıktan şeref de duyuyor...

Birkaç sene önce, İstanbul kütüphanelerinin birinin müdürü olan arkadaşım, "**Mustafa İslamoğlu'nun ÜÇ MUHAMMED isimli kitabını okumak istedim. Fakat ancak yarısına kadar okuyabildim. Daha fazla tahammül edemeyip bıraktım**" demişti. Onun üzerine merak ettim, ne pahasına olursa olsun okumalıyım deyip başladım. Tahammülsüzlük kelimesini

unutup kitabı bitirdim. Arkadaşım yerden göğes kadar haklıymış.

Neyse, İslamoğlu'nun sitayişle bahsettiği ve öve öve bitiremediği Ali Şeriatî'nin **MUMAMMED KİMDİR** kitabına bakalım ve "**İnsanın eseri, o insanın kendisidir**" fehvasınca, Şeriatî'yi kendi eserinden tanıyalım.

Ali Şeriatî'nin bu eseri, 1988 Ankara baskılı. Basan Fecr Yayınevi.

Şeriatî İranlı bir şîf. Bizde İranlılara acemler derler. Dilimizdeki "**Acem yalanı**" sözünün sebebi de şu:

Malum, Şîflikte **takiyye** diye bir şey var. **Takiyye**; gerçek inancını gizleyip inancına ters şekilde konuşmak. Bizim dilimize bu "**Acem yalanı**" olarak yerleşmiş. Onun için, çok yalan söyleyen birinin sözüne inanılmaması icap ettiğini anlatmak için, "Boşver canım. Onunkisi düpedüz acem yalanı" derler.

Ali Şeriatî **MUMAMMED KİMDİR** isimli kitabında sözde Peygamberimiz'in hayatını anlatacak ya, daha önsözde "**Benim bu öyküye bakış açım mezhebî itikadlar açısından değil**" diyerek okuyucuya takiyye yapıyor. Diğer bir ifadeyle acem yalanına başvuruyor. Çünkü, kitap başından sonuna kadar, söylediğinin tam tersi yazılarla dolu. Önsözde, kitabı hakkındaki ikinci yalanı da şöyle: "**...her türlü taassup, taraf tutma ve pek çok araştırmanın hastalığı sayılan önyargıdan uzak...**"

Önyargıdan ne kadar uzak olduğunu da aşağıda göreceğiz. Önsözde yazdığına göre Peygamberimiz'i kitabında şöyle anlatıyormuş: "**...bir Müslüman olarak değil de, tarafsız, ilmî bakış açısıyla olayları değerlendiren bir düşünür olarak Muhammed'in görüntüsünü sergilemek...**"

İşte bu doğru... Peygamberimiz'i, gerçekten "bir Müslüman olarak" anlatmamış. Zaten Müslüman olarak anlatacak olsa, "**Muhammed'in görüntüsü**" demezdi. Ya "**Hazret**" ya "**Aleyhisselam**" veya "**Peygamberimiz**" derdi. Çünkü Müslümanlık Peygamberimiz'i hürmetsiz anmaya engeldir.

Şeriatî'nin, Peygamberimiz'in hayatı hakkında kullandığı ifade de şu: **Muhammed'in Siyeri**.

Şimdi, Ali Şeriatî'nin, kitabının ileriki sayfelerinde yazdıklarına madde madde bakmaya çalışalım:

1- Hazreti Ömer (Radiyallahü anh) zamanında İslam'ın İran'a girmesini içine sindiremediği için buna bir tür-lü fetih diyemiyor. **"Arapların saldırısı", "Ömer'in İran'a saldırı kararı"** diyor. (s.13, 14)

2- Müslümanların İran'ı fethetmeleri içine öyle oturmuş ki, bu fethi hem sıradan bir savaş gibi görüyor hem de Müslümanları **vahşî kabileler** olarak anlatıyor. Ona göre Müslümanlar vahşî, o zamanki imansız İran ile, Doğu Roma ise ileri bir toplum. Yine ona göre İran'ın fethi kudsî bir gayeye dayanmayan bir hegemonya. İşte sözleri:

"Burada İran veya Doğu Roma'nın Araplara yenilişi söz konusu değildir. Çünkü vahşî kabilelerin medenî toplumlara saldırısı ve onlara karşı zafer elde etmesi büyük ve ileri toplumlar üzerinde hegemonya (baskı ve üstünlük) kurması, tarihte te-kerrür eden bir olaydır." (s: 15)

3- Şeriatî'ye göre Peygamberimiz Bedir Harbi'ni, **"Başarı kazanamazsam yahudi ve münafıklar bana ne derler"** telaşıyla yapmış. Peygamberimiz'in düşüncesini şöyle aktarıyor:

"Nasıl olur da eli boş Medine'ye dönebilirdi. Yahudi ve münafıklar ne derlerdi." (s: 29)

Bedir Harbi'ne katılan Ashâb-ı kiram hakkında ise şöyle diyor:

"...çoğu yağmalama hedefiyle yola çıkan bir ordu..."

Yani ona göre Ashâb-ı kiram Bedir'de Allah için, din için cihad etmemiş, yağma için yola çıkmış.

4- Şeriatî, Bedir harbine iştirak eden Ashâbî kö-tülemeye şöyle devam ediyor:

"Muhammed'in ordusunda (İfadedeki hürmet-sizliğe dikkat!) bir grup, cedelleşmeye ve münakaşaya başladı. Onlar şöyle diyordu: "Biz savaş için değil ganimet için yola çıktık. Nasıl olur da 313 kişi hem de böyle sınırlı bir techizat ile, savaşa hazır,

Ali Şeriatî

kılıç kuşanmış bin kadar savaşçıya karşı, mutsuz ve ümitsiz bir harbe girilebilir diyordu." (s: 32)

Bedir ordusundaki Ashâb-ı kiramı, içten içe kaynakayan, ihanet etmek için fırsat kollayan kimse-ler olarak anlatıyor:

"Muhammed... (Hazret demiyor) öyle güzel koordine etti ki, kimseye bir an bile olsun, ihaneti düşünme fırsatı vermedi." (s: 32)

5- Ashâb-ı kiramın büyüklerini bile değişik tev-hid anlayışı taşıyan, ayrı ayrı inanca sahip olan kimseler olarak gösteriyor:

"Ebûbekir'in tevhid anlayışı..."

Bilal'in tevhid anlayışı..

Evet bu iki tevhid anlayışı arasındaki fark, Bedir'de iyice kendini gösterdi." (s: 36)

Allah'ın rızasından başka bir şey düşünmeyen Bedir aslanlarını kötülemeye devam ediyor:

"Kin ve intikam ateşi daha da büyümek-teydi... Peygamberin ünlü dost ve yardım-cısı Ebû Huzeyfe intikam ve kin ateşi içinde yanıyordu." (s: 40)

6- Kendi isteğinin tersine zaferle son bulan Be-dir savaşı sonrasını Şeriatî şöyle anlatıyor:

"İslam ordusu ilk defa olarak en çetin sa-vaşlardan birinden dönüyordu, gururlu ve muzaffer olarak. "

Gurur!.. Bu çok çirkin bir huy ve özelliştir. (s: 42)

Gördüğümüz gibi, İslâm ordusunu önce gururlu olmakla suçlayıp arkasından da gururun çirkin bir şey olduğunu söylüyor. Böylece, Ashâb-ı kiramı çirkin bir huya sahip olan bir topluluk olarak gös-teriyor.

7- Sıra geldi Uhud harbini anlatmaya. Burada da Ashâbın en öndeki üç büyüğüne dil uzatmak-tan geri durmuyor:

"Osman firar etmişti. Ömer ve Ebûbekir ortalıkta görünmüyordu." (s: 65)

8- Uhud'dan sonraki Hamrâül Esed gazvesini anlatırken de, Peygamberimiz'i insafsızca hareket etmekle suçluyor.

"Peygamber, Ümmü Mektum'u Medine'ye başkan olarak atayıp, henüz yüreği yaralı çocuk ve kadınların inilti ve ağlama sesleri duyulan evlerden, yorgun ve yaralı Müslü-manları çıkarıp harekete geçirdi..." (s: 70)

"Yorgun ve yaralı insanlar sefere çıkarılır mı? Bu kadar da insafsızlık olur mu?" demeye getiriyor.

9- Mekke'nin fethinden sonra Peygamberimiz

genel af ilan etmiş, ancak birkaç kişinin buldukları yerde öldürülmelerini emretmişti. Bunlar, işleri güçleri İslâm'ı ve Peygamberimiz'i kötümek olan kimselerdi. Şeriatî, bu meseleden bahsederken şöyle diyor:

“Komutanlara emir şuydu: “Sizinle savaşmayanlarla değil, savaş açanlarla çarpışın.” Fakat bir grubu adlarıyla açıkladı. Ve şöyle dedi: “Onları Kâbe'nin perdesi (örtüsü) altında bulsanız da öldürün.” (s: 189)

Şeriatî, bu meseleyle ilgili 106 nolu dipnotta Peygamberimiz'e olan düşmanlığını açıktan açığa ortaya koyuyor. İşte kullandığı ifadeler:

“Peygamber'in sükûnet ve huzur sağlama-ya, Mekke'de kan dökmeyi önlemesine karşın, öyle bir ortamda tavizsizlik göstermesi, onun ruhsal yapısının normal bir rûhi yapı olmadığını gösteriyor. Onun hayat serüveni bu örneklerle doludur.

Gördüğümüz gibi, Peygamberimiz'i hem tavizsizlikle suçluyor hem de, “Normal bir rûhi yapısı olmadığını” söylüyor. Daha da ileri giderek **“Hayatı bu örneklerle doludur”** diyor. Yukarıda, **“Peygamberimiz'e “Hazret” dememesi şöyle dursun, HAKARET EDİYOR!”** dediğim işte buydu değerli okuyucular.

10- Huneyn Harbi'ni nasıl anlattığına geçmeden önce bir hatırlatma yapalım. Bu harpte Müslümanlar önce gafil avlanıp Hevâzin ve Sakif kabilelerine mensup müşrikler karşısında bir sıkıntı yaşamışlarsa da sonunda toparlanmışlardı. O harpte müşriklerin kumandanının ismi Mâlik bin Avf idi.

Lütfen Hevâzin ve Sakif kelimelerinin müşrik, kumandanlarının da Mâlik bin Avf olduğunu unutmayınız. Bakın Ali Şeriatî Huneyn Harbi'ni nasıl anlatıyor:

Sabah karanlığı, derenin darlığında Müslümanlar, elleri bağlı gözleri kapalı olarak kendi kadın-çocuk ve mallarıyla birlikte gelen fedâkâr Hevâzin ve Sakif savaşçılarının amansız darbeleri altında kıvranıyordu. (s: 213)

Gördüğümüz gibi müşriklere fedâkâr diyor. Anlatmaya devam ediyor:

“Bu sırada Hevâzin'in yürekli bayraktarı kızıl kılı ve üzerinde ilerliyordu.... Bulduğunu mızrakla vurup düşürüyordu.” (s: 216)

Hevâzin kuvvetlerinin bayraktarını yürekli diye övüyor. Müslümanları vurup düşürmesinden ise

büyük zevk aldığı anlaşılıyor. Aşağıda gördüğünü gibi müşriklere fedâkâr demekte ısrar ediyor:

“Fedâkâr Hevâzin ve Sakif müttetikleri, gerçi kadın-çocuk ve servetlerini savaş alanına getirmişlerdi. Fakat her an şiddetlenen, sertleşen, hışmı artan, saldırgan fırtına karşısında gitgide ümitsizleşiyorlardı.” (s: 217)

Evet müşriklerin gitgide ümitsizleşip sonunda belalarını buldukları doğru. Ne var ki, Ali Şeriatî buna kahroluyor. Ama müşrik kuvvetlerinin kumandanını son ana kadar kahraman olarak anmakta da direniyor. Bakın:

“Son anlara kadar direnen Huneyn kahramanı Mâlik bin Avf...” (s: 221)

Müşrikleri bu kadar öven yazarın, İslâm askerleri hakkında ne dediğini merak ediyorsanız buyurun:

“...büyük ve dengesiz bir ordu...” (s: 229)

11- Yukarıda temas etmiştik. Şeriatî, kitabının önsözünde **“Benim bu öyküye bakış açım mezhebî itikadlar açısından değil”** diyordu. Kendi düşüncesinin de şöyle olduğunu söylüyor: **“...her türlü taassup, taraf tutma ve pek çok araştırmanın hastalığı sayılan önyargıdan uzak...”**

Bu nasıl önyargı ve taraf tutmaktan uzaklıktır ve mezhebî itikadlar açısından bakmamaktır ki, ashabtan baba oğul iki mümtaz sîma hakkında şu ifadelerde bulunabiliyor:

“Yarımadada Ebû Süfyanlar, Muâviyeler, münafıklar pusuya yatıp, fırsat kollamaktaydı.” (s: 314)

Eğer mezhebî açıdan bakmamış olsaydı, Hazreti Ebû Süfyan ve Hazreti Muâviye (*Radiyallahü Anhümâ*) hazretlerini, münafıklarla beraber pusuya yatanlar olarak anmazdı.

Maamâfih, yukarıdan beri yazdıklarımızdan, pusuya yatanların o iki mümtaz sahâbî mi, yoksa Ali Şeriatî'nin kendisi mi? olduğu okuyucularımız tarafından gayet açık anlaşmıştır.

Yazımızın sonuna geldik. Ali Şeriatî'nin Peygamberimiz'e nasıl hakaret ettiğini anlattık ama Mustafa İslamoğlu ile ilgili yazacağımız şeyi yazamadık.

Zaten Şeriatî ile söyleyeceklerimiz bile bitmiş değil. Nasipse Ârifan'ın bundan sonraki sayılarında bunların hepsini teker teker işleyeceğiz. Tâ ki Müslümanlara zezem diye zehir içirilmesin.

Şimdilik fi emânilah...

Kutlu Doğum Haftası var mıdır?

Her Peygamberin ümmeti, kendi Peygamberinin doğum gününü bayram yapmıştır. Hz. Muhammed (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)in doğum günü de Müslümanların bayramıdır. Peygamber Efendimiz nübüvvetten sonra her yıl bu geceye önem verirdi. Bu gecede Ashâb-ı Kiram bir yere toplanıp, Peygamber Efendimiz'in doğum öncesi ve sonrası mucizelerini okurlar, anlatırlardı.

Mehmet TALÛ
bilgi@arifandergisi.com

İlâhî vahyin son ve tamamlayıcı halkası, İslâm'ın ve O'nun peygamberi Hz. Muhammed (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)in insanlığa çağrısını doğru ve etkin bir şekilde tanıtmak, Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)in sevgisi etrafında toplumumuza birlik ve beraberlik mesajları sunmak amacıyla ülkemizde ve yurt dışında 1989 yılından bu yana Kutlu Doğum Haftası programları düzenlenmektedir.

Kutlu Doğum haftası denildiğinde, Peygamber Efendimiz'i anmak, daha da önemlisi O'nu anlamak, O'nun temsil ettiği aşkın değerler bütününe tanımak ve hayatımıza ışık tutan bir meşale yapabilmek çabası akla gelir. Kur'an-ı Kerim'in evrensel mesajı, Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)in örnek şahsiyeti ve ahlakı bu

değerler bütününe temel öğeleridir.

Peygamber Efendimizi örnek almak demek tarihe gitmek ve gömülmek değil, O büyük şahsiyeti tanımak ve sevmek, O'nun insanlığın huzur ve mutluluğu için yaptığı çağrıyla güncelleştirerek hayatımıza yansıtma, O'nun ahlakını ve çizgisini davranışlarımızın mihveri ve rehberi yapabilmek demektir.

Bir ölçüde tarihteki kutlama faaliyetlerinin canlandırılması, günümüzle Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)in dönemi, Selçuklu, Osmanlı dönemleriyle bir köprü kurulması, geçmişle geleceğin bütünleştirilmesi şeklinde de anlatılabilecek Kutlu Doğum Haftası etkinlikleri, bugün özellikle dinî ve kültürel hayatımızda meydana getirdiği canlılık ile ayrı bir önem arz etmektedir.

İlk yıllardan itibaren toplumun bütün kesimleri tarafından coşku ile kutlanan Kutlu Doğum Haftası, artık ülkemizin beklenen

bir kültür faaliyeti, güzel bir geleneği oldu.

Kutlu Doğum Haftası etkinlikleri bugün özellikle dinî ve kültürel hayatımızda meydana getirdiği canlılık ile ayrı bir önem arz etmektedir. Ancak bu kutlamaların içine mezmum bidat karıştırmadan, meşru ölçüler içinde olmasında çok büyük fayda ve maslahatlar vardır.

Özellikle toplumumuzun bin bir yöntemle değerlerinden uzaklaştırılmaya ve sekülerleştirilmeye çalışıldığı bir dönemde, kendi kimlik ve aidiyet motiflerimizin her vesileyle vurgulanması, gündemde tutulması ve yaygınlaştırılması her bakımdan önem arz etmektedir. Bu kutlamaların da bu bakımdan toplumsal kimliğimizin muhafazasında önemli bir yer tuttuğu inkâr edilemez.

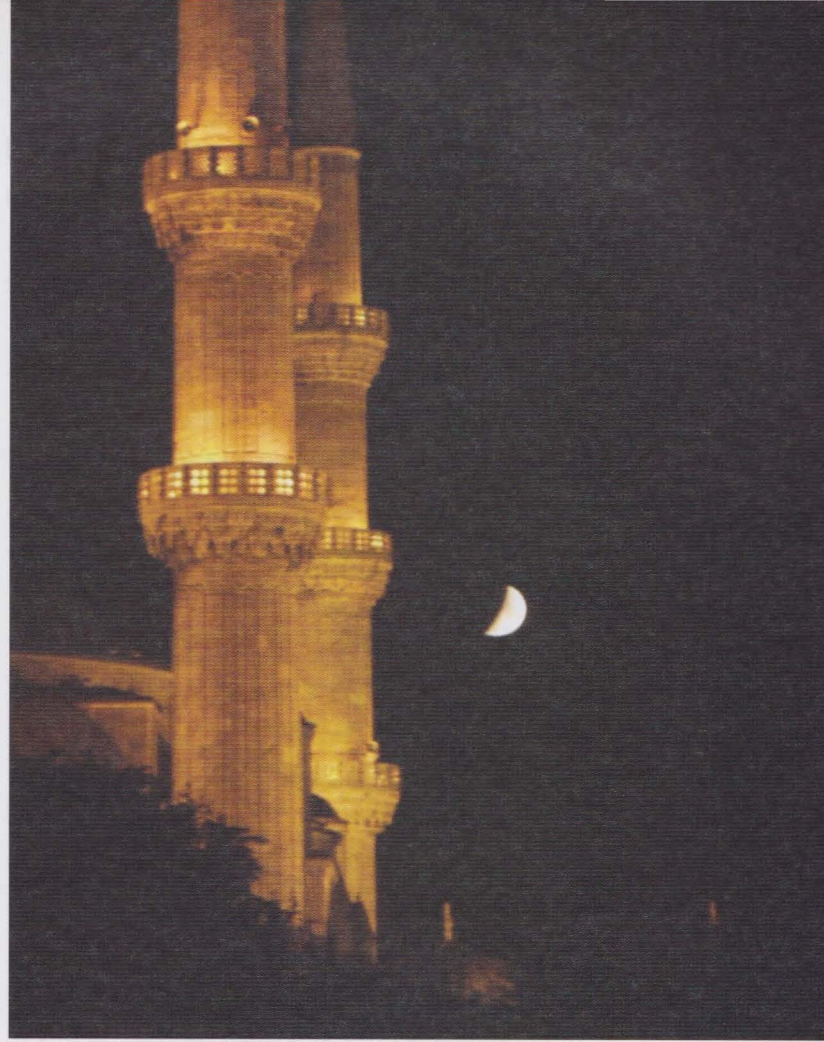
Dolayısıyla ülkemizde 1989'dan beri "Kutlu Doğum" adıyla yapıla gelen etkinliklere aktif olarak katılmak, bu kutlu zaman dilimini bireysel ve toplumsal arınmamızın önemli bir vesilesi olarak değerlendirmek konusunda hassas davranmak durumundayız.

Kutlu Doğum Haftalarının Fonksiyonu

Kutlu Doğum Haftası, Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)î sevme ve anlama haftasıdır. O'nun getirdiği kuşatıcı rahmeti içimizde hissetme dönemidir.

Bu hafta vesilesiyle herkes Peygamber Efendimiz'in hayatı ile ilgili mutlaka bir kitap okumalıdır. Camilerimiz bu anlamda okuma evlerine dönüşmelidir. Artık dini bilgiyi sadece minberdeki, kürsüdeki hocadan almanın vakti geçmiştir. Bu bakımdan yayınlanan birçok eser önem taşımaktadır. Ama bunun amacına ulaşması için bunların sizin evinize, kitaplığınıza girmesine ihtiyaç var. Okumalı ve doğru bilgileri almalıyız. Dinimizi doğru öğrenmeliyiz.

Eğer biz dinimizi doğru bir şekilde öğrenirsek İslam'ı da doğru temsil etmiş oluruz. Maalesef bugün batı dünyası hem İslam'ı hem de Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)î doğru anlama imkânından yoksun bulunuyor. Bunun çok sebebi var ama biz de üzerimize düşen görevi yapmalı, O'nun o sevgisini insanlığa sunmalıyız. Başkalarını kınamak yerine kendi ödevimizi iyi yapmak gerekir.

Enes b. Malik (Radiyallâhü Anh)dan rivâyete göre Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem):

“Sizden hiçbiriniz kendisi için sevip arzu ettiği şeyi din kardeşi için de sevip arzu etmedikçe, gerçek anlamda iman etmiş olmaz.”¹ buyurmuştur. Ne büyük bir ideal, ne yüksek bir çıta...

Kutlu Doğum Haftasına Eleştiriler

Her Peygamberin ümmeti, kendi Peygamberinin doğum gününü bayram yapmıştır. Hz. Muhammed (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)in doğum günü de, Müslümanların bayramıdır. Peygamber Efendimiz nübüvvetten sonra, her yıl, bu geceye önem verirdi. Bu gecede Ashabı Kiram bir yere toplanıp, Peygamber Efendimizin doğum öncesi ve sonrası mucizelerini okurlar, anlatırlardı. Bunun için dünyanın her tarafındaki Müslümanlar, her sene, bu geceyi, mevlid kandili olarak kutlayarak, her yerde "Mevlid kaside-leri" okunarak Efendimizi hatırlamaktadır.

Diyanet İşleri Başkanlığı da, bu maksatla, Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)in doğumunu, Kameri Takvime göre Rebi'ül Evvel ayının 12. gecesinde camilerde mevlid, Cuma günü de hutbe okunarak

ve vaazlarda konu halkımıza anlatılarak Mevlid Kandili'nin kutlanmasının yanı sıra, Miladi doğum günü kabul edilen 20 Nisan'ı içine alan haftada, 1989 yılından beri Diyanet İşleri Başkanlığı ve Türkiye Diyanet Vakfı tarafından müştereken düzenlenen "Kutlu Doğum Haftası" adı altında değişik etkinlikler ile kutlanmaktadır.

Diyanet'in iyi niyetle de olsa yaptığı bu yeni, geçmişte örneği olmayan uygulama; bazı karışıklıkları, yanlışlıklara hatta Müslümanlara bir takım eleştirilerin yöneltilmesine sebep olmaktadır. Şöyle ki:

1- "Kutlu Doğum Haftası" ile ilgili, yazılarında bazı İslâm karşıtı yazarlar, "Peygamber Efendimiz'in bir sene içinde iki doğum kutlamasının yapılması akla uygun değildir. Kutlama yapılacaksa hicri yıla göre mi yoksa miladi yıla göre mi kutlayacaklar önce buna karar versinler. Dünyanın hiçbir yerinde, aynı şahıs için iki doğum günü kutlama yapılmaz!" türü ifadelerle yer verdiler.

Ayrıca, pek çok sade Müslümanın da kafası karışmış durumdadır. "Biz kendimizi bildiğimizden beri, Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)in do-

ğum gününü, Mevlid Kandili'nde kutlarız. Kutlu Doğum Haftası da nereden çıktı. Eski köye yeni adet mi getiriliyor" diyorlar. Çünkü dini günler ve gecelerin sadece hicri yıla göre yapıldığını biliyorlar.

2- Buna rağmen eğer, Kutlu Doğum Haftası milâdi yıla göre yapılacaksa, bu kutlamaların Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)i anmanın şanına, ve sünnetine uygun bir şekilde olması gerekmektedir. Peygamber Efendimiz'i övmek ibadet olduğuna göre, kutlamaların ibadet sınırları içinde olması gerekir. Diyanet İşleri başkanlığının kutlama programının 9. maddesinde, "Başkanlığımız Türk Tasavvuf Musikisi Korosu hafta içinde konserler verecektir" denilmektedir. Yine, programda; tiyatro gösterileri sergileneceği, Nasreddin Hoca'dan fıkralar anlatılacağı bildirilmektedir. 14 maddelik etkinlik sıralamasında "ibadet" kapsamında değerlendirilebileceğimiz etkinlik sayısı çok azdır. İl müftülükleri bunu daha da renklendirmişler; bir ilimizde davullu zurnalı yağlı güreşler, mehter ve folklor gösterileri de eklenmiş programa. Şimdi bu etkinlikleri ibadet kapsamında mı, eğlence

kapsamında mı değerlendireceğiz?

3- Dikkati çeken başka bir husus da; gerçek doğum günü olan Mevlid Kandili kutlamaları; kandil gecesini mevlid okutmak, Cuma hutbelerinde ve vazalarda bahsetmekle sınırlı iken; Kutlu Doğum'un, bir hafta süre ile Mevlid Kandili programı ile mukayese edilemeyecek zenginlikte kutlanmasıdır. Bu uygulama ister istemez insanın aklına şu endişeyi getiriyor: Ya zamanla gerçek doğum günü olan Mevlid Kandili unutulur, bunun yerini Kutlu Doğum Haftası alırsa ne olacak?

4- Bu konuda şöyle bir orta yol bulunabilir: Ya bu Kutlu Doğum Haftası, hicri yıla göre olan doğum gününü yani mevlid kandilini içine alacak şekilde yapılır, ya da Miladi doğum gününe denk gelmeyecek bir haftada, doğum günü değil de "Anma Haftası" şeklinde düzenlenir. Bu da, konserli, eğlenceli değil, Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in şanına yakışır bir anma programı ile yapılmalıdır.

Maksat, Peygamber Efendimiz'i, onun büyüklüğünü, yüceliğini, son peygamber olduğunu hatırlatmak ise zorlama bir "Kutlu Doğum Haftasına" lüzum yoktur. Yılın herhangi bir haftasında bu pekâlâ yapılabilir. Böylece kimsenin kafası da karışmamış olur. Hem de yapılan iş dine uygun olur!

Kutlu Doğum Böyle Kutlanmaz

İstanbul'un ilçelerinden birinde "Kutlu Doğum Haftası" münasebetiyle etkinlikler yapılmış ve İslâm dinine ve Şeriatına aykırı işler sergilenmiştir. Birkaç örnek veriyorum:

Mevlevî semazenlerle birlikte sahneye hanımlardan kurulu bir Semah ekibi çıkartılmış ve her iki grup birlikte döndürülmüştür.

Böyle bir şeye din izin vermez. İslâm dini ve Şeriatı, kadınlara gösterdiği büyük hürmet dolayısıyla birtakım sınırlandırmalar koymuştur.

Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in doğumunu kutlamak için sahnelere hanımların çıkartılmasını dinimiz kesinlikle kabul etmez ve böyle bir şeyi saygısızlık ve sınırları çiğnemek olarak görür.

Filân televole ilâhiyat profesörü buna fetva vermiş... Böyle bir fetva makbul ve muteber olmaz.

Mevlevilikteki semalar, tekke ve zaviyelerde yapılabilir.

Sadece usulüne, erkânına, şartlarına, adabına uyularak yapılabilir.

İstanbul'un bir ilçesinde yapılan Kutlu Doğum etkinliklerinde Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in ismi anılırken ne "Hazret-i" denilmiştir, ne de bir kere bile olsun Salât-u selâm getirilmiştir. Bu da büyük bir saygısızlıktır.

Yine bu etkinliklerinde bazı kız öğrenciler, Yüce İslâm dininin kabul etmediği bir kıyafetle sahneye çıkartılmıştır. Başları açık, etekleri kısa, tuvalete benzeyen beyaz elbiseler içinde.

Bırakın İslâm'ı, geleneksel Yahudilik bile kadın erkek birlikte böyle karışık dinî merasimler yapılmasına izin vermez.

Böyle şeyler, daha ziyade protestan kiliselerinin etkinlikleri meyandır.

Birtakım din görevlilerine, ilahiyatçılara, İslâmcılara, diyalogculara hitap ediyorum:

İslâm'a, Kur'ân-ı Kerim'e, Şeriat'a, Sünnet'e aykırı etkinliklerle dine hizmet edilmez. Bu gibi ölçsüz, saygısız, sınır aşıcı etkinlikler sonunda tokatlar gelebilir. Tokat ne demektir, bilir misiniz?

Sevgili Peygamber Efendimiz anılacaksa, O'nun doğum yıldönümü kutlanacaksa; bunun mutlaka mevrîd-i nassa, şer'î ölçülere ve hükümlere, Sünnet'e, İslâm dininin temel kurallarına uygun olması gerekir.

Bu gibi etkinlikler öncelikle camilerde yapılmalıdır. Başka mekânlarda yapılacaksa, İslâm dinine ve şeriatine uygun olarak yapılmalıdır.

Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in doğum günü kutlanıyor ve Resûl-i Kibriya, Fahr-i Kâinat aleyhi ekmelüttahiyat Efendimizin isminin başına Hazret-i getirilmiyor ve ona bütün toplantı esnasında bir kere bile salat ü selam okunmuyor... Böyle bir şey İslâm terbiyesine, Türkiye terbiyesine yakışır mı?

Kutlu Doğum kutlamalarına evet... Bu kutlamalardaki dine aykırı şeylere hayır...

Tekrar ediyorum: İlahî Tokat yersiniz ve perişan olursunuz...

- DİPNOTLAR -

1 - Buhari, İman:6, Müslim, İman:71-72, Tirmizi, Kıyamet 59; Nesai İman, 19.33. İbn-i Mace, Mukaddime 9

Şianın Kurucu Mitleri..

Zulüm etmek herhalde en fazla mazlumlara yakışmaz. Lakin onlarca, yüzlerce Yahudi ilim adamı da İsrail'in, Nazilerin yöntemlerini benimsediğini, kullandığını ve kurbanın celladının yerine geçtiğini doğrulamaktadır. Burada Holokost, İsrail'in elini serbest kılan bir zulüm aracı ve mekanizmasına dönüşmüştür.

Mustafa ÖZCAN
bilgi@arifandergisi.com

Roger Garaudy'nin enfes bir kitabı var. "İsrail'in kurucu mitleri" Bu kitap Türkçe'ye çifte kavrulmuş bir biçimde çevrildi. Bunlardan birisini Cemal Aldın yaptı. İkincisini de Konya'dan bir öğretim görevlisi veya üyesi yapmıştı. Kitabın muhtevası, İsrail'in mitler ve efsaneler üzerinde kurulduğunu verili olarak ispatlamasıdır. Bu efsanelerin en modern ve yenilerinden birisi Holokost (Nazilerin yahudilere yaptığı soykırım) dir. Bizim Müslümanlar olarak Holokostu inkar veya ispat gibi bir yükümlülüğümüz, görevimiz elbette yok. Lakin burada önemli olan adalettir ve çifte standart uygulanmamasıdır. Yani kurtarıcı postunda, kılığında sık sık yapıldığı gibi iğfalde bulunmamasıdır. Daha

doğrudan söyleyecek olursak, Nazilerin yaptığını Filistin'de icra etmemektir.

Zulüm etmek herhalde en fazla mazlumlara yakışmaz. Lakin onlarca, yüzlerce Yahudi ilim adamı da İsrail'in, Nazilerin yöntemlerini benimsediğini, kullandığını ve kurbanın celladının yerine geçtiğini doğrulamaktadır. Burada Holokost, İsrail'in elini serbest kılan bir zulüm aracı ve mekanizmasına dönüşmüştür. İşte bu kötüdür. Şiilerde de yüzyıllardır bir tazallüm edebiyatı vardır. Onlar da merkezin dışında kalmalarını ve iktidar olamamalarını bir hak gaspı olarak görürler. Bu Emevilerle sınırlı bir durum değildir. Elbette hilâfetten saltanata geçilmesini kimse tasvip etmemektedir. Lakin Şiilerin teorisine şûra esasına göre hilâfetin ihyâsı değil, aksine saltanatı başka bir saltanat tarzı olan imâmetle değiştirmektir. Yani saltanatı saltanatla değiştirmektir. Bunu

meşrûlaştırmak için de Gadir-i Hum'da vasiyet yapıldığına inanmaktadırlar.

Sahâbiler de bunu yerine getirmediği için nazarlarında hain olmuş olmaktadır. Hazreti Ali (Radiyallâhü Anh) ise yine onlara göre vasiyetin gereğini istemediği ya da açıktan hak talebinde bulunmadığı halde suçlanmamaktadır. İmâmet mademki onlara göre nübüvvetten bir cüzdür, bunu yapmadığı için Hazreti Ali (Radiyallâhü Anh) kusurlu olması gerekirdi. Sünnî kelâmıda peygamberlerin mûcize göstermesi ihtiyârî değil, zorunludur. Zira onlar bu görevi kendi kemâlâtı adlarına değil, Allah'ın buyrukları çerçevesinde yapmaktadırlar. Kemâlât değil bir misyon söz konusudur. Şia'ya göre velâyet nübüvvetten bir parça olduğunu göre, en azından Hazreti Ali (Radiyallâhü Anh)'in hakkını istemesi gerekmez miydi? Ve bugüne kadar kurulmuş hiçbir Şii devletinde imâmet gerçekleşmemiştir. Dolayısıyla imâmet, Şia'nın efsanelerinden birisidir. Sünnîlerin imâmeti gasp ettiklerini söylerler ama ne Safeviler ne Fatimîler ne de öncekiler ve sonrakiler kurdukları devletlerde imâmeti gerçekleştirebilmiş değiller. Sünnî rejimlere imâmet adına karşı çıkarlar ama kendileri devlet kurunca bu nedense gerçekleşmez! Aksine mutlakiyetçi bir saltanat kurmuşlar ve bu uğurda Safevilerin yaptığı gibi oluk oluk kan akıtmışlardır. Acaba onların saltanat devrelerinde İmam Mehdi neden zuhur etmemiştir? Hatta Fatimî devletinin kurucusu Ubeydullah Mehdi gibiler veya bugüne kadar huruç eden Şii hareketlerin başındakilerin ya bir

kısmı ya da tamamı mehdiliğini ilan etmiştir. Bu durumda kaçınıcı Mehdi zuhur edecek veya son Mehdi acaba kaçınıcı Mehdi olacaktır?

Bugünkü İran yönetimi ve devrimi de efsane üzerine kurulmuş bir devrimdir. Garaudy'nin tabirini kullanacak olursak bu efsanelerden ilki imamet efsanesidir. İmamın kozmik güçlere haiz olduğu ileri sürülse de, bugüne kadar Şia tasnifine göre yaşayan imamlar siyasi bir imâmete nail olamamışlardır. Hazreti Ali (Radiyallâhü Anh)'in 4 yıllık imâmeti hariç. Hazreti Hasan (Radiyallâhü Anh)'in 6 aylık hilafetini biz saymamıza rağmen, İsnâ Aşeri (on iki imamcı) anlayış bunu reddetmekte ve imâmeti sadece Hazreti Hüseyin (Radiyallâhü Anh)'in soyuna hasır ve irca etmektedir. Bediüzzaman, âhirzamandaki Sünnî ihyâyı ve dirilişi Hazreti Hüseyin (Radiyallâhü Anh)'in devamına değil Hazreti Hasan (Radiyallâhü Anh)'in devamına bağlamaktadır. Bu çok dakik bir ayırmadır. Zira Sünnî anlayış hilafetin Hazreti Hasan (Radiyallâhü Anh)'la bittiğini öngörür. Yeniden istinafi da yine Hazreti Hasan (Radiyallâhü Anh) üzerinden olacaktır. Şiiler ise aksine Hazreti Hüseyin (Radiyallâhü Anh) ile

imâmetin devam ettiğine inanır. Dolayısıyla Şii anlayış, efsaneler üzerine kurulmuştur.

Bu efsanelerden ikisi kayıptır, bu kayıplardan birisi Mushaf-ı Fatıma'dır. Mushaf-ı Fatıma ile ilgili ilk ciddi yazıyı veya konuşmayı Ömer Abdurrahman'ın kaleminden veya dilinden okumuştum. Orada İran devrimine karşı tutumunu açıklarken, Hazreti Fatıma Mushafından bahsetmesi ilgimi çekmişti. Kimi Şiilerin reddettiği, kimilerinin de tevil ettiği Mushaf-ı Fatıma, Şii kaynaklarında geçen bir efsanedir. Bugüne kadar kayıp Mehdi ile karşılaşan olmadığı gibi (Şii edebiyatında bu karşılaşma olsa da ispatı yoktur) kayıp Fatıma Mushafı'yla da karşılaşan çıkmamıştır. Zira ortada yazılı bir metin yoktur. Lafi çok kendi yoktur. Dillerde zikri vardır. Elaph adlı internet sitesinde Fatıma Mushafıyla alakalı olarak ilginç bir yazıya rastladım. Abdullah Bedr İskender Maliki adlı yazar, ortalıkta böyle bir kitaba rastlanmasa bile böyle bir mushafı inkar ve red etmiyor. (<http://www.elaph.com/Web/AsdaElaph/2009/3/4/14628.htm>). Sadece tevil ediyor. Buna göre, Hazreti Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in irtihalinden sonra, teselli babından Hazreti Fatıma'ya inen Cebrail vahiy getiriyor. Bu vahiy 30 ile 75 gün devam ediyor ve bu vahyin vahiy katipliğini ise, Hazreti Ali (*Kerramallâhu vechehu*) yapıyor. Bu vahyin sonunda Kur'an'ın üç katı büyüklüğünde bir Mushaf teşekkül ediyor. Lakin Hazreti Fatıma Mushafı'nda Hazreti Peygamber'e nüzül eden Kur'an arasında hiç çelişki bulunmuyor.

Birbirini nakzetmiyor aksine tamamlıyor. Hazreti Fatıma Mushafı buna göre inşâî değil ihbârî bir mushaf.. Yani daha ziyade gelecekte haber veriyor. Haramlar, helâller ve fikhî konulara temas etmiyor.

Hazreti Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in irtihalinden sona vahiy kesildiğinden dolayı Cebrail yeryüzüne bir daha bu vesile ile inmemiştir. Lakin Niyazi Mısırî gibi kimi heterodoks sufiler ile Mushaf-ı Fatıma'dan bahseden Bihar el Envar sahibi Meclisi gibiler vahyin Hazreti Fatıma ile devam ettiğini öngörmektedirler. Abdullah Bedir İskender Maliki Hazreti Fatıma Mushafının Kur'an olmadığını gelecekte haber veren vahiy mahsülü bir kitap olduğunu ileri sürüyor. Kimileri buna ahbar ve rivâyât

diyorsa da, aslında vahye müstenit olduğundan dolayı elbette ki bu İbni İshak'ın megazisi kıymetinde bir kitap değildir. Maliki bunu bir nevi hadis-i kudsi ile izah etmekte ve karşılaştırmakta ise de tekellüften hali değildir. Normal bir rivâyete ise, o zaman bu niye bu kadar gizli tutuluyor ve ifşa edilmiyor? İkincisi Mushaf-ı Fatıma akla Mushaf-ı Hafsa'yı getirmektedir. Dolayısıyla teville de olsa bu meselenin bir efsaneden ibaret olduğu anlaşılıyor.

Ahmet Katip gibi birçok modern Şii müellife göre Hazreti Mehdi'nin Şii anlayıştaki hali ve zuhuru da Şia'nın kurucu efsanelerini tamamlayan hususlardan birisidir. Şii fırkaları 7'inci imam noktasında nasıl ihtilafa düşmüşlerse, 12'inci imam noktasında da özellikle modern asırda şüphe irad eden, bunu efsane olarak değerlendiren taasuptan arınmış Şii müellifler vardır. Allah sayılarını artırsın. Lakin Ortodoks Şii çevreler bunlara iltifat etmemekte ve aleyhlerinde reddiyeler yazmaktadırlar. Hazreti Fatıma Mushafı ortalıkta olmayan ve avam tabakasından birçok Şii'nin bile duymadığı bir efsaneden ibarettir. Mehdi'nin de 12'inci imam olarak bin kusur yıl yaşaması işi, hakikat bağlamından çıkarıp efsane bağlamına sokmaktadır. Bu yüzden Arap şairlerden birisi şöyle söylemiştir:

**Ma an lissirdabi en yelidellezi kellemtumuhu
bicehlikum ma ene?**

**Fe ala ükülükum el afa feinnekum sellestüm
el anka ve'l giylane**

Cehaletinizle sirdabın ve girdabın doğurduğuna ve konuştuğuna inandığınız o ben değilim?

Allah akıl sağlığı versin zira siz Anka ve Gülyabani ile (Mehdi'yi) üçlediniz!

Şairin ima ettiği gibi, bu da olsa olsa efsane teslisi olsa gerek!

Sünnîlikteki Mehdi inancına gelince; bu doğmuş ve bin yıldan beri gaybûbet halinde değildir. Yani kayıp Mushaf gibi kayıp bir imam değildir. Normal olarak doğacak ve normal bir süre yaşadıkten sonra irtihal edecektir. Misyonu da, ahirzaman da zulüm ve zulümâtı dağıtacak ve adaleti tesis edecek ve İslâm ittihadını temin edecek olmasıdır. Allâh-u a'lem...

KUR'AN-I KERİM BASIMI İLE ALAKALI SULTAN II. ABDÜLHAMİD'E SUNULMUŞ BİR RAPOR

Ahmet BOZDOĞANLI
bilgi@arifandergisi.com

Matbuat-ı Dâhiliyye Müdürü Kemal Bey 12 Şubat 1907'de Sultan II. Abdülhamid Han merhûma Kur'an-ı Kerim basımı ile alâkalı bir rapor sunmuştu. Başbakanlık Osmanlı Arşivi'nde Y.PRK. DH. 13/95'de yer alan bu ilginç raporda; ecdadımızın Kur'an-ı Kerim'e olan sadakatının ne derece sağlam ve hürmetlerinin ne derece samimi olduğunu bir kez daha yakından görme imkânı buluyoruz:

Mushaf-ı Şeriflerin münhasıran Matbaa-i Osmaniye'de basılması hakkında evvel ve âhir şeref-sudûr buyrulan Hz. Halifenin irâde-i seniyyesine aykırı olarak, Fâtihi civârında İsmâil Efendi Matbaasında Kelâm-ı Kadîm basılmasına gizlice devâm edilmekte olduğu, yakınlarında İsmâil Efendi Matbaası sâhibinin vefâtı ile ortaya çıkmıştır. Bunun üzerine bu matbaa'da bulunan Kelâm-ı Kadîm taş kalıplarının kaldırılması Matbaa-i Osmâniye sâhibi imtiyâzı tarafından bir dilekçe ile talep edilmiştir. Durum Mushaf-ı Şerifleri Teftiş ve Muayene Heyetine havale edilmiştir. Hakikatte Kelâm-ı Kadîm basımı

yalnız Matbaa-i Osmâniye'ye ait bulunmaktadır. Bu sebeple başka matbaalarda Mushaf-ı Şeriflerin basımına kesinlikle müsaade verilemeyeceği için; söz konusu matbaada bulunan Kelâm-ı Kadîm taş ve kalıplarının hemen sildirilmesi için Maarif Nezareti 4 Şubat 1907 tarih ve 682 numaralı bir yazı ile Zabtiyye Nezaretini hemen duruma müdahale etmeye çağırılmıştı.

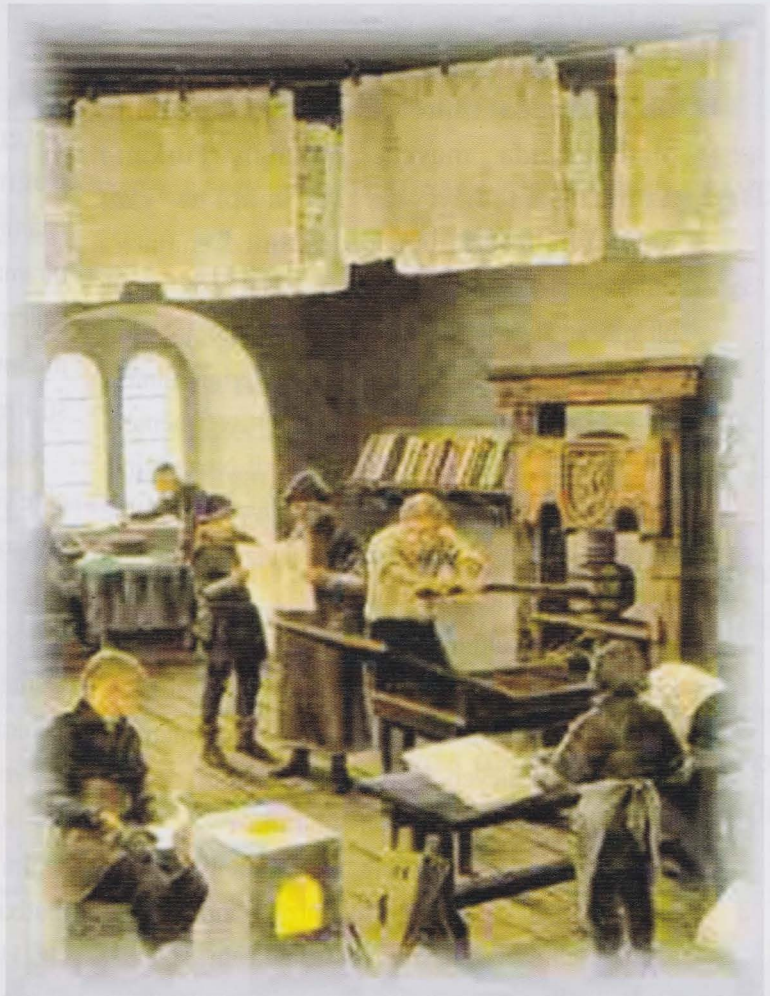
Ancak yapılan tedkikatta Mushaf-ı Şeriflerin sadece Matbaa-i Osmaniye de basılması hakkında var olduğu bildirilen Hz. Halifemizin irade-i seniyyesinin kayıt ve bilgisine rastlanamamıştır. Bu hususta eğer bir irade varsa; hikmet-i celîlesi "**Kur'ân-ı Azîmü'ş-Şanın Dersâdet'te mevcut cahil ve gayr-ı Müslim matbaacıları tarafından hatalı surette basılmasına ve bir de kelâmullâhın basımı sırasında, hakk-ı âli ve kudsiyesine mugayir tazim ve hürmet-i ahval meydana gelmemesi**" içindir. Kaldı ki, Kur'ân-ı Kerimi basan yalnız müteveffa İsmail Efendinin Matbaası olmayıp; Servet-i Fünûn Matbaası ile Bahriye Matbaası da öteden beri Mushaf-ı Şerifler ve Mübarek Kuran-ı Kerim cüzleri basmakta ve bunları dağıtmaktadırlar. Benim bildiğim kadarı ile şimdiye

kadar bunlar hakkında takip ve tatbik olunagelen muamele ise; adı geçen Matbaalarda Furkan-ı Azim dizgi ve basımı hizmet-i mübârekesinde bulunanların; hem Müslüman ve hem de iyi hâl sahibi insanlardan olmalarına ve bir de Hazret-i Kuran'ın şân-ı âliyesine uymayan hürmetsizlikte bulunmamalarına gayet dikkat ve itina eylemektir. Bunun için de her gün basılanları teftiş ve muayene ile mükellef bulunan müfettişlere daima tembihatta bulunulmakta idi. Kaldı ki Matbaa-i Osmaniye sâhib-i imtiyazı; adı geçen İsmail Efendi Matbaasında mevcut olan Furkan-ı Mübîn taş ve kalıplarının kaldırılmasını istediği halde; Maarif Nezareti Mushaf-ı Şerifleri Teftiş ve Muayene Heyeti bu talep ve dilekçeye karşı İsmail Efendi Matbaasında mevcut olup, Kur'ân-ı Kerimi hâvi bulunan taşların hemen sildirilmesi kararını vermişlerdir. Bu kararın tatbiki; **“Mushaf-ı Şeriflerin ve Mübarek Kuran-ı Kerim cüzlerinin Osmanlı vilâyetlerinin en küçük köylerindeki mektepler ile köy ahalisine varınca kadar neşr ve tamimi”** maksadıyla her sene Hazine-i Hâssasından binlerce Mushaf-ı Şerîf ve Mübârek Kuran-ı Kerim cüzünü hediye olarak dağıttıran Hz. Halifemizin bu mübarek emellerine uygun değildir. Masrafları Hz. Halifemizin ceyb-i hümayun-ı şahanelerinden verilerek tedarik olunan binlerce Mushaf-ı şerife ve Mübarek Kuran-ı Kerim cüzü; her ay yalnız Osmanlı Ülkesinde miktarı yüz binleri aşan İslâm mekteplerindeki talebelere değil; ahalisi arasında Müslümanların olduğu diğer beldelerdeki din kardeşlerimize de gönderilmektedir. Dahası **“diyanet-i celi-le ve akâid-i münciyye-i İslâmiyye”** nin hakkıyla ve tam olarak öğretilmesi konusunda Hz. Halifemizin ne derece hassas olduğu da aşikârdır. Bunun için ibtidâiyye mekteplerin (ilkokul'un) birinci senesinden başlayarak, mekâtib-i âliyyeden (yüksek okuldan) mezun oluncaya kadar talebeye **“ahkâm-ı asliye ve feriyeye-i din-i İslâm'ın kemal-i dikkat ve ihtimam ile**

tedrisine gayet itina kılınması” hakkında birçok iradesi sadır olmuştur.

Çünkü Hz. Halifemizin Emirü'l-Müminin olarak en büyük arzu ve emellerinden biri de **“Kur'an-ı Kerim'in her mümin-i muvahhidin ebedî-i tebcil ve taziminde birer nüshasının bulunması derecesinde teksir ve tamimi”** hususudur. Bu sebeple söz konusu taş ve kalıpları sildirmek muamelesinden ise, sahipleri ehl-i İslâm olan diğer matbaalarda mevcut Kur'ân-ı Azîmü'ş-şân taş ve kalıplarının bedellerini, Matbaa-i Osmâniye sâhibi vererek kemâl-i tazîm ve hürmet ile kendi matbaasına nakl ve orada kullanmasının dahâ muvâfik olacağını düşünüyorum.

Ayrıca bu matbaalarda basılan cüz ve Mushaf-ı Şeriflerin de Matbaa-i Osmâniyece olduğu gibi, Meşihatta teşekkül eden **“Meclis-i Teftiş-i Mesâhif-i Şerife”**ye götürülerek; orada mütalaa ve tedkik edilmeli ve her türlü sehvden ve hareke hatasından sâlim oldukları kesinlikle anlaşıldıktan sonra dağıtılmakta olduğundan, bu nakilde hiçbir mesele de

olmayacaktır. Gerek merhûm İsmâil Efendi Matbaasında ve gerek Servet-i Fünûn Gazetesinin Sâhibi Ahmed İhsân Bey Matbaasıyla diğer bazı Matbaa-i İslâmiyye'de basılmakta olan Mushaf-ı Şerifler ve Mübarek Kuran-ı Kerim cüzleri **“erbâb-ı zühd ve takvâdan bulunan ve dâimâ abdestli olan Hâfizu'l-Kur'an zevâtın marifetiyle ve layıkıyla tazîm ve hürmet gösterilerek”** baskıya hazırlanmaktadır. Daha sonra Mushaf-ı Şerifler ve Mübarek Kuran-ı Kerim cüzlerinin provalarının basılmadan önce Meşihat-i İslâmiyye'de müteşekkil **“Meclis-i Tedkîk-i Mesâhif-i Şerife”**ye götürülerek; bunlar oradaki heyet-i muhtereme tarafından kemâl-i dikkat ile kırâat ve tedkîk edilmekte ve asıllarıyla tatbîk ve her harekesine varıncaya kadar kemâliyle tashîh edilmektedir. Herhangi bir şeyin gözden kaçmaması için bu muamele birkaç defa tekrar ile bariz prova- lar mündericatında her türlü hata ve noksandan arî olduğu, müdakkik ve musahhif efendilerin el yazısı, imzaları ve meclisin mührü ile tasdik edildikten sonra gayet dikkat ile basılmaktadır. Bu durum Hz. Halife- nin İslâmî hassasiyetine de uygundur.

Bu sebeple Maarif Nezaretinin verdiği **“Fatih civarında müteveffa İsmail Efendinin Matbaası'nda mevcut bulunan Furkan-ı Azîmü's-Şanı hâvi taş ve kalıpları yani Kelâmullâhı seri bir şekilde siliniz”** emrini icrada, gerek diyâneten gerek siyaseten çok büyük bir mazarrat olduğu kanaatindeyim. Yapmak istediğim maâzallâh-i Teâlâ Kur'ân-ı Kerimi silmek, hata-yı azîminin vuku'una meydan vermemekten ibarettir. Zira daha önce Maarif Nezaretinin Matbuat-ı Dâhiliye idaresiyle, Zabtiye Nezaretine verdiği “Kur'ân-ı Kerimi hemen siliniz” emrini icra etmek; öncelikle Hz. Allah'ın, Hz. Peygamberin ve Halife-i Râsûlü Kibriya'nın gazabından korkup; kalbinde Kelâm-ı Rabbânîye tâzim ve hürmet ve Diyanet-i Mukaddese-i Ahmediyye'ye îmân ve muhabbet besleyen hiçbir Müslüman'ın cesaret edeceği bir hareket değildir sanırım.

İkinci olarak, ben Furkan-ı Mübini silmeğe cüreti- Allah korusun- Halifemiz indinde de en azim ve elim bir cinayettir itikadındayım. Hâlbuki Şevketlü Padişahımın bu âciz kullarını Matbûât

Müdüğü tayîn buyurmaları, böyle cinâyet-i azimeyi irtikâb için değil; din ve devletimize, Hâlife-i Habîb-i Rabb-i Rahîm Efendimize sadâkatle makbul hizmetler etmem arzûsuna istinat ettiğinden, aslâ ve kesinlikle şüphem yoktur.

Üçüncü olarak, belki de Matbaa-i Osmaniye'nin sâhib-i imtiyazını memnun etmek için Maarif Nezaretinden verilen şu emrin -ki hakikatinin bu merkezde bulunması galip ihtimaldir. Çünkü Maarif Nezaretinin söz konusu yazısında yazılı olduğu üzere, Matbaa-i Osmaniye'nin sâhib-i imtiyazı verdiği arzuhalde **“Matbaa-i mezkûrede mevcut olan Kur'ân-ı Kerime hâvi taş ve kalıpları daha sonra kullanılmaması için oradan kaldırmız”** diye istidada bulunduğu halde; Maarif Nezaretinin, teftiş ve muayene heyetinin raporu bile gelmeden hod be hod **“o matbaadaki Kelâm-ı Kadimi ihtiva eden taş ve kalıpların kaldırılmasıyla iktifa olunamaz. Bunlar hemen ve bütün bütün silinsin”** kararı hayret vericidir. Ancak bu kararın icrasından dinî açıdan doğması muhakkak olan **“mesuliyet-i mâneviyye ve vicdâniyyeden maada, mad-detten ve siyaseten dahi birçok mazarratlar doğması”** kesindir. Çünkü Fatih gibi, ahâlî-yi İslâmiyesi ve talebe-i ulûm-i diniyesi çok olan bir mahalde icra kılınmasına, Maarif Nezaretince sellemehu's-sellem emir verilen bu gayr-i lâyük muamelenin elbette duyulacağı ve halk arasında sû-i tesîr göstereceği açıktır.

Kaldı ki; Dâhiliye Nezaretine verilip, bir sureti ekte yüce katınıza arz ve takdim kılınan raporumda da yazılı olduğu üzere Kelâmullâhı; dinimiz, devletimiz ve Halifemizin menfaatine aykırı olarak sil-diretecek yerde, şayet Maarif Nezaretince Matbaa-i Osmaniye'den gayri, İslâm Matbaalarında Kelâm-ı Kadim ve Kuran-ı Kerim cüzleri basımına mahsus taş ve kalıpların bulunması istenmiyor ise, o halde bunların bedellerini Matbaa-i Osmaniye'nin sâhibi vererek; kemâl-i tazîm ve hürmet ile kendi matbaasına nakl ve orada kullanması daha ziyâde Hz. Halifemizin emir ve iradesine uygun bir tedbir olacaktır.

Bir Sahabi...

Hiz. Osman (Radiyallahü Anh)

Ahmet MEDENİ
bilgi@arifandergisi.com

Hiz. Osman (Radiyallahü Anh) yalnız Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in sağlığında değil, vefatından sonra da servetini Allah (Celle Celalühü) yolunda harcamaya devam etti. Yetimlerin, dertlilerin, öksüzlerin, kimsesizlerin adeta babası oldu, onlara karşı son derece şefkat ve merhametle davrandı. Medine'de bir aç, çıplak veya bir çaresiz görse ya da duysa, hemen onun çaresine bakar ve ihtiyaçlarını giderirdi.

Her Cuma mutlaka köle azad ederdi.

“Bir”e “yedi yüz” verene verdik.

Hiz. Ebû Bekir (Radiyallahü Anh) halifeliği zamanında Medine'de halk kıtlığa uğramıştı. O sıralarda da Hiz. Osman (Radiyallahü Anh)'in Şam'dan kervanı gelmişti. Bin develik bu kervan tamamen buğday ve yiyecek yüklüydü. Sahâbe-i Kirâm (Radiyallahü Anhüm) bunu duyunca sevinçle Hiz. Osman (Radiyallahü Anh)'in kapısını çalıp dediler ki:

- Ey Osman! Sana bin deve yükü buğday ve yiyecek geldiğini haber aldık. Malum Medine'de kıtlık var. Onları bize sat da, hem kendi ihtiyaçlarımızı giderelim hem de muhtaçlara dağıtıp Medine'yi bolluğa kavuşturalım.

Ve kervanla gelen malların tümünü satın almak için pazarlığa giriştiler. Fakat Hiz. Osman (Radiyallahü Anh) malları satmaya yanaşmadı. Ve dedi ki:

- Bu mallara sizden fazla ücret veren var. Bende malımı daha çok ücret takdir edene vereceğim.

Sahâbe-i Kirâm (Radiyallahü Anhüm), Hiz. Osman (Radiyallahü Anh)'in bu tavrından dolayı çok müteessir oldular ve hep birlikte Hiz. Ebû Bekir (Radiyallahü Anh)'in yanına geldiler. Dediler ki:

- Ey Müminlerin Emiri! Hiz. Osman'ın Şam'dan malı geldi, bizler bir ölçek buğdaya şu kadar fiat

teklif ettik, fakat o bize satmadı. “Sizden fazla ücret veren var ona satacağım” dedi. Kıtlık zamanında böyle yapması uygun olur mu?

Hiz. Ebû Bekir (Radiyallahü Anh) buyurdu ki:

- Siz O'nun hakkında kötü düşünmeyin. O, Resûlullah'ın dâmâdı olmakla şeref kazanmıştır ve Cennette de Onun arkadaşıdır. Herhalde bir yanlış anlama olmuştur. Hadi hep birlikte yanına gidelim de meselenin aslını kendisinden öğreneyim.

Hep birlikte Osman (Radiyallahü Anh)'in yanına gittiler. Hiz. Ebu Bekir sordu:

- Ey Osman! Ashâb-ı Kirâm malını onlara satmayışın sebebiyle çok müteessir olmuşlar, bu duruma ne diyorsun?

Hiz. Osman (Radiyallahü Anh) buyurdu ki:

- Ey Resûlullah'ın halifesi! Doğrudur, onlar benim malıma “bir”e “yedi” verdiler. Ben malımı daha fazla verene sattım. Hiz. Allah (Celle Celalühü) “bir”e “yedi yüz” veriyor. Ben de malımı O'na sattım!

Ve gelen kervanda bulunan tüm mallarını, Allah rızası için Medine'nin fakirlerine infak etti. Ayrıca mal yüklü develerin hepsini kurban edip muhtaçlara, garip-gurebâya dağıttı, ziyafetler verip Medine'yi bolluğa kavuşturdu.

Hiz. Ebû Bekir (Radiyallahü Anh), Osman (Radiyallahü Anh)'in bu cömert hareketinden dolayı çok memnun oldu. Onu taltif ve takdir edip alnından öptü. Ve o gece rüyasında Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'i gördü. Güzel elbiseler giymiş, mübarek başına sarık sarmış, elinde bir demet çiçekle tebesüm ederek buyurdular ki:

- Hiz. Osman'ın ziyaretinden geliyorum. Kendisi çok esaslı bir sadaka dağıttı.

Hiz. Osman (Radiyallahü Anh) Bedir Savaşı hariç, müşriklerle ve İslâm düşmanlarıyla yapılan bütün savaşlara katılmıştı. Fakat Bedir Savaşı esnasında hanımı Rukiyye (Radiyallahü Anhâ) ağır hasta olduğu için, Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in izniyle Bedir savaşından geri kalmıştı. İslâm or-

dusu Bedir'de bulunduğu esnada hanımı Rukiyye (Radiyallâhu Anhâ) vefat etmiş, müslümanların zaferinin müjdesi Medine'ye ulaştığı gün toprağa verilmişti. Fiiilî olarak Bedir'de bulunmamış olmakla birlikte Resulullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) Onu Bedir'e katılanlardan saymış ve ganimetten ona da pay ayırmıştı.

Hz. Osman (Radiyallâhu Anh), Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in vahiy kâtiplerinden idi. Güzel yazar, güzel konuşurdu. Hitâbeti kuvvetli idi. Kur'ân-ı Kerîm'i çok okurdu, ibâdetine de çok düşkündü. Gündüzleri oruç tutar, geceleri namaz kılar-
dı. Bir rekâtta Kur'an'ı hatmeder, ikinci rekâtta da 1000 tane İhlâs-ı Şerîf okurdu.

Hz. Ebû Bekir (Radiyallâhu Anh) halife seçilince Osman (Radiyallâhu Anh) ona biat etti. Ebû Bekir (Radiyallâhu Anh) halifeliği boyunca ümmetin işlerini idarede onunla istişarede bulundu. Ebû Bekir (Radiyallâhu Anh)'in vefatından hemen önce yazdırdığı, Hz. Ömer (Radiyallâhu Anh)'in halife atanmasına dair belgeyi Osman (Radiyallâhu Anh) kaleme almıştır. Hz. Ebû Bekir (Radiyallâhu Anh), Osman (Radiyallâhu Anh)'in yazdıklarını ona tekrar okuttuktan sonra bu belgeyi mühürletmişti.

Halife Ömer (Radiyallâhu Anh) mihrapta hançerlenip yaralanınca, hilâfete geçecek kimsenin tayin edilmesi için altı kişiden oluşan bir şûra oluşturmuştu. Bu şûrada Hz. Osman, Hz. Ali, Sa'd b. Ebi Vakkas, Abdurrahman b. Avf, Zubeyr b. Avvam ve Talha b. Ubeydullah (Radiyallâhu Anhüm) vardı. Yapılan görüşmeler neticesinde şûra üyelerinden dördü feragat edince, görüşmeler Hz. Osman ve Hz. Ali (Radiyallâhu Anhümâ) üzerinde devam etti. Şûra başkanı Abdurrahman b. Avf, geniş bir kamuoyu yoklaması yaptıktan sonra müslümanların bu iki kişiden birisinin halife seçilmesi üzerinde mutabık olduklarını gördü. Ve neticede Hz. Osman (Radiyallâhu Anh) halife seçildi. Önce şûra başkanı Abdurrahman b. Avf (Radiyallâhu Anh), ikinci olarak da Hz. Ali (Radiyallâhu Anh) biat ettiler. Peşinden de bütün müslümanlar Osman (Radiyallâhu Anh)a biat ettiler.

İslâm'ın üçüncü halifesi olan Hz. Osman (Radiyallâhu Anh) on iki sene hilâfet makâmında kaldı. Çok cesur idi, hiçbir felâket karşısında sarsılmadı. Bunun için halifeliği çok başarılı geçti. Devlet idaresini devraldığı zaman İslâm fetihleri hızlı bir şekilde devam

ediyordu. Hz. Ömer (Radiyallâhu Anh) devrinde Suriye, Filistin, Mısır ve İran İslâm topraklarına katılmıştı. Hz. Ömer (Radiyallâhu Anh)'in güçlü idaresi, fethedilen bölgelerde otorite ve düzenin sağlam bir şekilde yerleşmesini sağlamıştı. Hz. Osman (Radiyallâhu Anh) İslâm tebliğinin girmiş olduğu yayılma sürecini aynı hızla devam ettirmeye çalıştı. Herkese lâıyk olduğu vazîfeyi verdi. Onun tayîn ettiği vâililer ve komutanlar en seçme kimselerdi. Birçok fetihler gerçekleşti. İslâm memleketleri batıda İspanya'ya, doğuda Kâbil ve Belh'e kadar genişledi. Bilhassa halîfeliğinin ilk yılları İslâm târihinin altın yılları olmuş ve birçok yerler fethedilmiştir. Onun zamanında İslâm dünyası çok genişledi. Bütün Arabistan, Afrika'nın büyük bir kısmı, Irak, Hindistan, Buhara, Türkistan, gibi devletler İslâm'ın idâresi altına girdi. İslâm sancağı İstanbul surları önüne kadar götürüldü.

Fethedilen yerlerdeki bölge halkı da seve seve Müslüman oluyorlardı. Böylece Müslümanların sayısı milyonları buldu. Tabi İslam coğrafyasının genişlemesi, Müslümanların sayıca çoğalması, her milletten ve ırktan insanın bulunması gibi bir takım sebeplerden dolayı yer yer karışıklıklar da zuhur etmeye başladı. Fitne yapmak için fırsat kollayan ve bunun zeminini arayan münâfiklar, fitne ve fesat tohumlarını ekmeye başladılar.

Bir gün Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) ileride meydana gelecek fitneleri Ashâbına anlatıyordu. O sırada kendini örtmüş bir kişi oradan geçiyordu. Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki:

- O fitne günü bu şahıs hidâyet üzere olacaktır!

Ashâb-ı Kiram kalkıp Efendimizin işaret buyurduğu o zat kimdir diye baktılar. O şahıs Osman bin Affân (Radiyallâhu Anh) idi.

Hz. Âişe (Radiyallâhu Anhâ)dan rivâyet edilen hadîs-i şerifte buyurulmuştur ki:

- Yâ Osman! Allah-ü Teâlâ sana hilâfet denen bir gömlek giydirecek. Eğer münâfiklar onu soymak isterlerse, Bana kavuşuncaya kadar sakın onu çıkarma!

Bu hadîs-i şerîf sebebiyle, Hz. Osman (Radiyallâhu Anh) muhâsara edildiği zaman halîfelikten çekilmemiştir.

KADIN NASIL MUTLU EDİLİR? - II

Kadın için bir erkekle birlikteliğin, duygusal anlamının yanında önemli bir anlamı daha vardır ki, o da; "güven ihtiyacı"nın karşılanmasıdır. Sığınacak, korunacak, maddî manevî himaye göreceği bir varlığı yanı başında hissetmek.. Sevdiğinden emin olduğu kişinin sağladığı güven ortamında yaşamak!

Psikiyatrist Hamdi KALYONCU
www.hamdikalyoncu.com

4. Küçük şeylerle onu hatırladığınızı gösterin, büyük mutluluk yaşasın.

Çoğu kadının dünyası, eşinin çizdiği sınırlardan ibarettir.

Hayattan beklentileri kocası eliyle gerçekleşecektir. Bu sebeple unutulmadığını, sık sık hatırlandığını bilmek ister. Unutulduğunu düşünmek ne kadar mutsuz ederse, hatırlandığını görmek de o ölçüde mutluluk verici olur. Bu bir kır çiçeği sunmak bile olsa!

Yüzünüze bakıldığında; "içimden geldi!" diyebilmelisiniz.

Bu, kadınları tahmin edemeyeceğimiz kadar mutlu etmeye yetecektir.

Bunun için çoğu zaman büyük fedakarlıklara gerek yoktur. Olgun ve kişilikli bir

bayan için hediye anlamı önemlidir!

Bilmek gerekir ki, küçük şeyler mutluluk, büyük şeyler imkan ve belki rüşvet olarak algılanır.

5. Onunla, "biri ile çıkar gibi" çıkın ki, romantizm olsun

Erkekler, aile fertlerini bir yemeğe, gezip dolaşmaya, tatile götürmeyi genellikle bir görev anlayışı içinde yaparlar. Bazen bunu çok da istekli olmadan yaparlar.

İstekli olmayan birinin ise yaptığı işten zevk alması beklenemez.

İsteksizce yapılan bir işin tadı olmaz. Hatta yaparken tez sinirlenmeler, kırıcı söz ve davranışlar, karşılıklı sitemler görülür.

Halbuki gönüllü olarak, içten, şevkle, tadını çıkara çıkara yapılacak bir gezinti, baş başa bir yemek ya da bir tatil, mutluluğu iki taraf için de pekiştirici olur.

İş ve problem konuşmadan, çocukları almadan, üçüncü biri; akraba, arkadaş gibi kimseler de olmadan çıkmak gerek! Öyle çıkmalı ki; evliliğe hazırlık dönemlerinde çıkar gibi! Bundan mutluluk duymayacak kadın olmaz. Varsa, o sağlıklı değil demektir.

6. Kadınlar için duygusallık “cinsellik”ten önce gelir; duygusallığınızı gösterin ki, cinselliği haz verici olsun!

Özellikle cinsellik söz konusu olduğu zamanlarda duygusal davranmayı ihmal etmeyin. Çünkü cinsellik tuvalet ihtiyacı gibi değildir, duygusallık ister!

Karşı cinsle mutlu bir birliktelik için cinselliğin de önemi inkar edilemez, ama çoğu erkek bu konuda bencilce bir tavır takınır. Duygusal söz ve davranışlar göstermeden ve sadece kendini düşündüğü intibamı verecek tavırlar sergiler.

Halbuki kadınlar duygusal tavırlar görmek ve cinsellikte öncelik ister. İhmal edilmelerini hazmedemezler. Hele erkeğin işi bitince arkalarını dönüp yatmaları, onları fena halde sıkar.

Güzel sözlerle birlikte, kendilerine öncelik tanınması onların arzu ettikleridir.

Aksi halde, eşleri de olsa erkekle yatağa girmek onlar için tecavüzdən pek de farklı algılanmaz. Kullanıldıkları hissine kapılırlar. Ve neticede hınç, öfke, kızgınlık şeklinde tepkiler gösterirler.

Bunun hep böyle tekrarlaması halinde de, giderek soğur ve isteksiz davranmaya başlarlar. Erkek de, aslında kendisinin sebep olduğu bu problemin suçlusu olarak eşini görür.

Kadın, eşi için hazırlanmasını biliyor, erkek de ona hitap edebiliyorsa; evlilikte cinsellik sadece bir “görev” ya da “angarya” gibi algılanmanın ötesine geçer ve evliliğin lezzetini tazeleyen ve tamamlayan dinamiği oluşturur.

7. Sözüünüzü tutun ki, eşiniz sözde değil, özde “erkek” birlikteliğin tadını alsın

Kadın için bir erkekle birlikteliğin duygusal anlamının yanında önemli bir anlamı daha vardır ki, o da; “güven ihtiyacı”nın karşılanmasıdır. Sığınacak, korunacak, maddi manevi himaye gö-

receği bir varlığı yanı başında hissetmek.. Sevdiklerinden emin olduğu kişinin sağladığı güven ortamında yaşamak!

“Seven” ve “güven” veren birinin dışında, bu ihtiyacı başka herhangi bir kurum ve kişinin karşılaması düşünülemez.

Bu ihtiyaç, onları iki şeyde çok ciddi davranmaya sevk eder. “Söz” ve “sevgi!”

Onlar, sevince ciddi severler, sevgilerinin arkasında “delikanlı gibi” dururlar. Erkekler gibi, sıkışınca kaçmak şeklinde bir davranış göstermezler. Sevdiklerine kavuşmak için erkeklerden çok daha fazla direnirler.

Buna mukabil, kendilerine verilen sözlerin de tutulmasını isterler.

Erkeğin verdiği sözü unutmaması ya da önemsememesi onları çok mutsuz eder.

Deyimlerdeki gibi, söz verirken bunun “erkek sözü” olduğu ve yerine getirileceği bilinerek verilmelidir.

Bu, onlardaki “güven” ihtiyacının karşılanması için şarttır. Aksi halde, sözünde durmayan bir erkeğin yanında kendilerini rahat ve güven içinde hissetmeleri mümkün olmaz. Kendini güven içinde görmeyen kadın ise ne mutlu olabilir, ne de mutluluk verebilir.

Onlarla mutlu olmak isteyen, sözü ile de erkek olduğunu göstermeli. Düşünmeden, sırf başından savmak için söz vermektен kesinlikle kaçınmalıdır.

Altın Silsile

Bir önceki sayının devamı...

HÂCE ABDÜLHÂLIK GUCDÜVÂNÎ

6 — Baz Geşt:

Haktan başka maksudu olmamak.

Zâkir, kelime-i tevhidi söyleyip nefesini saldıği vakit söylediği "İlâhî ente maksûdi ve rızâke matlûbi" (Allahım! Maksudum ancak Sensin, gayem de ancak Senin rızandır!) cümlesinin manasını düşünmelidir. Bunu düşünmek kelime-i tevhidin anlamını güçlendirip, zâkirin kalbinde Tevhid hakikatının sırrını yerleştirir. Ve öyle bir hale gelir ki, nazarında tüm mahlukat silinip sadece Allah'ın varlığı kalır.

Zikreden, zikrettiğinin manasını düşüncektir. Sırrı tevhide böyle erilir. Yeni olan sâlik bu manayı kalbinde bulamadığında hemen bırakmamalı, müşşidini taklid ederek söylemeye gayret etmelidir. Zira şimdi taklit eden, ilerde gerçeğe ulaşır. Nitekim bununla alakalı olarak şöyle anlatılmıştır: Şeyh Sadeddîn-i Kaşgarî'nin müridlerinden olan Alaaddin Mektebdâr'a, şeyhi: "İlâhî ente maksûdi ve rızâke matlûbi" (Allahım! Maksudum ancak Sensin, gayem de ancak Senin rızandır!) cümlesine devam etmesini söyledi. Alaaddin Mektebdâr der ki: "Bu cümleyi söylüyordum ama, manasındaki gerçeği bir türlü içimde bulamıyordum. Onun için bu iddiada sadık olmadığımı düşündüm ve böyle bir iddiadan utandım. Gidip vaziyeti üstadıma anlattım. Üstadım buyurdu ki: "Bir mürid bu sözde sadık olmasa bile, yaptığı zikirle beraber bu kelimeyi söylemeli. Bu durum, o sözün bereketi ile manasındaki gerçeği içinde hissedinceye kadar devam etmeli"

Bunları duyunca sıkıntı gitti ve şeyhimin himmetiyle o cümlelerin manası bende zuhur etmeye başladı.

Baz Geşt kelimesinin bir başka manası da, zâkirin zikir esnasında Mevlâ Teâlâ hazretlerini layıkıyla zikretmekten aciz olduğunu ve bu acziyetini Mevlâ'ya arz etmesidir. Çünkü Mevlâ'nın yardımı olmadan hiçbir kimse Onu hakıyla zikredemez, zikrin esrarını anlayamaz. Bu takdirde Ona vasıl olmak müyesser olmaz. Bunun için "Baz Geşt" ile anlatılmak istenen, zâkirin zikir esnasında her an acziyetle Mevlâ'ya rücu' etmesi gerektir ki, zikir ile mezkûr böyle birleşir.

7 — Nigah Dâşt:

Kalbi havâtırdan muhafaza etmek.

Hak yolcusu olan sâlik, kelime-i tevhidin manasını düşünerek kalbine sahip olmalı, zikir esnasında yabancı şeyler kalbine girmemelidir. Eğer kalp havâtırdan sâlim kalmazsa zikrin neticesi alınmaz, maksat hasıl olmaz. Zikirden maksat ise mezkûr ile huzura varmaktır.

Şunu bilmelidir ki; çeyrek saat bile olsa kalbi Mevlâ Teâlâ dışındaki şeylerden korumak, tasavvuf erbabı için çok önemli bir iştir. Buna muvaffak olan kimse tasavvufun semeresini almıştır. Çünkü tasavvuf; kalbi havâtırdan ve fâsîd

fikirlerden muhafaza etmek, yabancı şeylerden arındırmak, kalbe Yüce Hakkın Zâtının dışındakileri yerleştirmemektir. İşte bunu yapan kalbinin hakikatini bilir. Bunu bilen ise Rabbini bilir. Nitekim Efendimiz Aleyhissalatü Vesselam "Kendini bilen Rabbini bilir" buyurmuştur.

Hoca Ubeydullah Hazretlerinin halifelerinden Mevlânâ Kâsım buyurdular : "Nigah Daşt o dereceye erişmelidir ki, güneşin doğuşundan batışına kadar müridin gönlüne hiç bir yabancı şey uğramamalıdır. öyle ki, insanda hayal kuvveti kendi kendini azletmiş hale gelmelidir.

Âriflerden bazıları dedi ki: "Ben kalbimi, Mevlâ'nın Zâtına yabancı unsurlardan on gece korudum, kalbim de beni yirmi yıldır muhafaza etmektedir."

Şeyh Ebu Bekir el-Kettani ise şunu söyledi: "Kırk yıl, kalbimin kapısında bekçilik yaptım, onu Mevlâ Teâlâ'dan başkasına açmadım. Sonunda kalbim öyle bir duruma geldi ki, Allah'tan gayrısını tanımaz oldu."

Kalbi korumak için, gelip geçen hâtıraları kalpte devamlı durdurmamak lazımdır.

Ubeydullah Ahrar (*Kuddise Sirruhu*) buyurmuştur ki: "Kalbe gelip giden şeyler kalbin huzurunu bozmamalıdır. Kalbe gelen hatıralar akarsu üzerine düşen saman çöpü gibi olmalı, su üstünde akıp gitmelidir. Saman çöpü suyun akışına engel olmaz."

Bazı büyükler de kalbe gelen yabancı düşünceler için şunu söylediler. "Kalbe yerleşmeyip feyiz akıntısını engellemeyen, mânâ yoluna engel olmayan yabancı hatıraların önemi yoktur."

8 — Yad Daşt:

Her dem Allah ile olmak, Allahı unutmamak.

Zâkir, kelime-i tevhidi zikrettiğinde, mezkûr ile kalbini huzurlu tutup Onun huzurunda olduğunu bilmeli ve huzurdan da ayrılmamalı. Böylece hem nefsinin, hemde nefesini tutmalı. Bazıları bu hâl-i kendinden geçmeksizin huzur şeklinde ifade etmişlerdir.

Şunu da bilmek gerekir ki: Zikirle varılan kalp huzuru, murâkabe, sohbet ve rabita, Yâd Dâşt istilâhiyla aynı manaya gelir. Buradan hareketle şöyle denilebilir: Huzur; Zât-ı Ehadiyyetin nurlarını müşahade etmektir. Ancak bu müşahade şekilleri muhteliftir. Keyfiyet çeşitli şekillerde zühur eder, bunları da Havâs-ı Kiram iyi bilir ve anlar.

Kalbe gelen hatıralar; nefsânî, şeytânî, meleki ve hakkânî olmak üzere dört çeşittir. Sâlik gönlüne gelen bu üç hatırayı atıp, sadece Hakkânî hatıraları tutmalı ve Yüce Rabbın zatını düşünmelidir. Tabi şu da bir gerçek ki, kalbe gelen bu havâtırı bilip ayırt etmek zordur. Fakat bu yolun büyükleri takva üzere olup, temizinden ve helalinden yiyerek

özünü temizlemişler, havâtırı bilip, aklına gelenleri kontrol ederek yabancı şeyleri kalplerine sokmamışlardır.

9 — Vukûf-u Zamanî:

Mutlaka zamanı değerlendirmek.

Sâlik vaktinin değerini bilmeli, zaman geçerken kendi durumunun ne olduğunu değerlendirip anlamaya gayret etmelidir. Huzur üzere midir? Yoksa helakına sebep olabilecek bir gaflet içinde mi... Eğer geçen zaman huzur üzere geçiyorsa buna şükretmelidir, şayet gafletle geçmişse bunu telafî yoluna gitmeli ve Mevlâ Teâlâ'dan af dilemelidir.

Sâlik Allah'tan gafil olarak bir nefes geçirmemeye çalışmalı, tüm gayretiyle mânen uyanık halde bulunmaya dikkat etmelidir. Şunu kesin olarak bilmelidir ki, her şeyden haberdar olan Yüce Allah'ın "Alîm" sıfatı, kendisini gözetim altına almış ve ihata etmiştir. Her ne amel işlerse işlesin Allah onun her halini görmekte ve bilmektedir. Mevlâ Teâlâ Kuranı Keriminde: şöyle buyurmuştur. "**Allah gözlerin hain bakışını ve kalplerin gizlemekte olduğu şeyi bilir.**" (Mü'min: 19)

Yine "**Ne yerde ne gökte zerre ağırlığınca hiçbir şey Rabbinden uzak (ve gizli) kalmaz.**" (Yûnus: 61) buyurulmuştur. Onun için Hak yolcusu sâlik, her gün ve gece yaptığı işlerin hesabını mutlaka yapmalı, şayet güzel amellerle geçirmişse bunu kendisine müyesser kılan Allâh-u Teâlâ'ya şükretmeli, şayet vaktini kötü amellerle çeşitli vesveselerle heba etmişse, nedâmetle tövbe ve istiğfar edip Allah'a yönelmelidir.

Yakûb-u Çerhî şöyle anlattı. Şeyhim Alaaddin Attar bana şunu söyledi: "Sana bir **inkıbaz** hali bir sıkıntı, mana kapalılığı gelirse, zaman kaybetmeden istiğfara koş, mânevî bir genişlik halinde de şükürünü eda et. İşte bu iki hale dikkat ve riâyet "Vukûf-u Zamanî" dir.

Bu sözden tasavvuf erbabı şunu anlar: "Her davranışın her halin muhasebesini yapmak."

Şâh-ı Nakşibend hazretleri bu cümleyi şöyle açıklamıştır: Her anın hesabını yaparak, gafletle mi, yoksa huzur üzere mi geçtiğine bakmalısın. Şayet gafletle geçmişse "**Baz Geşt**" usulüne sarılıp amele yeniden başlanması lazımdır."

Hulasa-i Kalam, Vukûf-i Zamani kelimesinden anlayacağımız, sâlik yakinen bilmelidir ki, Cenâb-ı Hak her an onun yanında hazır ve nazırdır. Kul olduğunun şuurunda olup, masiyetle-re karşı her an uyanık bulunmalı, mabuduna vasil oluncaya kadar bu hali bırakmamalıdır. İşte bu hal devam edince sâliki yakîne erdirir.

10 — Vukuf-u Adedî:

Zikirde adede riayet etmek.

Sâlik, zikir dersini yaparken adedine dikkat etmeli, mürşidinin verdiği adede riayet etmelidir. Zikr-i Hafî ile meşgul olurken de bu sayının bilinmesi gerekir. Bunun amacı, aklı bir yerde tutup gönlü vesvese ve tefrikadan korumaktır.

Şâh-ı Nakşibend Hazretleri, kalbi zikirde sayıya dikkat ve riayetini, dağınık havâtırı toplayıp sildiğine işaret buyurur.

Bu yolda, "Vukuf-u Adedî" mücerret sayı saymak değil, sayı çerçevesi içinde kalbî zikri derinleştirmektir. Alaaddin Attar Hazretleri buyurmuşlardır ki: "Dava kemiyette değil,

keyfiyette çok zikirdir. Yani huzur ve şuurla çok zikretmek. Kemiyet ne kadar fazla olursa olsun, şayet eseri hasıl olma-yınca boşuna yorgunluk demektir."

Meşayıhtan bazıları şöyle buyurmuşlardır: Bu yolda zikrin sayısının çokluğu önemli değildir. Asıl önemli olan, zikredilen Mevlâ Teâlâ'ya karşı kalp huzurunu elde etmektir. İş böyle olunca zikrin faydası zuhur eder. Bu da "**Yad Kerd**"i açıklarken ifade ettiğimiz gibi, "nefy" ederken, yani "lâ ilâhe" derken, sonradan yaratılmışları yok bilecek ve kendi vücuduyla beraber mutlak bir yokluğa dalacak. "İspat" kısmında "İllallah" derken de, Yüce Rabbin zatını ispat edip, varlığı yalnız Allah'a tahsis edecektir. Böylece ulûhiyet cezvelerinden bir tecelli görüldüğüne delâlet eden haller meydana çıkar.

Şâh-ı Nakşibend Hazretleri buyurdu ki: "Vukuf-u Adedî"yi anlamak, Ledün ilminin derecelerinin ilkidir." Yani bu işin başlangıcında bulunanlara ait tasarruf ve cezbe eserleri olması gerekir.

Alaeddin Attar, Hazretleri de şöyle buyurdular: "Bu öyle bir hal ve keyfiyet ki, yakınlık ve Ledün ilminin başlangıcı onda tecelli eder. "Vukuf-u Adedî" nin Ledün ilminde başlangıç noktası olduğu, Mutlak Bir'in, adetler âleminde belirmesi sırrından haber vermesiyedir. Hakikat ehlinin mezhebince Bütün sayılar "bir" in içindedir. Zira sayılar ne kadar çoğalsa Hakikatleri yine birdir.

Kesret içinde vahdet anlaşılır. İşte Ledün ilminin ilk merhalesi olan "Vukûf-u adedî" böyle bir anlayışa ermektir. Ledün ilmi akla bağlı deliller ve müşahedelerle değil, ehline ancak Allah'ın talimiyle malum olur.

11— Vukûf-u kalbî.

Kalbi Allah'ın zikriyle, fikriyle ve emriyle meşgul etmek.

Hak yolcusu sâlik zikrederken kalbinin, zikrolunan Zata vakıf olmasıdır. Her an murakabe halinde olmalı bu halini kaybetmemeye çalışmalıdır. Vukûf-i Kalbi iki manada ele alınabilir.

1- Zâkirin her an Allah'ı bilmesi. Onun varlığını öyle kavramalı ki, Onun gözetiminden,

Onu her hali ile müşahade etmekten ayrı kalmamalıdır. Ubeydullah Ahrar Hazretleri buyurur ki: "Kalbin Mevlâ ile huzur üzere olması için, gönlü Ona inhisar ettirerek sadece Onunla olması gerekir. Bu öyle olmalı ki, o sâlikte başka bir yere bakış ve yönelme olmamalıdır. İşte bu anlam zikrin ayrılmaz bir parçasıdır.

2- Sâlikin zikir esnasında kalbine hakim ve sahip olabilmesidir. Kalp sol memenin altında çam kozası şeklinde bir et parçasıdır. Ve bütün dikkatin üzerinde toplanacağı mahaldir. Ona kalp denmesinin sebebi, çeşitli fikirlerin, düşüncelerin niyetlerin değişmesi itibarıyla, çekip çeviren değiştiren kuvvetin mahalli olması hasebiyledir. Ona vakıf olmak demek, onun ne halde olduğunu her an murakabe etmektir. Onu o kadar zikirle meşgul etmelidir ki gafletle açık bir kapı, bir delik bulamasın.

(Mustafa Özşimşekler Hocaefendi'nin Altın Silsile isimli eserinden alınmıştır)

TELEVİZYON

“Artık hiçbir şey TV’den önceki gibi değildir.”

İletişimci- George Comstock

En güzel iletişim aracıdır denildi ve yolu olmayan köylere bile TV ulaştırıldı. Ama girdiği her yerde önce iletişimi kesti. Çarpıtılmış haber ve yorumlarıyla topluma gerçek dışı bir dünya çizdi. Hayatımızla hiç ilgisi olmayan görüntülerle kendimizden kaçmamıza, hayatın ve zamanın anlamını yitirmemize sebep oldu. Çocuğun anne-babasıyla olan iletişimini kesti, aile sohbetlerini kaldırdı.

Şerife TORTOP
guliruhzarim@hotmail.com

Gerçekten TV, bugün toplumda ve toplumun en küçük birimi ailelerde köklü bir değişikliğin dönüm noktası olmuştur. Artık şimdi TV sayesinde toplumu yönlendirmek, duygu ve düşünceleri tek elden kontrol altında tutmak, insanları pasifize etmek kolaylaştı.

TV “Dünyaya açılan pencere” olarak değerlendirilip bütün evlere baş konuk yapıldı. Yazık ki dünyaya açılan bu pencere insanı gerçek dünyadan kopardı.

“Ne kadar çok TV seyrederek o kadar günlük toplumsal-yaşamdan kopmaktayız. Böylelikle daha bir “soyut” yaratıklar haline dönüş-

mekte ve yığınla enformasyona sahip olmamıza rağmen yönümüzü şaşırırmaktayız.”

George Gerbner

Televizyon en güzel iletişim aracıdır denildi ve yolu olmayan, karda kışta mahrumiyetten ulaşılamayan köylere bile TV ulaştırıldı. Ama girdiği her yerde önce iletişimi kesti. Çarpıtılmış haber ve yorumlarıyla topluma gerçek dışı bir dünya çizdi.

Hayatımızla hiç ilgisi olmayan görüntülerle kendimizden kaçmamıza, hayatın ve zamanın anlamını yitirmemize sebep oldu. Çocuğun anne-babasıyla olan iletişimini kesti, aile sohbetlerini kaldırdı.

TV’yi Eğitim aracı olarak görenlerin, eğitim kavramından anladıkları mana nedir?

TV bugün insanları mı eğitiyor

yoksa kötülükleri, sapıklıkları ve insanların özel hallerini teşhir etmekle ahlak enflasyonu, insan kıyımı mı yapıyor? Kültürel yozlaşmanın, milli değerlerden uzaklaşmanın adına kültürleşme; uyuşturulmanın adını bilgilendirme, eğitime mi deniliyor?

Bu soruların cevapları televizyon ekranlarında çok net olarak mevcut... Değerli ilim adamı Cemil Meriç, "Kültürden İrfana" isimli eserinde veciz bir ifadeyle şöyle söylüyor:

"Televizyon kültürü diye bir mefhum tanımıyorum. TV; aylak, şuuru iğdiş edilmiş, hiçbir zaman okumak ve düşünmek alışkanlığı kazanmamış sokaktaki adam için icad edilmiş bir nevi afyondur. Kişiyi gerçek hayattan koparan ve bir hayal dünyasında yaşatan hissi bir istimna"

Televizyonun Çocuk Üzerindeki Etkileri

3-8 yaşındaki çocuklar için televizyon, video gibi hareket halindeki vizörler, fizyolojik olarak çok zararlıdır.

Yetişkinler için bile bir nevi afyon olan ahlakı, duyguyu, düşünceyi dejenere eden televizyonun, çocuklar üzerindeki zararını gerçek manada ifade edebileceğimizi sanmıyoruz.

Bugün batıda TV'nin çocuklar üzerindeki etkilerini çok değişik yönlerden inceleyen araştırmalar yapılmaktadır. Amerika'da bazı aydın ailelerin çocuklarını TV'nin olumsuz tesirlerinden kurtarmak için eve TV sokmadıkları belirtiliyor.

Bizde bu konuda araştırma yapan kurumların çok az olmasına karşılık TRT'nin 1988 yılında yaptırdığı araştırmaya göre, ülkemizde çocukların % 98'i TV izlemektedir. Halbuki yine Çocuk Vakfı başkanı M. Ruhi Şirin'in ifadesiyle; "3-8 yaşındaki çocuklar için hareket ha-

lindeki her vizör (TV, Video), (Fizyolojik olarak) zararlıdır."

Çocuk eğitimi dalında hayli çalışmaları olan yazar Haluk Yavuzer TV'nin çocuk üzerindeki olumsuz etkilerinden bahsederken şunları söylüyor:

"Çok TV izlemek düşünme ve akıl yürütme sürecini olumsuz etkilemektedir. Çocuk pasif bir izleyici rolünü benimser, gördüğü ile yetinir. Algıladıklarını seçme ve ayıklama zamanı bulamaz; hayalle gerçeği ayırt etmede güçlük çektiği için, TV ekranında gördüğünü mutlak gerçek olarak benimser. TV çocuğu tek yönlü olarak etkiler, düşünmeye fırsat tanımadan hakimiyeti altına alır."

Sosyal ve Duygusal Gelişim Açısından TV'nin Etkileri

Aile içi ve dışı toplumsal iletişimi en alt seviyeye indirdiğinden, TV'nin çocuğun sosyal gelişiminde oldukça olumsuz tesirleri vardır. Çünkü çocuklar aileleri ile ve arkadaşlarıyla beraber oyun, gezi gibi etkinliklere bile TV'yi tercih etmektedirler.

Çocuklar TV'deki dizi kahramanlarını kendilerine model olarak seçer ve onlarla özdeşleşirler. Dolayısıyla dizi kahramanlarındaki gayr-i ahlâki ve saldırganlık gibi bütün olum-

suz hal ve hareketler çocuğa yansır.

Çocukta dürtülerini frenleme yeteneği ve kuvvetli olmadığından, aldığı bu olumsuz uyarıları hemen hayatına geçirir. Mesela vurdulukçuluğu seyrederken çocuğun saldırgan oluşu gayet normaldir.

Bazı batılı araştırmacılar bile çocuktaki bir takım normal dışı davranışları TV seyretmeye bağlamakta, TV'yi çocuk ruh sağlığı açısından sakıncalı ve tehlikeli görmekte-dirler.

Çocuğun düşünme ve akıl yürütme sürecini olumsuz etkileyen, gerçek dünyadan koparıp sanal bir dünyaya iten TV ve aynı minval üzere olan CD'ler, yazık ki bugün eğitimin önünde en büyük engellerdir.

Tamamen ahlâki dejenerasyona ve sihirli-büyülü senaryolarla ruh sağlığını bozmaya yönelik bu filmlere neden sansür konmadığını anlayamıyoruz. Ama çocuklarımız için ne büyük tehlike olduğunu görüyoruz.

Gerek ahlâki gerekse psikolojik yönden çocuk üzerinde çok tahribatlar yapan bu materyallerin uzaklaştırılması gerekir.

NETİCE

Bilgisayar ve internet doğru ve bilinçli kullanılırsa güzel bir eğitim ve öğretim aracıdır. Ama bilinçli kullanılmazsa TV üzerine sayılan bütün olumsuzluklar bilgisayar için de geçerlidir.

Yazık ki günümüzde teknolojinin insana en büyük armağanı olduğu halde, anne-babaların çoğunluğu bilgisayardan muzdarip. Çünkü çocuklar bilgisayara hakim değil mahkum konumunda. Bilgisayar ve internet çocuğun elinde bir eğitim ve öğretim aracı değil oyun ve eğlence aracı haline gelmiş. Hem de aynı TV gibi çocuğu uyuşturan; dış dünyadan, çevreden kesen, bağımlılık yapan bir eğlence aracı. Fizyolojik olarak çocuğun beynine verdiği zararlar da işin bir başka önemli yönü...

Eğitim ve öğretim aracı kılıfıyla gelen bu teknoloji harikası kutuya, gereken tedbirler alınmazsa çocukların îmânı da, insanlığı da tehlikede görünmektedir.

Ekran esaretinden kurtarılamayan çocukların eğitimi, dibi delik kovaya su doldurmaya çalışmak gibidir...

BEE PROPOLIS

Propolis; unutkanlıkta ve beyin damarlarının kireçlenmesinde kullanılabilir. Vücut aktivitesini arttırmakta ve yaşlanmayı geciktirmektedir. Propolis; bakteri ve enfeksiyonlara karşı mücadelede mükemmel bir yardımcıdır, sadece gripte değil, tekrarlayan çeşitli enfeksiyonlarda ve zayıflamış bağışıklık sistemini güçlendirmekte kullanılmaktadır.

Yunus ERSİN
info@herbaltedavi.com

Genel Tanım: Propolis, arıların bitki, filiz ve tohumcuklarından topladığı, kovan girişi deliğine çatlak ve kırıkları kapatmak için bıraktığı antibakteriyal, antiviral, antifungal, antioksidan, antiparazitik özelliklere sahip yapışkan ve reçinemi bir maddedir. Bal arıları propolisi toplar ve metabolize ederler, sonra da kovanlarını korumak için sıvarlar. Arı kovanının içi, çoğu ameliyathaneden daha sterilidir. Propolis adı Yunanca'da "Şehrin özü" anlamına gelir ve tüm halkı dış tehlikelerden koruduğunu ifade etmek için kullanılır. Propolis 5000 yıllık bir geçmişe sahiptir. Asurlular ve Yunanlılar propolisi sağlıklarını korumak için kullanılırdı. Bee Propolis vücudun

doğal savunmasını desteklemek için mükemmel bir üründür.

Kullanım Alanı: Yapılan çalışmalarda, düzenli ve sürekli olarak propolis alınması durumunda, sindirim, solunum ve dolaşım sistemindeki hastalık etmenlerini yok ettiği, internal toksinleri vücuttan attığı saptanmıştır. Propolis, ender bulunan geniş spektrumlu antibiyotik olarak kabul edilmektedir. Unutkanlıkta ve beyin damarlarının kireçlenmesinde kullanılabilir. Propolis; Vücut aktivitesini arttırmakta ve yaşlanmayı geciktirmektedir. Propolis; Bakteri ve enfeksiyonlara karşı mücadelede mükemmel bir yardımcıdır, ayrıca akyuvarların bakterileri harap etme işlemi olan fagositozu kuvvetlendirir. Sadece gripte değil, tekrarlayan çeşitli enfeksiyonlarda ve zayıflamış bağışıklık sistemini güçlendirmekte kullanılmak-

tadır. Propolis içerisinde yoğun olarak bulunan flavanoidler, çok güçlü antioksidanlardır. Antioksidanlar serbest radikalleri çözümleme özelliğine sahiptirler. Böylece lipitleri korurlar ve C vitamini gibi diğer bileşiklerin oksitlenmesini ve yıkılmasını engellerler. Ayrıca; karaciğeri alkolle karşı koruduğu da saptanmıştır. Propolisin, mantar ve atletels foot gibi cilt hastalıklarından sorumlu olan maya ve mantarları etkili şekilde engellediği belirlenmiştir. Propolisin, kan basıncını düşürdüğü sakinleştirici etki yarattığı ve glikoz oluşumu sağladığı tespit edilmiştir. Ayrıca; propolisin çocuk gelişiminde ve büyüme hormonunun dengelenmesinde önemli etkilerinin olduğu akademik çalışmalarda desteklenmiştir.

Not: Arı ürünlerine karşı alerjisi olanların kontrollü kullanmaları gerekmektedir.

Önerilen Kullanım Şekli: Günde 1-2 soft kapsül, yemeklerden sonra bol su ile alınması önerilir.

GINKGO BILOBA

Genel Tanım: Ginkgo Biloba (Mabet Ağacı), günümüzde varlığını sürdürebilen hiçbir yakın türü veya benzeri bulunmayan, tamamıyla kendine özgü bir ağaçtır. Ginkgo yapraklarının özü flavonoid glikozidleri içermektedir. Mevcut bilimsel araştırmalar, Alzheimer (hafıza kaybı, unutkanlık) rahatsızlıklarında, hafıza güçlendirmede, baş dönmesini önlemede ve zihinsel konsantrasyon atırmada ginkgo özünün mutlak yararlar sağladığına işaret etmekte olup, olası diğer faydalarına ilişkin çalışmalar sürmektedir. Ginkgo Biloba, beyine giden oksijen ve glikoz miktarını düzenler. Ayrıca beyin ve göz damarları gibi hassas bölgelerdeki serbest radikallerin temizlenmesini sağlar. Şeker hastalıklarında, yüksek şekere bağlı oluşan beyin ödemlerinin tedavisinde yardımcı gıda takviyesi olarak kullanılır. Ginkgo Biloba damar felci, damar spazmı, yaşlılığa bağlı unutkanlık ve Alzheimer hastalığının ilk evresinde olumlu etkileri klinik çalışmalar ile kanıtlanmıştır. Bu ürün birçok ülkede bu tür rahatsızlığı olan kişileri destek ürün olarak reçe-

te ile verilmektedir.

Kullanım Alanı: Antioksidan özelliği bulunmaktadır. Hücre ve organ harabiyetini önlemektedir. Kulak çınlaması, baş ağrısı, mide bulantısı gibi durumlarda başarıyla kullanılabilir. Organik beyin sendromuna bağlı olarak gelişen serebral performans bozukluklarının semptomik tedavisinde kullanılmaktadır. Özellikle beyne giden kan dolaşımını hızlandırır. Beyindeki ödemlerin azalmasına, beyin zarına ait dinamiklerin geliştirilmesine yardımcıdır.

Damar felci ve damar spazmı durumlarında gevşetici etkisi olabilmektedir. Ginkgo Biloba, arter ve diğer kan damarlarına ait sistem üzerinde ve olumlu etkiye sahiptir. Vitiligonun durdurulmasına ve yeniden pigment oluşumuna yardımcı olabilir. Tiroit bezinin düzenli çalışmasına katkıda bulunur. Özellikle hipotiroid durumunda, öğrenme yeteneğini artırır, aktif ve zinde bir vücut oluşmasına yardım eder.

Not: Kan sulandırıcı ilaç kullanılması zorunlu olan kişilerin doktora danışması önerilmektedir.

Önerilen Kullanım Şekli: Günde 2 Kapsül, yemeklerden sonra bol su ile alınması önerilir.

GRAPE SEED

Genel Tanım: Manoma üzümünün (siyah ve kırmızı çalı üzümü) çekirdeğinden ve kabuklarından faydalanılarak üretilen bir üründür. 25 yaşın üzerinde giderek vücudun antioksidan

üretimi yavaşlar. Bu nedenle de vücudun kendini yenileme süresi uzar ve yaşlanma süreci başlamış olur. Aynı zamanda çevreden alınan serbest radikallerin (alkol, sigara, çevre kirliliği, stres ve düzensiz beslenme ile) giderek birikmeye başlaması çeşitli hastalıklara neden olur. Bu etkilerin ortadan kaldırılması için vücutta antioksidan alınması gereklidir. Bunun en kolay yolu düzenli olarak bu tür gıda desteklerinin kullanılmasıdır. Yapılan bazı klinik çalışmalara göre üzüm çekirdeği ekstresinin özellikle kalp bölgesindeki serbest radikallerin etkisiz hale getirilmesinde daha başarılı olduğunu göstermiştir. Vücudun korunmasına ve cilt güzelliğinin sağlanmasına yardımcı olmaktadır. Dünyada son yıllarda en yaygın kullanılan doğal ürünlerden biridir. Özellikle damar sağlığının korunması ve kansere karşı gösterdiği etkiler nedeni ile, bazı ülkelerde reçeteli satışları başlamıştır. Grape Seed Extract, kalp krizi riskinin azaltılmasına varis ve hemeroit gibi damar hastalıklarının önlenmesine yardımcı olmaktadır. Bunun yanında içerisindeki Citrus Bioflavanoids, hücre yenilenmesini ve vücudun kendini onarma hızını artırır. Yeşil-

çay ve karotenlerde cilt güzelliğini sağlamakta ve dokuların daha sağlıklı olmasına yardımcı olmaktadır. Aynı zamanda üzüm çekirdeği ekstresi kilo kontrolüne ve forma girmeye yardımcı bir gıda takviyesidir.

Kullanım Alanı: Antioksidanlar en etkin anti-aging (yaşlanma geciktirici) ürünlerdir. Cildin daha sıkı ve elastik olmasında etkilidir. Üzüm çekirdeği; daha az kırışıklığa neden olan kan damarlarının genişlemesi ve kasları rahatlatma konusunda etkilidir. Bağışıklık sistemi ve kan dolaşımı fonksiyonlarını desteklemede ve uygun cilt hastalıklarında besin takviyesi olarak üzüm çekirdeği kullanılmaktadır. Hücre zarlarını güçlendirir ve hücreleri oksidatif hasardan korur. Serbest radikallerden korunmamızı sağlayabilmektedir.

Serbest radikaller yaşlanmayla birlikte gelen artrit (mafsalsız eklem iltihabı), alerji, dolaşım bozuklukları, şeker hastalığı, kalp hastalığı, damar tıkanıklığı gibi dejeneratif hastalıklarda rol oynar. Üzüm çekirdeği iyi bir kanser savaşçısıdır. Bazı çalışmalar üzüm çekirdeği ekstresi gibi antioksidanları, arterlerde plak ya da yağ birikimlerinin oluşmasına katkıda bulunabilecek düşük yoğunluklu lipoprotein ya da "kötü kolesterol" gibi kan lipitlerinin oksidasyonunu önleyebildiğini doğrulamıştır. Bu özelliği ile üzüm çekirdeği kalp sağlığımızın korunmasında önemlidir. Üzüm çekirdeği ekstresi, artrit ve alerjiler gibi yaygın hastalıkları tedavisinde kullanılan bir anti-iltihapsaldır. Kılcal damarları güçlendirmede oldukça etkilidir. Üzüm çekirdeği, bilgisayar ekranı karşısında çalışmanın neden olduğu göz gerilimini geçirebilmektedir. Cildi cansız ve solgun olanlarda başarıyla kullanılabilir ve vücudun daha canlı, daha diri olmasını sağlamaktadır. Kilo kontrolünde, diyetle destek amaçlı kullanılmaktadır.

Önerilen Kullanım Şekli: Günde 1 Kapsül, yemeklerden sonra bol su ile alınması önerilir.

ALLAH NASIL MİSAFİR EDİLİR?

Mustafa Ramazan BURSEVİ
bilgi@arifandergisi.com

Musa (*Aleyhisselâm*)a ümmeti:
-Ey Musa! Sen nasıl olsa Allâh-u Teâlâ ile konuşuyorsun. Biz Rab-bimizi yemeğe davet etmek istiyoru-z, dediler. Musâ (*Aleyhisselâm*) da onlara:

- Allâh-u Teâlâ yemekten, içmekten ve mekândan münezzehtir, buyurdu.

Musa (*Aleyhisselâm*) bir zaman sonra Tûr-u Sînâ'ya çıkıp, Mevlâ Teâlâ ile tekellüm buyurdu ve bazı münâcaatlarda bulundu. İşte bu esnada Allâh-u Teâlâ şöyle buyurdu:

- Ey Musa neden kullarımın davetini Bana bildirmiyorsun?

Bunun üzerine Musa (*Aleyhisselâm*):

- Ya Rabbi! Böyle bir daveti size gelip söylemekten haya ettim. Zira Senin Zâtı Ulûhiyetin onların söylediklerinden beridir, dedi.

Allâh-u Teâlâ Musa (*Aleyhisselâm*)a:

- Ey Musa! Kullarıma haber ver, onların davetini Cuma akşamı geleceğim, buyurdu.

Musa (*Aleyhisselâm*) hemen gelip bu haberi kavmine bildirdi. Bu habere çok sevinen kavmi, derhal hazırlığa başladılar. Koyunlar, sığırlar kesildi. Kazanlar kaynadı, yemekler pişirilip sofralar kuruldu ve büyük bir ziyafet hazırlandı. Tüm hazırlıklar tamamlandıktan sonra da, hep birlikte misafirlerini beklemeye başladılar. Tabi epeyce bir müddet beklediler fakat ne gelen vardı ne de giden... Nihayet akşamüstü çok uzak bir beldeden geldiği halinden anlaşılan, yorgun argın, üstü-başı toza toprağa bulanmış bir ihtiyar çıka geldi ve:

- Ben çok uzak yollardan geldim, uzun süredir ağzıma bir lokma ekme koymadım, karnım da çok aç, ne olur bana bir miktar yemek verin de

karnımı doyurayım, dedi.

Ona dediler ki:

- Acele etme, biraz sonra Rabbimiz icâbet edecek o zaman hep beraber yeriz. Sen hele şu testi al da, su doldurup getir bakalım, böylece çorbada seninde tuzun bulunsun.

Böylece sofranın başında beklemeye devam ettiler. Akşam geçip yatsı vakti girdiği halde hala kimse gelmemişti. Ve böylece sabaha kadar beklediler, fakat beklenen misafir bir türlü teşrif etmedi. Tabi bu arada o uzak yoldan gelen yolcu daha fazla bekleyememiş "yolcu yolunda gerek" deyip çoktan gitmişti. Musa (*Aleyhisselâm*) ve ümmeti de misafirlerinin gelmesinden artık ümitlerini kesmişlerdi.

Musa (*Aleyhisselâm*) daha sonra Mevlâ Teâlâ ile tekellüm ettiğinde: "ziyafetler hazırladıklarını ve sabaha kadar beklediklerini, lakin teşrif buyurmadığını" Rabbisine arz edip bunun hikmetini sordu. Bunun üzerine Mevlâ Teâlâ buyurdu ki:

- Ey Musa! Davetinize geldim, fakat Beni ağırlamadınız. Karnım aç dedim, siz Beni suya gönderdiniz, bir lokma ekme bile vermediniz.

Bunun üzerine Musa (*Aleyhisselâm*):

- Ya Rabbi! Bize sadece bir ihtiyar gelip karnımın aç olduğunu söyledi. O da Senin sıradan bir kulundu, dediğinde Mevlâ Teâlâ:

- Ey Musa! İşte ben o kulum ile beraberdim. Şayet onu doyursaydınız, Beni doyumuş olacaktınız. Onu aç olarak geri göndermekle beni geri göndermiş oldunuz. Çünkü Ben ne göklere ne yerlere sığmam. Ben ancak mümin bir kulumun kalbine sığarım, buyurdu.

* * *

KİM DAHA CÖMERT?

Cömertliği meşhur Hatem-i Tâî'ye:

- Acaba senden daha cömert bir kimse var mı?

diye sordular. O: "Evet!" dedi ve başından geçen bir hâdiseyi şöyle anlattı:

Bir yolculuk esnasında bir gence misafir olmuş-tum. Bu genç fakir bir kimseydi. Fakir olmasına rağmen, hemen bir koyun kesip pişirdi ve önüme koydu. Ben koyunu yerken önüme koyunun böbreği gelince:

- Koyun etini severim, ama böbrek kısmını daha fazla severim, dedim.

Bir ara ev sahibi genç ortalıktan kayboldu. Biraz sonra baktım ki, varı yoğu olan yedi tane koyunun yedisini de keserek böbreklerini pişirip getirdi. Ben şaşkınlık içerisinde kalmıştım.

- Niçin benim için, varın yoğun olan bütün koyunlarını kestir? Ben sana böyle yap demedim ki, sadece koyun böbreğini sevdiğimi söyledim, dediğimde o genç:

- Bana misafir gelmiş, elimde varken hiç onun sevdiği bir şeyi ikram etmemek olur mu? diye cevap verdi. İşte o genç benden daha cömerttir.

Bunun üzerine Hatem-i Tâî'ye sordular:

- Peki Onun bu ikramına karşı sen bir şey yapmadın mı?

- Yapmaz olur muyum? Ona üç yüz deve, beş yüz koyun gönderdim.

- Demek ki sen ondan daha cömertmişsin.

- Hayır, o benden daha cömert. Çünkü o bana nesi varsa ikram etti, oysa benim gönderdiklerim malımın çok az bir kısmıdır.

* * *

ELHAMDÜLİLLAH MÜSLÜMANIZ

Kafkas kartalı diye anılan Şeyh Şamil, çarlık Rusya'sının düzenli ordularına karşı Kafkasya'nın bağımsızlığı için bir avuç fedakar ve sadık adamıyla uzun yıllar çarpışmıştı. Onların her türlü imkana sahip orduları karşısında çetin mücadeleler vermiş ama, kahraman askerleri de dahil olmak üzere ek-silen hiçbir şeyi yerine koyamadığı için, sonunda mağlup olup esir düşmüştü.

Tabi Rus çarı, Şeyh Şamil'in cesaret ve kahra-manlığına hayranlığından dolayı onu bir esir gibi değil, bir misafir gibi karşılamıştı. Üstelik sarayın-da Şeyh Şamil için bir de ziyafet düzenledi ve Rus askerlerini de aileleriyle yemeğe davet etti.

Yıllarca dağlarda yaptığı mücadele sebebiyle

tam olarak karnını doyuramamış olan Şeyh Şamil iştahla yemeğini yiyordu ki, Rus Çarı onun bu ha-liyle istihza etmek istedi. Ve etrafındakilere:

- Bu adam bu iştahla korkarım beni de yer, dedi.

Rus Çarının bu alaycı sözünü duyan Şeyh Şamil bu lafın altında kalır mı? Gümbür gümbür cevap verdi:

- Korkmanıza gerek yok! Elhamdülillah biz Müslümanız domuz eti yemeyiz, zira bize haramdır!

HAKİKATİNİ GÖRÜNCE

Halife Harun Reşid, döneminde yaşayan velilerinden Behlül Dâna hazretleri, bir gün düzgünce kesilmiş tahta parçalarından eve benzer bir şeyler yapıyordu. Harun Reşidin hanımı Zübeyde hanım bunu görünce, ne yaptığını sordu. Behlül Dâna hazretleri:

- Cennet köşkü yapıyorum efendim, diye cevap verdi.

Dindar bir kadın olan Zübeyde hanım, Allah delisi meczup bir zat olan Behlül Dâna hazretlerine sordu:

- Peki bu cennet köşkünü bana satar mısın?

- Almak isterseniz satarım.

- Peki kaç paraya satıyorsun?

- Bir akçeye veririm.

Zübeyde hanım hemen bir akçeyi çıkarıp verdi. Behlül Dâna hazretleri de bu akçeyi alıp hemen oradan geçen bir fakire, ihtiyacını karşılaması için infak etti.

O gece Harun Reşid rüyasında, kendisini ve hanımını cennette gördü. Zübeyde hanım gayet büyük ve ihtişamlı bir köşkte oturuyordu. Harun Reşid bu köşke çok imrendi ve hanımına sordu:

- Ey Hanım, sen bu köşke nasıl malik oldun?

- Dün bir akçeye Behlül'den satın almıştım.

Sabah olunca Harun Reşid yatağından kalkar kalkmaz hemen Behlül Danâ'yı çağırıp dedi ki:

- Dün eşime bir cennet köşkü satmışsın. Ondan bir tane de bana yapar mısın? dedi

- Tabi yaparım.

- Peki fiatı ne kadar?

- Bin akçe.

- Bu fiat çok yüksek değil mi? Oysa eşime bir akçeye yapmışsın, bana niçin böyle yüksek fiat söylüyorsun?

- Evet doğru, ona bir akçeye verdim. Ama o, köşkün hakikatini görmeden satın aldı. Oysa sen dün gece o köşkün nasıl görkemli olduğunu gördün. Dolayısıyla fiyat da yükseldi.